

တက္ကသိုလ်

ဝင်းကြွယ်

ကုန်ဆုံးလွှဲတောင်း

အမည်နန်းစွယ်သွက်
အမည်မိ

BURMESE
CLASSIC

ပထမပိုင်း

တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

အမိုးနွယ်ယုကီအရိပ်မဲ့

ပထမပိုင်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၂၇၈၁၀၀၇
ဖျက်နာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၁၁၂၂၁၀၀၇
၂၀၀၇ - ခုနှစ်

ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေး-၅၀၀
တန်ဖိုး-၁၀၀၀/-ကျပ်။

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်မိုးကေခိုင်၊ ချိုတေးသံစာပေ
ရွှေနံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်
ဦးသော်လွင်မြင့် (စန္ဒကူး-ပုံနှိပ်တိုက်)
9 (H) နဝရတ်ရိပ်သာလမ်း၊
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်
ဦးဝင်းကျော်မိုး (မုံဇွေး-ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၄၀)၊ ၄၅-လမ်း၊
ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ၁- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
- ၂- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
- ၃- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ၁- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၂- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၃- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၄- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

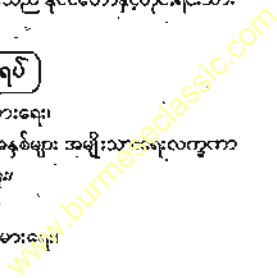
- ၁- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
- ၂- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
- ၃- နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ၄- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့် အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ၁- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးလက္ခဏာများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ၂- ရွေးကောက်စီးပွားရေးစနစ် စီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ၃- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ၄- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ပန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ၁- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး၊
- ၂- အမျိုးဂုဏ်စာတို့ကိုမြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
- ၃- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
- ၄- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ဧည့်သည်

ကျောက်စိမ်းဂိုဏ်း ... ။

ကျောက်စိမ်းဂိုဏ်းသည် သိုင်းလောက၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက်
ကျော်ကြားနေသော ဂိုဏ်းတစ်ခုဖြစ်သည်။

ကျောက်စိမ်းဂိုဏ်းချုပ်မှာ ကျောက်စိမ်း ကုန်းမှဖြစ်သည်။

ကုန်းမှသည် ကျောက်စိမ်းဂိုဏ်း၌ ဂိုဏ်းချုပ်အဖြစ် တာဝန်ယူ
ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်
ပါသည်။

ကျောက်စိမ်းဂိုဏ်းသည် နယ်ကြီး၊ ခြောက်နယ်၊ ဂိုဏ်းကြီး
ခြောက်ဂိုဏ်းတွင် အထင်ရှားဆုံးဖြစ်သည်။

ချန်စန်းမြို့နှင့် ဆယ်မိုင်အကွာတွင် ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုရှိသည်။

၆ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

ထိုရဲတိုက်ကြီးသည် ကျောက်စီစားဂိုဏ်း စတင်တည်ထောင်ရာ အရပ်ဒေသဖြစ်သကဲ့သို့ ယခုအထိလည်း ကျောက်စီစား ဌာနချုပ်ဖြစ် နေသေး၏။

နံနက်ခင်းနေရောင်ခြည်က နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိနေပါသည်။

ကျောက်စီစားဂိုဏ်းသို့သွားရာ မြေနီလမ်းပေါ်သို့ နေရောင် ထိုးကျနေသည်။

အေးမြသော လေပြည်လေညှင်းများလည်း တိုက်ခတ်နေသည်။

ကျေးငှက်သာရကားများက ဘာသာဘာဝတေးကို သီကြွနေ ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် အဝေးဆီမှ ဖုန်လုံးကြီးများထွက်ပေါ်လာသည် ကို တွေ့မြင်ရမည် ဖြစ်လေသည်။

ယင်းဖုန်လုံးကြီးများကြားမှ မြင်းစီးသမားတစ်ယောက် ဒုန်းစိုင်း နှင်လာနေသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်သည်။

“ခွပ်ခွပ် ... ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ် ... ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများကလည်း တစ်ထက်တစ်စ ကျယ်လောင်လာ လေသည်။

အမုန်းနွယ်ယုက် အရိပ်မဲ့ (၁) * ၇

မြင်းစီးသမားသည် မြေနီလမ်းအတိုင်း ဒုန်းစိုင်းနှင်လာပြီး ကျောက်စီစားဂိုဏ်း ရဲတိုက်ကြီးရှေ့၌ ရပ်တန့်သွားသည်။

အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိ အဝါရောင်ပိုးထည်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထား သော အဘိုးအိုတစ်ယောက် မြင်းပေါ်မှခုန်ဆင်းလိုက်လေသည်။

ဝတ်စုံဝါနှင့် အဘိုးအိုမှာ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် ဖြစ်ပြီး အသက် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် လွန်စွာမှပင် ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်နေသည်။

ဥပတိရုပ် တည်ကြည်ခုံညားလှသည်။

လူကဲ့ထံ အထက်တန်းလွှာအသိုင်းအဝိုင်းမှဖြစ်ကြောင်း ပေါ် လွင်နေသည်။

ပေါ့ပါးသွက်လက်လှသော သူ၏လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ထိပ်တန်း သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေသည်။

ရဲတိုက်တံခါးရှေ့သို့ လူငယ်တစ်ယောက် ထွက်လာ၏။

ဝတ်စုံဝါအဘိုးအိုအား ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ကျောက်စီစားဂိုဏ်းက ကြိုဆိုပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဘယ်လို အကြောင်းကိစ္စနဲ့ ရောက်လာရတယ်ဆိုတာ သိပါရစေဗျာ”

အဘိုးအိုက လူငယ်ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။

တစ်ဖန် ခန်းနားထည်ဝါလှသည့် ကျောက်စီစားဂိုဏ်း ရဲတိုက် ကြီးကို ကြည့်လိုက်သည်။

၈ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

ပြီးမှ ...

“မင်းတို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့တွေ့ဖို့ လာခဲ့တာ”

ဟု ပြောလေသည်။

ကြိုဆိုသူ လူငယ်က ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘာနှစ်သူဘယ်ဝါဖြစ်တယ်၊ ဘယ်လိုအကြောင်း ကိစ္စနဲ့ ရောက်လာရတယ်ဆိုတာကိုလည်း အမိန့်ရှိပါဦးခင်ဗျာ”

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတစ်ယောက်ဆီကို အလည် အပတ်လာခဲ့တာပါလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ မိတ်ဆွေဆိုတာ သိရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အေး ... မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး ‘လွေရှမ်း’ ရောက်လာတယ် လို့သာ မင်းတို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆီကို သတင်းပို့လိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ”

လူငယ်က ဦးညွတ်လိုက်ပြီး ရဲတိုက်ထဲသို့ အလျင်အမြန် ပြေးဝင်သွားလေသည်။

လွေရှမ်းဆိုသည့်အဘိုးအို ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရပါ။ ခရီးဦး

အမှန်းဖွယ်ယုက် အရိပ်မဲ့ (၁) * ၉

ကြိုပြုသည့် လူငယ်သည် လူလတ်ပိုင်းတစ်ယောက်နှင့်အတူ ပြန်ထွက် လာလေသည်။

ပါလာသော လူလတ်ပိုင်းက လွေရှမ်းကို ရိုသေလေးစားစွာ ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

“ဆရာကြီးလွေရှမ်းကို ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ဖို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အမိန့်ရှိ လိုက်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

လွေရှမ်းက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“သူက ကျုပ်ကို မမေ့သေးဘဲကဲ့၊ ကောင်းတယ် ... ကောင်း တယ်”

ဖိတ်ခေါ်လာသည့် လူလတ်ပိုင်းလူရွယ်အား အကဲခတ်ကြည့် လိုက်သည်။

ထိုလူရွယ်သည် အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် တည်ငြိမ် ရင့်ကျက်ပြီး အရိပ်သုံးပါးနားလည်သူဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေသည်။

လွေရှမ်းက ...

“မင်းက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကုန်းမှရဲ့ ညာလက်ရုံးစားသမား လူဖိန် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

၁၀ * တက္ကသိုလ် စင်းကြယ်

ထိုလူ ထပ်မံ ဦးညွှတ်လိုက်ပြန်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကုန်းမုရဲ့

ညာလက်ရုံးဓားသမား လုဖိန်ပါ။ ကံ ... အထဲကိုကြွပါခင်ဗျာ”

စကားဆုံးလျှင် အဘိုးအိုလွေရှမ်း ရဲတိုက်ထဲသို့ဝင်နိုင်ရန် ကိုယ်
ကိုယ့်ိုကာ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုလွေရှမ်း တစ်ချက်ရယ်မောပြီး ရဲတိုက်ထဲသို့ လှမ်းဝင်
လိုက်လေသည်။

ရဲတိုက်၏ ပင်မတံခါးကြီးကို ဖြတ်ကျော်လိုက်သည်နှင့်
ကျောက်ပြားခင်းထားသည့် ကွက်လပ်ကြီးသို့ ရောက်သွား၏။

အဘိုးအို လွေရှမ်းသည် ထိုကျောက်ပြားခင်းထားသော
ကွက်လပ်ကိုဖြတ်ကာ ဧည့်ခန်းဆောင်ဆီသို့ ဦးတည်လှမ်းသွားလိုက်
သည်။

ဓားသမားလုဖိန်က ဧည့်ကိုလူငယ်အား လွေရှမ်း၏မြင်းကို
ယူလာဖို့ အမိန့်ပေးကာ လွေရှမ်း နောက်သို့ လိုက်သွားလေတော့
သည်။

* * *

အမုန်းနွယ်ယှက် အရိပ်မဲ့ (၁) * ၁၁

ကျောက်စိမ်းဂိုဏ်း၏ ဧည့်ခန်းဆောင်ရှေ့၌ လူတစ်ယောက်
ရှိနေသည်။

မှတ်ဆိတ်ဖြူများ ရှိပြီး မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထား
သည်။

ထိုအဘိုးအိုကား သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားသော ကျောက်စိမ်း
ဂိုဏ်းချုပ် ကုန်းမုဖြစ်လေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကုန်းမုက လွေရှမ်းအား လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ
ဦးညွှတ်ရင်း ခရီးဦးကြို ပြုလိုက်လေသည်။

“မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ညီမောင်၊ ညီမောင်
ကို ဘယ်သူကများ သည်နေရာအထိ အရောက်ပို့ပေးလိုက်တာလဲ၊
ကံ ... ကံ ... ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲ ကြွပါဦး”

လွေရှမ်းက ပြန်လည် ဦးညွှတ်လိုက်လေသည်။

“မတွေ့ရတာ အတော်တောင်ကြာသွားပြီနော်၊ နောင်ကြီး
ကုန်းမုက အရင်အတိုင်း နုပျိုနေတုန်းပါပဲ၊ ကျုပ် အခုလိုရောက်လာ
တာကြောင့် နောင်ကြီးအတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မလားလို့ စိုးရိမ်
ဖါသေးတယ်”

ကုန်းမုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

၁၂ * ထက္ကသိုယ် ဝင်းကြွယ်

“အောင်အောင် မဖြစ်ပါဘူး၊ ခုလို မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း
တွေနဲ့ ပြန်ပြီးဆုံတွေ့ရတာ ဝမ်းတောင်သာမိပါသေးတယ်၊ ဟဲ ...
ဟဲ”

လွေရှမ်းကလည်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။
ထို့နောက် ...
နှစ်ယောက်သား ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲ ဝင်သွားကြလေသည်။
ကုန်းမုက နေရာထိုင်ခင်းပေးလိုက်လေသည်။
“ကဲ ... ထိုင်ပါဦး”
ထိုစဉ် ...

ကျောက်စိမ်းဂိုဏ်းမှ အိမ်ဖော်များသည် ရေခွေးကြမ်းနှင့်
စားသောက်ဖွယ်ရာများ ယူလာကြလေသည်။

ကုန်းမုက ဧည့်ခံလိုက်သည်။
“ညီမောင် ခရီးပမ်းလာမှာပေါ့၊ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူ
စားသောက်လိုက်ပါဦး”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”
လွေရှမ်းက ရေခွေးကြမ်းနှင့်မုန့်များကို စားသောက်လိုက်
သည်။

အမုန်းနွယ်ယုက် အရိပ်မဲ့ (၁) * ၁၃

ပြီးမှ ...

“ကျောက်စိမ်းဂိုဏ်းဟာ မောင်ကြီးရဲ့ စီမံအုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ
သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး လေးစားလာရအောင် တိုးတက်လာတာ ချီး
ကျူးပါတယ်ဗျာ”

ဟု ချီးမွမ်းစကား ပြောလိုက်လေသည်။
ကုန်းမုက ...

“ကျုပ်ကိုချည်းပဲ ချီးကျူးမနေနဲ့ဦး၊ ငါ့ညီကကော နဂါးဂိုဏ်း
ထဲဝင်ပြီး ဂိုဏ်းခွဲမှု့အဆင့် ရခဲ့တယ်လို့သတင်းကြားတယ်၊ ချီးကျူး
ပါတယ်”

လွေရှမ်း သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် မတွေ့ကြတာ အတော်ကြာပေမယ့်
မောင်ကြီးက ကျုပ်အကြောင်း သတင်းကြားထားတာကိုး”

ကုန်းမုက ...

“နဂါးဂိုဏ်းအကြောင်း လူတိုင်းပြောနေကြတာပဲ၊ ဒါကြောင့်
ကျုပ်လည်း သတင်းကြားမိတာပါလေ”

လွေရှမ်း၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ နဂါးဂိုဏ်းဟာ အတော်ကို ထင်ရှားကျော်

ကြားလာပါတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း နဂါးဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့် ဝင်ရောက်ခဲ့တာပါပဲ။ နဂါးဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကျုပ်ကို ဂိုဏ်းခွဲမှူးအဆင့် ချီးမြှင့်ခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း အမှန်ပါပဲ။”

ကုန်းမုလည်း ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက် ငဲ့သောကလိုက်သည်။ သူ၏မျက်နှာလည်း တည်ကြည်လေးနက်နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ လွေရှမ်းကို အကဲခတ်လိုက်လေသည်။

“ဒါထက် ညီမောင်ဟာ သိုင်းလောကထဲမှာ တစ်ကိုယ်တော်ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာနေပါပြီ။ တစ်ယောက်တည်းနေရတာ ပျင်းရိငြီးငွေ့လို့ နဂါးဂိုဏ်းထဲကို ဝင်လိုက်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် တခြားအကြောင်းတစ်ခုခု ရှိနေလို့လား။”

ယခုတစ်ကြိမ် ...

လွေရှမ်းသည် ရုတ်တရက် အဖြေမပေးချေ။

တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးတောစဉ်းစားနေပုံရသည်။

ကုန်းမုကလည်း လွေရှမ်းရောက်လာသည်မှာ အကြောင်းရှိရမည်ဟုရိပ်မိကာ သွေးတိုးစမ်း၍ မေးမြန်းလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

လွေရှမ်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း... အခြားအကြောင်းတစ်ခုခုရှိနေလို့ ဆိုပါတော့ဗျာ” ဟု ပြောလေသည်။

ကုန်းမု စိတ်ဝင်စားသွားလေသခဲည်။

“အခြားအကြောင်း ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ဘယ်လိုအကြောင်းများလဲ ဆိုတာကို ကျုပ်ကော မသိရဘူးလား။”

“နောင်ကြီးက ...”

“ညီမောင် နဂါးဂိုဏ်းထဲဝင်သွားတာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ကိစ္စလို့ ကျုပ် ထင်မိတယ်။ ဒါကြောင့် ခုလိုမေးနေရတာပါ” ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောလိုက်လေသည်။

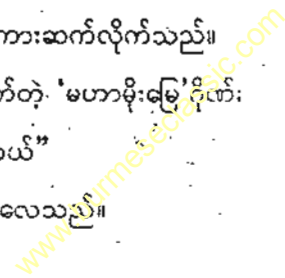
လွေရှမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ... ကျုပ် ပြောပါမယ်”

သူက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ပြီး စကားဆက်လိုက်သည်။

“မကြာသေးခင်ကမှ ထူထောင်လိုက်တဲ့ ‘မဟာမိုးမြေ’ ဂိုဏ်းဆိုတာ နောင်ကြီး ကြားမိမယ် ထင်ပါတယ်”

ကုန်းမု လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

၁၆ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

“မဟာမိုးမြေဂိုဏ်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး စိတ်ဝင်စားနေကြတာပါပဲလေ”

သူ၏မျက်နှာ ပို၍ တည်ကြည်လေးနက်လာလေသည်။

“မဟာမိုးမြေဂိုဏ်း သိုင်းလောကမှာပေါ်ပေါက်လာတာ မကြာ သေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သိုင်းလောကမှာရှိတဲ့ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမား တွေကို လိုက်လံစည်းရုံးသိမ်းသွင်းနေတယ်လို့ သိရတယ်”

လွေရှမ်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“နောင်ကြီးက သည်အကြောင်းတွေကိုလည်း သိထားတာ ကိုး...”

“ငါ့ညီက...”

“ကျုပ် သည်နေရာကိုရောက်လာတာဟာ မဟာမိုးမြေဂိုဏ်း က အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတွေကို လိုက်လံစည်းရုံးသိမ်းသွင်းနေတဲ့ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်နေပါတယ်ဗျာ”

“ဪ...”

ကုန်းမုသည် လွေရှမ်း၏လာရင်းကိစ္စကို နားလည်သဘော ပေါက်သွားပြီး ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်လေသည်။

လွေရှမ်းကလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောနေသည်။

အမုန်းနွယ်ယုက် အရိပ်မဲ့ (၅) * ၁၇

“မဟာမိုးမြေဂိုဏ်းဟာ အခုဆိုရင် အတော်ကိုခရီးရောက်နေ ပါပြီ။ သူတို့ရဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့် သိုင်းလောကအတွက် အန္တရာယ်ဆိုး ကြီး မကြာခင် ပေါ်ပေါက်လာတော့မှာ သေချာပါတယ်”

ကုန်းမုက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

လွေရှမ်းပြောသည့် စကားများမှာ စဉ်းစားစရာများချည်း ဖြစ် နေသည်။

လွေရှမ်းသည် သိုင်းလောက၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ တစ်ကိုယ် ဆက် ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့သူဖြစ်သည်။

ယခုတစ်ဖန်...

လွေရှမ်းသည် နဂါးဂိုဏ်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ကာ ဂိုဏ်းခွဲမှု့တာ နဲ့ ထမ်းဆောင်နေသည်။

ကျောက်စီဓားဂိုဏ်းသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ‘မဟာမိုးမြေ’ဂိုဏ်း အကြောင်း ပြောနေသည်။

လွေရှမ်းတွင် ထူးခြားမှုတစ်ခုခုရှိရမည်ဟု နားလည်လာသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ဆက်ပြောပါဦး ညီမောင်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

၁၈ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

လွေရှမ်းက ရေနေ့ကြမ်းတစ်ခွက် ထပ်၍ငှဲသောက်လိုက်ပြီးမှ စကားဆက်လေသည်။

“သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး အန္တရာယ်ဆိုး မကြုံရလေအောင် ရှိသမျှဂိုဏ်းတွေစုပေါင်းပြီး ကြိုတင်ကာကွယ်မှု ပြုလုပ်ရမယ့် အခြေအနေရောက်နေပါပြီ”

ကုန်းမု ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

လွေရှမ်းက ...

“လက်ရှိအခြေအနေမှာတော့ မဟာမိုးမြေဂိုဏ်းရဲ့အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်နိုင်အောင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဖုံးယိက အဆင့်မြင့်ဂိုဏ်းအတော်များများကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းထားပြီးပါပြီ”

“ဪ ...”

“နဂါးဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဖုံးယိဟာ အရေးအကြောင်းပေါ်လာတဲ့ အချိန်မှာ သိုင်းလောကတာဝန်ကို နေ့မအိပ်ညမအိပ် ထမ်းဆောင်ရင်း နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ခဲ့တာ အတော်ကိုဆိုပါတယ်”

“ဪ ... နဂါးဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေတာကိုး”

“အာဂန္တုရောဂါလို့ သမားတော်ကြီးတွေက ပြောပါတယ်။

အိုနန်းနွယ်ယုက် အရိပ်မဲ့ (၁) * ၁၉

သိပ်ပြီး စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး၊ မကြာမီရက်ပိုင်းအတွင်း သက်သာပျောက်ကင်းသွားမှာပါ။ ဒါကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုယ်စား ကျုပ်က နောင်ကြီးဆီကို လာခဲ့ရတာပါပဲ”

ကုန်းမုက ...

“နဂါးဂိုဏ်းချုပ် မလာနိုင်လို့ ညီမောင်လာခဲ့တာ၊ နဂါးဂိုဏ်းက အဆင့်မြင့်ဂိုဏ်းတွေကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနေတဲ့အတိုင်း ကျုပ်ဘို့ကို စည်းရုံးဖို့ ညီမောင်ကို လွှဲတို့လိုက်တယ်ဆိုပါတော့”

လွေရှမ်းက ဝန်ခံလိုက်လေသည်။

“ဟွတ်ပါတယ်ဗျာ”

ကုန်းမုက ...

“ညီမောင်တို့နဂါးဂိုဏ်းဟာ သိုင်းလောကရဲ့ ထိပ်သီးဂိုဏ်းတစ်ခုပါပဲ။ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတွေ အများကြီးရှိနေတာလည်း မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မဟာမိုးမြေဂိုဏ်းနဲ့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုရင် ထိပ်တိုက်တွေ့တာနဲ့ တစ်နှယ်ငင် တစ်စင်ပေါဆိုသလို အခြေအနေတွေ ရှုပ်ထွေးသွားပြီး သိုင်းသားကမှာ အတောမသတ်နိုင်တော့တဲ့ တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတော့မယ်”

လွေရှမ်းက ...

“မဟာမိုးမြေရိုဏ်းကြောင့် သိုင်းလောကအန္တရာယ် ပေါ်ပေါက်လာမှာကိုတော့ မတားဆီးပဲနေလို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ နဂါးဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သိုင်းလောကမိတ်ဆွေတွေကို ဦးဆောင်ပြီး ကာကွယ်တားဆီးသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ”

တစ်ဖန် ...

“နောင်ကြီးကော နဂါးဂိုဏ်းကဦးဆောင်နေတဲ့ မဟာမိတ်အဖွဲ့ကြီးထဲဝင်ဖို့ စိတ်မကူးမိဘူးလားဗျာ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ကုန်းမုက ...

“ဒါဟာ သိုင်းလောကမှာ တိုက်ပွဲတွေအဆက်မပြတ် ပေါ်ပေါက်လာဖို့ အစပျိုးနေတဲ့ ကိစ္စဆိုတာ ညီမောင် သတိမပြုမိဘူးလား”

“ကျုပ်တို့ နဂါးဂိုဏ်းဟာ သိုင်းလောကအန္တရာယ်ကို ကာကွယ်တားဆီးဖို့ ကြိုးစားနေကြတာပါဗျာ”

လွေရှမ်းက အလျော့မပေးလိုကြောင်း ထင်ရှားသည်။

ကုန်းမုကို မေးသည်။

“နောင်ကြီးကို နဂါးဂိုဏ်းနဲ့လက်တွဲဖို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကျုပ်ကိုလွှတ်ပြီး မေတ္တာရပ်ခံခိုင်းလိုက်တာပါ။ နောင်ကြီးရဲ့သဘောတားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သိပါရစေခင်ဗျာ”

“ကျုပ်က ...”

“နောင်ကြီးက နဂါးဂိုဏ်းနဲ့ လက်မတွဲနိုင်ဘူးဆိုတဲ့သဘာများလားဗျာ”

ကုန်းမုက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ထို့နောက် ...

“နဂါးဂိုဏ်းချုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ ပြောပေးစေချင်ပါတယ်”

လွေရှမ်းက ...

“နောင်ကြီး မဟာမိတ်အဖွဲ့ကြီးထဲမှာ ဘယ်သူတွေပါဝင်နေမယ်ဆိုတာကော မသိချင်ဘူးလားဗျာ”

ဟုမေးလိုက်လေသည်။

ကုန်းမု ခေါင်းခါမယ်လိုက်သည်။

“နဂါးဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဦးဆောင်တဲ့ မဟာမိတ်အဖွဲ့ကြီးဟာ ဘာကို စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသလို လေးစားစရာကောင်းမှာ

မဟုတ်ဘူး သေချာပါတယ်”

၂၂ * စက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

“ဒါ အမှန်ပါပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်အတွက်တော့ မလိုအပ်တော့ပါဘူး”

“နောင်ကြီး ...”

“ကျုပ်က ...”

“ကျုပ်ပြောတာကို နားထောင်ပါဦး၊ နည်းနည်းတော့ စဉ်းစားစေချင်ပါတယ်ဗျာ”

ကုန်းမုက ဦးညွတ်လိုက်လေသည်။

“သည်အတွက် အများကြီးတောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

လွေရှမ်းသည် ဆက်ပြောစရာစကား ရှာမတွေ့အောင်ဖြစ်သွားပုံ ရှိလေသည်။

ကုန်းမုကိုငေးကြည့်ရင်း ငှုငှုကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

ကုန်းမု၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်နေသည်။

သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ရပ်တည်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ထားပုံ ရလေသည်။

အတော်လေးကြာတော့မှ ...

“သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဟာ သိုင်းပညာတတ်မြောက်ထားပြီး ရင် အများအကျိုးဆောင်ရွက်မှ အဓိပ္ပာယ်ရှိမယ် မဟုတ်လားဗျာ”

အမှန်းနွယ်ဟက် အရိပ်မဲ့ (ပ) * ၂၃

သည်လိုမှမဟုတ်ဘူးဆိုရင် သင်ယူတတ်မြောက်ထားတဲ့ ပညာတွေဟာ အလာကားဖြစ်မနေဘူးလားဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကုန်းမု ပြုံးလိုက်သည်။

“ညီမောင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သိုင်းပညာတတ်မြောက်ထားသူတိုင်း သိုင်းလောကကို ဝင်ရောက်လှုပ်ရှားရမယ်လို့ စည်းကမ်းသတ်မှတ်ထားတာ မရှိပါဘူးဗျာ၊ ခုလည်း ကျုပ်က ကျောက်စီစားဂိုဏ်းကို ထူထောင်ပြီး သိုင်းလောကအကျိုး အများအကျိုးကို သယ်ပိုးဆောင်ရွက်နေတာပဲ မဟုတ်လား”

ကုန်းမုက ငြင်းနေသည်တိုင်အောင် လွေရှမ်းက ဇွတ်အတင်း ထပ်ပြောလေသည်။

“နောင်ကြီး ထပ်ပြီး စဉ်းစားပေးစေချင်ပါတယ်ဗျာ”

ကုန်းမု ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် အစကတည်းက စဉ်းစားပြီးပါပြီ”

“ဒါဆို နောင်ကြီးက ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းပယ်လိုက်တဲ့ သဘောပေါ့”

လွေရှမ်း၏အသံ မကျေနပ်သံ ဇွက်နေသည်။

ပြတ်ပြတ်သားသား မေးသည်။

ကုန်းမှ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ညီမောင် ကျုပ်တို့ချင်းမတွေ့တာ ကြာပြီပဲ။ ဒါကြောင့် ခုလို ပြန်ဆုံစည်းမိကြတဲ့အခါ တွေ့တုန်းတွေ့ခိုက် ရှေးဟောင်းနှောင်း ဖြစ်လေးတွေပြောကြတာ မကောင်းဘူးလား။ မဆီမဆိုင်တဲ့စကားတွေ နဲ့ အချိန်မဖြုန်းချင်ပါနဲ့တော့လား”

လွေရှမ်းက ...

“ကျုပ်က အပိုစကားတွေပြောပြီး အချိန်ဖြုန်းနေတာ မဟုတ် ပါဘူးဗျာ”

သူ၏မျက်နှာ ခက်ထန်လာလေသည်။

“ကျုပ်ကို နဂါးဂိုဏ်းချုပ်အမိန့်နဲ့ သည်ကိုလာခဲ့တာပါ။ တမင် အလည်အပတ်လာခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အမိန့်အရ အလုပ် ကိစ္စတစ်ခုကို ပြီးပြတ်အောင် လုပ်ရပါလိမ့်မယ်။ ပြီးမှ ကိုယ်ရေးကိုယ် တာကိစ္စ ပြောနိုင်မှာပါ”

ကုန်းမှက ...

“ကျုပ်ရဲ့သဘောထားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြီးပြီပဲ မဟုတ် လား။ ဘာများ ထပ်ပြောနေစရာ လိုဦးတော့မှာလဲ ညီမောင်”

လွေရှမ်းက ...

“ဒါဆိုရင်လည်း ကျုပ်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောချင်ပါတယ်”

“ပြောပါညီမောင် ပြောနိုင်ပါတယ်”

ကုန်းမှ ခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။

လွေရှမ်းက ခက်ထန်သောမျက်နှာထားဖြင့် ပြောသည်။

“နဂါးဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကျုပ်ကို စေလွှတ်လိုက်တဲ့အခါ ပြတ် ပြတ်သားသား ဆောင်ရွက်ခဲ့ဖို့ တစ်ခါတည်းမှာကြားလိုက်ပါတယ်”

“ဪ ...”

“နဂါးဂိုဏ်းချုပ်က ရန်သူ မိတ်ဆွေဆိုတဲ့သဘောကို ရှင်းရှင်း လင်းလင်းသိရအောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ဖို့ ကျုပ်ကို မှာကြားလိုက်ပါ ဘယ်”

ကုန်းမှ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

“ရန်သူ မိတ်ဆွေဆိုတဲ့သဘောက ဘာလိုလဲ၊ ကျုပ်ဟာ နဂါး ဂိုဏ်းနဲ့ လက်မတွဲနိုင်ပေမယ့် ရန်သူတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး”

လွေရှမ်းက ...

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကတော့ သူနဲ့လက်တွဲမယ့်လူဟာ မိတ်ဆွေ၊ လက်တွဲဖို့ငြင်းဆန်တဲ့လူဟာ ရန်သူလို့ သဘောထားပါတယ်ဗျာ”

“ဟာ ...”

ကုန်းမု လွတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

လွေရှမ်းက ...

“ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းချုပ် ဘယ်လောက်ပြတ်သားတယ်ဆိုတာ သည် သဘောထားက ရှင်းနေပါတယ်၊ ရန်သူ မိတ်ဆွေ ပြတ်ပြတ်သားသား ခွဲခြားမှာဖြစ်ပြီး ကြားနေမှာကို လက်ခံမှာမဟုတ်ပါဘူး။”

ကုန်းမုက ...

“လက်စသတ်တော့ ကျုပ်ကို အတင်းအဓမ္မ စည်းရုံးနေတဲ့ သဘောကိုး”

လွေရှမ်း ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“နဂါးဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ ခိုင်ကျည်ပြတ်သားတဲ့ စိတ်နေသဘောထား ကို ပြောပြတာပါ နောင်ကြီးရယ်”

ကုန်းမုက ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညီမောင်စည်းရုံးတာကို လက်မခံဘူးဆိုရင် နဂါးဂိုဏ်းချုပ်က ကျုပ်ကို ရန်သူအဖြစ် သဘောထားတော့မယ် မဟုတ်လား။”

“ဒါကတော့ ကျုပ် ပြောတဲ့အတိုင်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ ပြတ်သား

တဲ့သဘောထားပါ၊ ကျုပ်တို့ဟာ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်း တွေဆိုတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဖြောကြတဲ့ သဘောပါပဲ”

ကုန်းမု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ညီမောင်ရဲ့ ပွင့်လင်းမှုကိုတော့ သဘောကျပါတယ်၊ ကျုပ် ကလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့”

လွေရှမ်းက ...

“ပြောပါဦးဗျာ”

ကုန်းမု၏မျက်နှာ ပို၍ တည်ကြည်လေးနက်လာသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်လောက်က ‘မဟာမိုးမြေ’ဂိုဏ်းဟာ ကျုပ် ဆီကိုလူလွတ်ပြီး သူတို့နဲ့လက်တွဲဖို့ ဖိတ်ခေါ်လာသေးတယ်”

“ဟင် ...”

မမျှော်လင့်သောစကား ကြားရလျှင် လွေရှမ်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

“နောင်ကြီး ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ မဟာမိုးမြေဂိုဏ်းက နောင်ကြီးဆီ လူလွတ်ပြီး စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခဲ့သေးတယ် ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ ...”

“တောက် ... ခြေသွက်လှချည်လား”

၂၀ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

လွေရှမ်း ဒေါသထွက်နေတော့သည်။

တစ်ဖန် ...

“နေပါဦး ... သူတို့က ဘယ်လိုသဘောနဲ့ သည်လိုလုပ်ကြတာလဲ”

ကုန်းမှ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ငါ့ညီလိုပဲနေမှာပေါ့”

လွေရှမ်းက ...

“နောက်ကြီးကို သူတို့ဂိုဏ်းထဲ ဝင်ခိုင်းတဲ့သဘောမဟုတ်လား”

ပို၍ရှင်းအောင် မေးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သည်အတိုင်းပါပဲ”

လွေရှမ်း အလောတကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

“နောင်ကြီး လက်ခံလိုက်သလား”

ကုန်းမှက မဟာမိုးမြေဂိုဏ်းနှင့် ပတ်သက်သွားမည်ကို အလွန်

စိုးရိမ်ပူပန်နေသည့်သဘော ရှိလေသည်။

ကုန်းမှ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ကျုပ် လက်မခံပါဘူး”

“ဪ ...”

အမုန်းနွယ်ထက် အရိပ်မဲ့ (၁) * ၂၉

လွေရှမ်း အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရသွားလေသည်။

မဟာမိုးမြေဂိုဏ်းနှင့် နဂါးဂိုဏ်းသည် ပြိုင်ဆိုင်မှု တစ်စထက်

တစ်စ ပြင်းထန်လာပြီး ထိပ်သီးသိုင်းသမားများအား သူ့ထက်ငါ အလှအယက် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနေကြလေသည်။

“နောင်ကြီးက လက်မခံဘူးငြင်းလိုက်တော့ သူတို့ဘက်က ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံကြရဲ့လား”

ကုန်းမှက ...

“သည်အတွက် ကျုပ် ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ သူတို့က ကျုပ်ကို အဓမ္မအကြမ်းနည်းနဲ့ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းဖို့ ကြိုးစားမယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ပြီးသားမို့ အမှုမထားတော့ပါဘူး၊ ဘကယ်လို့ အခက်အခဲအန္တရာယ် ဖြစ်ပေါ်လာမယ်ဆိုရင်တောင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်သွားမှာပါ”

လွေရှမ်း ပင့်သက်ရွိုက်လိုက်မိသည်။

ကုန်းမှသည် မဟာမိုးမြေဂိုဏ်း၏ စည်းရုံးမှုကို ပြတ်ပြတ် သားသား ငြင်းဆန်ခဲ့လေသည်။

နဂါးဂိုဏ်း၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကိုလည်း ငြင်းဆန်လိမ့်မည်သာ ဖြစ်မိသည်။

၃၀ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

ကုန်းမှအား မည်သို့စည်းရုံးသိမ်းသွင်းရမည်ကို တွေးတောစဉ်း
စားနေစဉ် နောင်ထပ် ဧည့်သည်တစ်ဦး ကျောက်စီစားဂိုဏ်းသို့
ရောက် ရွံလာလေတော့သည်။

* * *

နောက်ကြောင်း

အနောက်ဘက်မိုးကောင်းကင်ထက်မှ နေမင်း၏အလင်းရောင်
တို့သည် တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်စပြုလာသည်။

မကြာမီ ...

မိုးချုပ်ပေတော့မည်။

ထိုအချိန်တွင် ...

“ခွပ်ခွပ် ... ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ် ... ခွပ်ခွပ်”

မြင်းလှည်းတစ်စီးသည် ခိုင်ဖုန်းမြို့ပြင်ရှိ လူသွားလမ်းမကြီး
တစ်ခုပေါ်တွင် ခပ်မှန်မှန် မောင်းနှင်လာနေသည်။

ယင်းမြင်းလှည်းသည် ညခရီးကို ဆက်လာဖို့ရှိလေသည်။

၃၂ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

မြင်းလှည်းတစ်ခုလုံး ဆေးရောင်မှိန်ကာ ဖုန်မှုန်များပေကျလျက် ရှိလေသည်။

အနည်းငယ် ထူးဆန်းနေသည်မှာ မြင်းလှည်းမောင်းသူမှာ ဆံပင်များဖြူဖွေးနေသော အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းပင်။

အမှန်စင်စစ် ...

ဤမျှ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်နေသော အဘိုးအိုတစ်ယောက် သည် ယခုလို အေးစိမ့်နေသောအချိန် ခရီးမသွားသင့်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မြင်းလှည်းသည် ခပ်မှန်မှန် မောင်းနှင်သွားနေသည်။

တပြည်းဖြည်းနှင့် လူသွားလမ်းမကြီးနံဘေးမှ ဖယ်ခွာပြီး လမ်း သွယ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ချိုးကျွေ့ဝင်ရောက်လိုက်သည်။

ထိုလမ်းသွယ်အတွင်း ဆက်လက်မောင်းနှင်သွားရာမှ လူသူ ကင်းမဲ့ပြီး တိတ်ဆိတ်နေသော အရပ်ဒေသသို့ရောက်မှန်းမသိ ရောက် ရှိသွားလေသည်။

“ခွပ်ခွပ် ... ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ် ... ခွပ်ခွပ်”

မြင်းလှည်း ဆက်လက်မောင်းနှင်သွားလေသည်။

မကြာပါချေ။

အမှန်းနွယ်ယုက် အရိပ်မဲ့ (ပ) * ၃၃

ထူထပ်စွာပေါက်ရောက်နေသော ဝါးရုံတော တစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွား၏။

“ဟေး ... ”

မြင်းလှည်းမောင်းလာသည့် အဘိုးအိုက မြင်းကိုငေါက်ကာ ဝါးရုံတောရှေ့၌ ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

ဝါးရုံတောတစ်ဖက်၌ ခြံဝင်းတစ်ခုရှိနေသည်။

ယင်းခြံဝင်းအတွင်း၌ အဆောက်အဦများလည်း ရှိနေသည်။

ခြံဝင်းနှင့် အဆောက်အဦများကိုကြည့်ရုံဖြင့် လူသူကင်းဝေး သည့်ဆိတ်ငြိမ်သည့်နေရာတွင် လာရောက်တရားကျင့်နေသည့် သီလ ရှင်များ စုပေါင်းနေထိုင်ရာ သီလရှင်ကျောင်းဖြစ်ကြောင်း သိသာလေ သည်။

မြင်းလှည်းသည် သီလရှင်ကျောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ရပ်တန့် လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မြင်းလှည်းရပ်သွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် တံခါးပွင့်သွားကာ လှသုံးယောက် ဆင်းလာကြလေသည်။

တစ်ယောက်က ဝတ်စုံစိမ်းဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်သည်။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးနောက်မှ အလွန်ချောမောလှပသော မိန်းမပျို
လေးတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။

ထိုမိန်းမပျိုလေး၏ လှပချောမောသော မျက်နှာလေးပေါ်၌
ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့် အရိပ်အယောင်များ လွမ်းမိုးနေ၏။

သူမသည် မကျန်းမမာဖြစ်နေသည့် အသွင်မျိုးလည်း ရှိသည်။

ထိုမိန်းမချောလေးအား ဝတ်စုံဖြူဝတ်ဆင်ထားသော မိန်း
ကလေး တစ်ယောက်တွဲကာ မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဆင်းလာခြင်း ဖြစ်
သည်။

မိန်းမချောလေးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ပြီး လေသံယဲ့ယဲ့
ဖြင့် မေးလာလေသည်။

“သည်နေရာလား ...”

ဝတ်စုံဖြူ မိန်းကလေး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သည်နေရာဟာ ကျွန်မတို့ဆရာ တရားကျင့်တဲ့နေရာပါ။
အခု မမစိတ်ထိခိုက်နေချိန်မှာ သည်လိုနေမျိုးမှာပဲ ခေတ္တခဏ အနား
ယူသင့်ပါတယ်”

မိန်းမချောလေးက သီလရှင်ကျောင်းသို့ ကြည့်လိုက်ပြန်လေ
သည်။

ဝတ်စုံဖြူမိန်းကလေးက ...

“သည်နေရာမှာ ယောက်ျားသားတစ်ယောက်မှ မရှိလေတော့
မမ အနားယူဖို့ စိတ်ချရပါတယ်၊ ပြီးတော့ မမကို ကျွန်မဆရာက
အစစအရာရာ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးဦးမှာပါ”

ဟု ပြောပြလေသည်။

မြင်းလှည်းမောင်းသည့် အဘိုးအိုကလည်း ကြားဝင်ပြောလိုက်
လေသည်။

“သည်ကျောင်းက သိပ်စည်းကမ်းကြီးတာ၊ ကလေးမ ဘာမှ
မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ စိတ်ချလက်ချသာနေပါ”

ဤတွင် နောက်ထပ်ထူးဆန်းမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

အဘိုးအို၏ အသက်အရွယ်က မငယ်တော့ပါ။

သို့သော် ...

သူ၏အသံက လူငယ်တစ်ဦး၏အသံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

ဝါးရုံတောနောက်ကွယ်မှ သီလရှင်ကျောင်းသို့ ရောက်ရှိလာ
ကြသော ဤလူစုသည် ထူးခြားသူများဖြစ်ကြောင်း လင်ရှားနေပါ
တော့သည်။

၃၆ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

ဝတ်စုံစိမ်းနှင့် အမျိုးသမီးကြီးသည် မိန်းမချောလေးကိုကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲလာကန် ရှိလေသည်။

စိတ်ထိခိုက်သော လေသံဖြင့် ပြောလေသည်။

“သနားစရာကောင်းတဲ့ မင်းအတွက် နေရာထိုင်ခင်းစီစဉ်ပြီး

ရင် ငါ့အတွက်လည်း စီစဉ်ရဦးမယ်”

ဝတ်စုံဖြူမိန်းကလေးက ...

“စိတ်ချသာသွားပါ ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်မတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဆရာရဲ့သီလရှင်ကျောင်းမှာပဲ ခိုလှုံနေပါတော့မယ်”

“ကောင်းပါပေတယ်ကွယ်”

အမျိုးသမီးကြီးက မြင်းလှည်းမောင်းသော အဘိုးအိုဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့တူမတွေကို ကူညီခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူးကွယ်”

အဘိုးအိုက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“သည်ကိစ္စကို ကျွန်တော့်ဆရာက ဆောင်ရွက်ခိုင်းတာပါ။ ကျေးဇူးတင်စရာရှိရင် ကျွန်တော့်ဆရာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ”

အမျိုးသမီးကြီးက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အမုန်းနွယ်ထွက် အရိပ်ဖွဲ့ (ပ) * ၃၇

“ကျုပ်ရဲ့ တူမသုံးယောက်ဟာ သိုင်းပညာစုံလို့ သိုင်းလောကထဲထွက်ကြရင်း မဟာမိုးမြေဂိုဏ်းရဲ့ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းမှုကို ခံရတယ်၊ သူတို့ဟာ လူငယ်တွေပီပီ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလိုတဲ့ ဘီနဲ့ မဟာမိုးမြေဂိုဏ်းထဲ ဝင်ခဲ့ကြတယ်”

မဟာမိုးမြေဂိုဏ်းသည် သိုင်းလောကအား လွှမ်းမိုးရန်ကြိုးစားနေသောဂိုဏ်းတစ်ခု ဖြစ်နေပါသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက ...

‘နောက်ဆုံးကျတော့ မဟာမိုးမြေဂိုဏ်းရဲ့ မကောင်းတဲ့ရည်ရွယ်ချက်တွေကို သိလာခဲ့ကြတယ်၊ ဒါနဲ့ ဂိုဏ်းထဲကထွက်ဖို့ ကြိုးစားရင်း ညီအစ်မသုံးယောက် စိတ်ဝမ်းကွဲခဲ့ကြတယ်”

မိန်းမချောလေးက ...

“ဒေါ်ဒေါ်ရယ် ... မပြောပါနဲ့တော့၊ သည်အကြောင်းတွေကို ပြန်စဉ်းစားရင် ကျွန်မ စိတ်ထိခိုက်လွန်းလို့ပါရှင်”

ဟု တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

အမျိုးသမီးကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ကောင်းပါပြီကွယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်မပြောမတော့ပါဘူး၊ လုံခြုံစိတ်ချရပြီး အေးချမ်းတဲ့နေရာလည်း ရောက်နေပြီဆိုတော့ အေးအေးဆေးဆေး

၃၈ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

ဆေး အနားယူကြပါတော့၊ တူမကြီးတို့ရဲ့ဆရာကလည်း အကြောင်းစုံ သိပြီးပြီဖြစ်လို့ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ တူမကြီးတို့ကို ပြန်ပြီးလက်ခံမယ်လို့ ပြောထားပြီးပါပြီ”

မိန်းမချောလေးက ...

“ကျွန်မတို့ရောက်လာပြီဆိုတော့ သီလရှင်ကျောင်းထဲဝင်ပြီး ဆရာ့ကို ဂါရဝပြုလိုက်ကြတာပေါ့”

“ကောင်းပြီ ... ကောင်းပြီ”

သူတို့သည် သီလရှင်ကျောင်းထဲဝင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး မြင်း လည်းမောင်းသည့် အဘိုးအိုအား နှုတ်ဆက်လိုက်ကြလေသည်။

“ကျွန်မတို့ မကြာခင်ပြန်တွေ့နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက် ပါတယ်ရှင်”

အဘိုးအိုက ...

“စိတ်ချပါ ... ကျုပ် မကြာခင် ပြန်လာခဲ့မှာပါ”

မိန်းမချောလေးအား စိတ်မကောင်းသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့် လိုက်လေသည်။

“ညီမလည်း ကျန်းမာအောင်နေပါ”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

အမုန်းနွယ်ဖျက် အပိုင်မဲ့ (ပ) * ၃၉

အဘိုးအိုသည် အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်ကာ မြင်းလည်းဖြင့် ပြန် လည်ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

* * *

ထူးဆန်းသော ဘုန်းတော်ကြီး

“ခွပ်ခွပ် ... ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ် ... ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံ၊ မြင်းလှည်းဘီးလိမ့်သံများ စည်းချက်ဝါးချက်ညီညီ ထွက်ပေါ်နေလေသည်။

ဆံပင်ဖြူဖွေးနေသော အဘိုးအိုမောင်းနှင့်လာသည့် မြင်းလှည်းသည် လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုက မြင်းလှည်းကို ဂရုစိုက်ကာ မောင်းနှင်နေသော အသက်အရွယ်ကြီးရင့်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း လူငယ်တစ်ယောက်ပမာ သွက်လက်ဖျတ်လုပ်နေပါတော့သည်။

ခိုင်ဖုန်းမြို့သို့ဦးတည်ကာ မောင်းနှင်သွားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက် ...

“ရပ်လိုက်စမ်း”

အော်ငေါက်ဟန့်တားသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အဘိုးအို ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ဟေး ... ”

မြင်းများကိုအော်ငေါက်ကာ မြင်းလှည်းကို အရှိန်သပ်ရပ်တန့် လိုက်လေသည်။

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ”

မြင်းနှစ်ကောင်က ဂှည်လျားစွာဟီကာ ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဟန့်တားသံသည် အနီးကပ်ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ...

ဟန့်တားလိုက်သူမှာ အနီးတစ်ဝိုက်၌ ရှိနေရမည်ဟု ယုံကြည်

ထား၏။

ဟိုဟိုသည်သည် အကဲခတ်လိုက်တော့မှ မြင်းလှည်းခေါင်မိုးပေါ်၌ လက်ပိုက်ကာ အခန့်သားထိုင်နေသူတစ်ယောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟာ ...”

အဘိုးအို လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ဒါက ဘာသဘောလဲဗျ”

ဟုလည်း အလောတကြီး မေးလိုက်လေသည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

မြင်းလှည်းခေါင်မိုးပေါ်မှ လူက တဟားဟားရယ်မောကာ အောက်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်လေသည်။

သူ၏လှုပ်ရှားပုံမှာ အလွန်ပေါ့ပါးကာ သွက်လက်နေသဖြင့် ထိပ်တန်း သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေသည်။

ထိုသူသည် အဝတ်အစားများ ဖရိုဖရဲဝတ်ဆင်ထားသော ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးမှန်းသိလျှင် ပို၍ အံ့အားသင့်သွားသည်။

အဘိုးအိုမှာ ပြူးကျယ်သောမျက်လုံးအစုံဖြင့် မြင်းလှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်လေသည်။

စိတ်ထဲ၌ အံ့သြထိတ်လန့်မှုကြောင့် အဘိုးအို၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တည်ငြိမ်မှုမရှိတော့ဘဲ အနည်းငယ် တုန်ယင်နေ၏။

အဝတ်အစား ဖရိုဖရဲဝတ်ဆင်ထားသော ဘုန်းတော်ကြီးက အဘိုးအိုအား စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဤတွင် ...

အဘိုးအို၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ထုံးဆန်းအံ့သြသည့် အမူအရာများ ပေါ်လာပြီး ဘုန်းတော်ကြီးအား ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးက ဘာအတွက်နဲ့ ဒီလိုမေးရတာလဲ”

ထိုအခါ ...

ဘုန်းတော်ကြီးက အဘိုးအိုအား ထပ်မံ၍အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“မင်းဟာ အရိပ်မဲ့လက်ညှိုး ရှောက်လုံလား”

အဘိုးအို မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွား၏။

သို့သော် ...

ဦးခေါင်းကိုခပ်သွက်သွက် ခါယမ်းလိုက်ပြီး ...

“မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ငြင်းဆန်လိုက်၏။

ဘုန်းတော်ကြီး အံ့အားသင့်သွားသည်။

သူက မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြုတ်လိုက်ရင်း ...

၄၄ * တက္ကသိုလ် ဝင်ကြွယ်

“ဒါဆို ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်လား... ကျုပ်ဟာ...”

အဘိုးအို၏စကားမဆုံးမီ စကားသံတစ်သံက ကြားဖြတ်၍ ဝင်လာသည်။

“ဆရာတော်ရဲ့အသက်လည်း မငယ်တော့ပါဘူး၊ ဘာကြောင့် မဆီမဆိုင်တွေ လျှောက်မေးနေရတာလဲ”

စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် လူရိပ်တစ်ခု ရောက်ရှိလာ သည်။

ရောက်လာသူမှာ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သော အဘိုးအိုတစ် ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအဘိုးအိုမှာ သိုင်းလောကတွင် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားနေသော မဟာမိုးမြေဂိုဏ်းမှ ဂိုဏ်းခွဲမှူးများအား တာဝန်ယူအုပ်ချုပ်ရသော ဂိုဏ်းခွဲမှူးကြီး ပိုင်ကွမ်းဆိုသူ ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကတွင် ဘီလူးကြီးပိုင်ကွမ်းဟု ကျော်ကြားသူလည်း ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ...

ဘုန်းတော်ကြီး၏မျက်နှာပေါ်တွင် ရုတ်တရက် အံ့သြသော

အမုန်းဖွယ်ဖျက် အရိပ်မဲ့ (ပ) * ၄၅

အမူအရာပေါ်လာပြီး ရောက်ရှိလာသော အဘိုးအိုပိုင်ကွမ်းအားကြည့် ကာ ...

“ဘယ်သူများလဲလို့ မဟာမိုးမြေဂိုဏ်းက ဂိုဏ်းခွဲမှူးကြီး ပိုင် ကွမ်းကိုး”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

ပိုင်ကွမ်းက ဘုန်းတော်ကြီးအား အသေအချာ စူးစိုက်ကြည့် လိုက်ပြီး ...

“ဆရာတော်ရဲ့ ဘွဲ့အမည်က ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးက ...

“ကျုပ်က ‘ကျိရွှင်’ပါ”

ဟု တည်ငြိမ်သွားဖြေလိုက်၏။

ပိုင်ကွမ်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းတွင် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးအဖြစ် အသိ

အမှတ်ပြုခြင်းခံရသူ၏ သိုင်းပညာအဆင့်သည် မည်သည့်အခါကမှ မနိမ့်ကျချေ။

သို့သော် ...

၄၆ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

ယခုတွေ့ရသည့် ဘုန်းတော်ကြီးမှာ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်း
မွေးများဖြင့် အကျည်းတန်လှသည်။

ဝတ်ရုံတို့သည်လည်း စုတ်ပြတ်ကာ ကပိုကရိဖြစ်နေ၏။

အဘယ်ကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ဤကဲ့သို့ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေရ
သနည်း။

ပိုင်ကွမ်းမှာ ဤအချက်ကိုတွေးနေသော်လည်း အဖြေထွက်
မလာပါချေ။

ထိုစဉ် ...

အဘိုးအိုက ဘုန်းတော်ကြီးအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဆရာတော်ရဲ့ ဘွဲ့နာမည်က ‘ကျိရွှင်’ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဘုန်းတော်ကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ထိုအခါ ...

အဘိုးအိုဆိုသူက မျက်လုံးများ ဝင်းလက်သွားပြီး ...

“ဒါဆိုအတော်ပဲ၊ ဆရာတော်ကို တွေ့ချင်နေတဲ့လူတစ်ယောက်
ဆီ ခေါ်သွားရမယ်”

အမုန်းနွယ်ယက် အရိပ်မှဲ (၁) * ၄၇

အဘိုးအိုထံမှ အဆက်အစပ်မရှိဘဲ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာ
သော စကားကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီးကျိရွှင်မှာ မျက်လုံးပြူးသွားတော့
သည်။

တစ်ဖန် ...

အဘိုးအိုအား မကျေမနပ်ကြည့်ကာ ...

“နေပါဦး၊ မင်းခေါ်ချင်တဲ့နေရာ ကျုပ်ကလိုက်ရအောင် မင်းက
ဘယ်သူ မှီလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

အဘိုးအိုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျုပ်နာမည်ကို ထုတ်မသုံးခဲ့တာ ကြာပြီ၊ ဒါကြောင့် အခု
ကျုပ်နာမည်ကို ပြောမပြနိုင်ဘူး၊ ကဲ ... ဆရာတော် မြင်းလှည်းပေါ်
တက်ပါ၊ ကျုပ်တို့ သွားကြစို့”

ကျိရွှင်၏မျက်နှာ တင်းမာသွားသည်။

သူက အဘိုးအိုအား စူးရဲစွာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ကျုပ်က မင်းခေါ်တဲ့နေရာကို လွယ်လွယ်နဲ့လိုက်မယ့်လူအား
မျိုးများ မှတ်နေသလား၊ ကျုပ် လုံးဝမလိုက်ဘူး”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

၄၈ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

အဘိုးအိုက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။

ကျီရွှင်မှာ အဘိုးအိုအား နားမလည်နိုင်စွာ ငေးကြောင်၍ကြည့်နေမိ၏။

တစ်ခဏအကြာတွင် အဘိုးအိုက ရယ်မောနေရာမှ ရပ်တန့်ကာ ...

“မခေါ်တုန်းကတော့ လိုက်လာတယ်၊ အခုခေါ်တော့ မလိုက်နိုင်ဘူး ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆို ဆရာတော်သွားလိုရာလမ်း သွားကြည့်ပါ၊ သွားလို့ရမလားလို့။”

“ဘာကြောင့် သွားလို့မရမှာလဲ”

ကျီရွှင်က မွဲပြုံးတစ်ချက်ပြုံးကာ ချက်ချင်းပြန်မေးလိုက်သည်။ အဘိုးအိုက ခေါင်းကိုတစ်ချက်ဆတ်လိုက်ပြီး ဟန်ပါပါဖြင့် ...

“စမ်းကြည့်လေ၊ သွားလို့ရမလားလို့။”

ကျီရွှင်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ထူးဆန်းသော အမူအရာအချို့ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ထို့နောက် ...

ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ ချာခနဲလှည့်ကာ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

အမုန်းနွယ်ယှက် အရိပ်မဲ့ (ပ) * ၄၉

သို့သော် ...

ထိုတဖန်အချိန်အတွင်း၌ပင် အဘိုးအိုသည် ကျီရွှင်ခေါင်းပေါ်မှ ရိပ်ခနဲဖြတ်ကျော်ကာ ရှေ့သို့ကျလာ၏။

“ဟင် ...”

ကျီရွှင်မှာ လွန်စွာမှပင် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

သို့သော် ...

ချက်ချင်းပင် လက်ဝါးတစ်ချက် ရိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ကျီရွှင်၏လက်ဝါးရိုက်ချက်ကြောင့် အဘိုးအို၏ဝတ်ရုံသည် လေထဲတွင် ဝဲပျံ၍လွင့်မျောနေလေသည်။

သို့သော် ...

အဘိုးအိုက လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ရင်ဝတွင်ကာထားလိုက်ရာ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ကျောက်တုံးတစ်တုံးအလား လုံးဝ လှုပ်ရှားခြင်း မရှိတော့ချေ။

အဘိုးအိုသည် ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် လျင်မြန်စွာလှည့်ပတ်ပြီး တွန်းထုတ်လိုက်၏။

လေပွေအားလှိုင်းတစ်ခုသည် ရုတ်ခြည်း ထွက်ပေါ်လာပြီး ကျီရွှင်၏ရင်ဝအား ရိုက်ခတ်သွားလေသည်။

၅၀ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

“ဝုန်း...”

ကျယ်လောင်သောအသံနှင့်အတူ ကျိရွှင်မှာ နောက်ဘက်သို့ ခြေသုံးလှမ်းခန့် ယိုင်သွားလေသည်။

ထိုအခါ ...

အဘိုးအိုက ကျိရွှင်၏အဖြစ်ကို ကျေနပ်ပြီးဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်

လိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ၊ ကျုပ်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ခဲ့မယ် မဟုတ်လား။”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျိရွှင်မှာ မည်သည့်စကားမျှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။

ယခုအခါ ...

အဘိုးအို၏သိုင်းပညာမှာ သူ့ထက် များစွာအဆင့်မြင့်နေကြောင်း သူ့အနေနှင့် သိလိုက်ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ် ...

သူတို့နှစ်ယောက်၏ လှုပ်ရှားမှုကို ရုပ်ကြည့်နေသော ပိုင်ကွမ်းက အဘိုးအိုအား မေးလိုက်သည်။

“ဒါထက် ဒီလမ်းခရီးမှာ လူတစ်စု တွေ့မိခဲ့လား။”

အမုန်းနွယ်ယုက် အနိပ်ဖွဲ့ (၁) * ၅၁

အဘိုးအို မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“လူတစ်စု ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်၊ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်၊ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နဲ့ လူရွယ်တစ်ယောက်တို့ပါ။ လူရွယ်ရဲ့ နာမည်က ရှောက်လုံဆိုလားပဲ။”

အဘိုးအိုက အံ့သြဟန်ဖြင့် ...

“ရှောက်လုံကို ကျုပ်သိတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားပြောတဲ့ လူစုကိုတော့ မတွေ့မိဘူး။”

ကျိရွှင်က ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေသည်။

ထိုအခါ ...

ပိုကွမ်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကာ ...

“ရှောက်လုံက ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းဝင် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို ခေါ်ထုတ်သွားတယ်လို့ သတင်းထွက်ပေါ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က လိုက်ရှာနေတာပါ။ ရှောက်လုံ ဘယ်မှာလဲ။”

အဘိုးအို သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်က သူများပြဿနာကြား ဝင်မပါချင်ဘူး။”

ပိုင်ကွမ်း၏မျက်နှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

၅၂ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

သို့သော် ...

အဘိုးအို၏ ပညာစွမ်းကို သေချာစွာတွေ့မြင်လိုက်ရပြီ ဖြစ်သဖြင့် သူ့စိတ်ထဲမှ ထွက်လာသော ဒေါသကို ချုပ်တီးကာ လေသံပျော့ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ရှောက်လုံ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ပြောပြဖို့ ကျုပ်က တောင်းပန်ပါတယ်”

အဘိုးအိုက အေးဆေးတည်ငြိမ်သွားဖြင့် ...

“ကျုပ်မှာ ကိစ္စလေးတွေရှိနေသေးလို့ ခင်ဗျားကို ပြောပြဖို့ အချိန်မရလို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပိုင်ကွမ်း မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...

“စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ပြောရုံလောက်နဲ့ ဒီထက်ပိုပြီး အချိန်ကြန့်ကြာမသွားစေနိုင်ပါဘူး”

အဘိုးအိုက ချက်ချင်းစကားပြန်မပြောသေးဘဲ ခေတ္တ စဉ်းစားနေလိုက်ပြီး ...

“ဒီလိုလုပ်လေ၊ ခင်ဗျားတွေ့ချင်တဲ့အကြောင်း သူ့ကို ကျုပ်ပြောပေးလိုက်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတွေ့ရဖို့ အခွင့်အရေးကိုတော့

အမှန်းနွယ်ယုက် အရိပ်မဲ့ (ပ) * ၅၃

နည်းနည်းစောင့်ရလိမ့်မယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အခု သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ချင်သေးတဲ့အတွက် သိုသိုသိပ်သိပ်နဲ့ ပုန်းလျှိုးနေတဲ့အတွက်ကြောင်းပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်အနေနဲ့ ဒီလောက်ပဲပြောပြနိုင်ခွင့်ရှိတယ်”

ပိုင်ကွမ်းက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ ...

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားကတိအတိုင်းသာ သူ့ကိုတွေ့ရင် ကျုပ်နဲ့လာတွေ့ပါလို့ ပြောပြပေးပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အဘိုးအိုက မြင်းလှည်းဆီသို့လှမ်းရန် ဟန်ပြင်နေသော မြေလှမ်းကို ရပ်တန့်ကာ လှည့်၍ ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်က ပြောပြထားပြီးတဲ့အတိုင်း လုပ်တတ်တယ်၊ အခု ခင်ဗျားကို ပြောပြီးတဲ့စကားအတိုင်း ကျုပ်လုပ်ပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကို ကျုပ်တစ်ခုတော့ မှာခဲ့မယ်၊ မလောက်လေးမလောက်စားနဲ့ မတောက်ဟခေါက်ကောင်တွေလွှတ်ပြီး ကျုပ်နောက်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ခိုင်းဖို့ စိတ်မကူးပါနဲ့၊ တကယ်ကယ်လို့ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း မလိုက်နာဘူးဆိုရင်တော့ နောက်မှ ကျုပ်က ရက်စက်တယ်လို့ အပြစ်မပြောနဲ့ ဟုတ်လား”

ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် အဘိုးအိုက ဘုန်းတော်ကြီးကျိရွှင်ဘက်
လှည့်ကာ ...

“ကဲ ... ဆရာတော် မြင်းလှည်းပေါ်ကြွပါ”

ပြောပြောဆိုဆို အဘိုးအိုသည် မြင်းလှည်းဆီသို့ လျှောက်
သွားလိုက်သည်။

ကျိရွှင်မှာ နေရာတွင်ပင် ရုပ်မြဲရပ်နေရင်းမှ ...

“ကျုပ်ဘယ်တော့မှ မြင်းလှည်းမစီးဘူး၊ ကျုပ်အတွက် ကျုပ်
ခြေထောက်က ယဉ်ရထားပဲ”

အဘိုးအိုက ကျိရွှင်အား တစ်ချက် ပြန်လှည့်ပြီး ကြည့်
ကာ ...

“ကောင်းပြီလေ ... ဒီလိုဆို ကျုပ်တို့ ခြေလျင်သွားကြတာ
ပေါ့”

အဘိုးအိုသည် မြင်းလှည်းဆီသို့ ဆက်လျှောက်သွားပြီး မြင်း
လည်းကို စုကျားမြို့ဆီသို့ ဦးလှည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် ...

မြင်းစက်ကြီးကို မြင်းလှည်းခုံပေါ်တွင် ရစ်ပတ်ချည်နှောင်လိုက်
လေသည်။

ထို့နောက် ...

“ဟေး ...”

အဘိုးအိုက အသံတစ်ချက်ပြုလိုက်သည်နှင့် မြင်းနှစ်ကောင်
မှာ လမ်းမအတိုင်း ကဆုန်ပေါက်ကာ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားတော့
၏။

ပိုင်ကွမ်းမှာ ရုတ်တရက် ငေးကြောင်၍ကြည့်နေရင်းမှ မကျေ
မနပ်ဖြင့် လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်တော့
သည်။

“နောက်များမှ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ပိုင်ကွမ်းက ထိုသို့ကြိမ်းဝါးလိုက်ပြီးနောက် မြင်းလှည်းနောက်
သို့ ကိုယ်ဖော့ပညာဖြင့် ပြေးသွားကာ တောင်ဘက်လမ်းအဝိုင်း
ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ပိုင်ကွမ်းအဝေးသို့ ရောက်သွားသည်နှင့် ကျိရွှင် သက်ပြင်း
တစ်ချက်ချကာ ...

“မင်းက ရှောက်လုံရှိတဲ့နေရာကို တကယ်သိထားလို့လား”
ဟု မေးလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

၅၆ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

“ဟုတ်ကဲ့... သိထားပါတယ်”

ကျိရွှင်၏ မျက်လုံးများ ဝင်းလက်သွားသည်။

“အတော်ပဲ ကျုပ် သူ့ကိုတွေ့ချင်နေတာ”

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်၏။

“ဆရာတော်က သူ့ကို တကယ်တွေ့ချင်သလား”

ကျိရွှင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ရှောက်လုံက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း...

“ဒီလမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်သွားပါ။ လမ်းမရဲ့တစ်နေရာ

မှာ သူ စောင့်နေပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူ၏စကားကြားလျှင် ကျိရွှင် အံ့အားသင့်သွားသည်။

ထို့နောက်...

ဝမ်းသာအားရဖြင့်...

“ဒါ တကယ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အဘိုးအို ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“တကယ်ပါဗျာ”

အမုန်းနွယ်ဖျက် အရိပ်မဲ့ (ပ) * ၅၇

ကျိရွှင် ဘာမျှဆက်မပြောတော့ပါချေ။

အဘိုးအို ညွှန်ပြသည့် လမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်သွား

သည်။

* * *

တစ်ခုတည်းသော သဲလွန်စ

ဘုန်းတော်ကြီးကျိရွှင် အဝေးသို့ရောက်သွားသောအခါ အဘိုးအိုသည် ဘေးဘီဝန်းကျင်သို့ တစ်ချက်စေ့၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ လူသူကင်းမဲ့ကာ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိနေသည်။

အဘိုးအိုက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်၏။

ထို့နောက် ...

သူ၏လက်တစ်ဖက်သည် ရုတ်တရက်ဆန့်ထွက်လာပြီး သူ၏ မျက်နှာကို ကုတ်ဆွဲချလိုက်၏။

ထိုအခါ ...

လက်ထဲတွင် မျက်နှာဖုံးအတူတစ်ခု ပါလာပြီး ချောမော

ခုံညားသော လူရွယ်တစ်ယောက်၏ မျက်နှာက ဖြတ်ခနဲပေါ်လာသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် ကိုယ်ပေါ်မှ မီးခိုးရောင်ဝတ်ရုံကြီးကို ခွတ်ပစ်လိုက်ပြီး မျက်နှာဖုံးနှင့်အတူ သေသေသပ်သပ် ခေါက်လိုက်၏။

စောစောက မြင်းလှည်းမောင်းသော အဘိုးအိုမှာ ရုတ်ခြည်း လူရွယ်တစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွား၏။

ဤလူရွယ်မှာ မည်သူနည်း။

မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် အဘိုးအိုတစ်ယောက်အဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားရပါသနည်း။

အမှန်စင်စစ် ...

အဘိုးအိုအဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားသော ဤလူရွယ်မှာ သိုင်းလောကထဲ၌ ကျော်ကြားနေသော အရိပ်မဲ့လက်ညှိုး ရှောက်လှုပ်ပင် ဖြစ်သည်။

သူက ဘုန်းတော်ကြီးကျိရွှင်၏သတင်းကို အမြဲမပြတ် စုံစမ်းနေခဲ့သည်။

ယခု ...

၆၀ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

ဘုန်းတော်ကြီးကျိရွှင်နှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရ၍ အလွန် ဝမ်းသာသွား၏။

သို့သော် ...

သူ ရုပ်ဖျက်ထားသောကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီးကျိရွှင်က သူ့အား မသိချေ။

ဤသို့ မသိသည်ကပင် ကောင်းနေသေး၏။

သို့မဟုတ်လျှင် သူ့အနေနှင့် ပိုင်ကွမ်းအား ရင်ဆိုင်နေရပေဦးမည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့အား မမှတ်မိစေရန် တမင်ရုပ်ဖျက်ထားခြင်းပင် မဟုတ်ပါလား။

သူက ဘုန်းတော်ကြီးကျိရွှင်အား အရေးတကြီးတွေ့လိုနေသည့် အကြောင်းမှာ သူ၏ဘဝတစ်ခုလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သည့် အရေးကိစ္စကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

* * *

အရိပ်မဲ့လက်ညှိုး ရှောက်လှသည် ဘုန်းတော်ကြီးကျိရွှင်ရှေ့မှ

အမှန်းနွယ်ယုက် အရိပ်မဲ့ (၁) * ၆၁

အချိန်မီဆီး၍ စောင့်နိုင်ရန် တောအုပ်ကိုဖြတ်၍ ဖြတ်လမ်းအတိုင်း ပြေးလာခဲ့သည်။

ကျိရွှင်ရှေ့သို့ရောက်လောက်ပြီဟု ထင်ရသည့်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ လမ်းမပေါ်သို့ဖြတ်၍ တက်လိုက်၏။

ထို့နောက် ...

ကျိရွှင်လာနေသည့်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာကာ လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် ရပ်စောင့်နေလိုက်လေသည်။

ယခုအခါ ...

နေဝန်းသည် အနောက်ဘက် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအောက်သို့၊ ၎င်းလျှိုးဝင်ရောက်သားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကမ္ဘာမြေပြင်တစ်ခုလုံး ခေတ္တမှောင်မိုက်သွားသလို ထင်မှတ်ရလေသည်။

ထိုစဉ် ...

လူရိပ်တစ်ခုသည် လမ်းမအတိုင်း နူးကွေးစွာဖြင့် လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ရှောက်လှသည် လမ်းမပေါ်သို့တက်ကာ ရှေ့သို့အနည်းငယ် လျှောက်သွားပြီး အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ...

၆၂ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

“ဘုန်းတော်ကြီးကျိရွှင်ကို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျိရွှင်မှာ ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည့်အသံကြောင့် ရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“မင်းက ရှောက်လုံလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှောက်လုံက ...

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းက ကျုပ်ကိုလိုက်ရှာနေတယ်လို့ သတင်းကြားတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ”

ရှောက်လုံက လှုပ်ရှားနေသောစိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ကြိုးစား၍ ထိန်းချုပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ...

လေသံအေးအေးဖြင့် ...

“ဆရာတော်ကို အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု မေးချင်လို့ပါ”

ကျိရွှင်က ရှောက်လုံအား တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“မင်းက ကျုပ်ကို ဘယ်လိုလုပ်သိနေသလဲ”

အမုန်းနွယ်ယုက် အရိပ်မဲ့ (၁) * ၆၃

ရှောက်လုံက ...

“သူများ ပြောပြလို့ပါ”

ကျိရွှင် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ...

“ဘယ်သူ ပြောပြတာလဲ”

“အမည်မသိ ဆရာကြီးတစ်ယောက်ပါ”

ကျိရွှင်က တစ်ခဏမျှစဉ်းစားလိုက်ရင်း ...

“မင်းဆီလွတ်လိုက်တဲ့ အဘိုးအိုလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှောက်လုံက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး”

ကျိရွှင် အနည်းငယ်အံ့အားသင့်သွားပြီး ...

“ဟင် ... ဒါဆို စောစောက ကျုပ်ကို မင်းဆီလွတ်လိုက်တဲ့

အဘိုးအိုက ဘယ်သူလဲ၊ သူ့ အခု ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ရှောက်လုံက ...

“ဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး”

တကယ်တော့ သူက ကျိရွှင်အား မလိမ့်ညာချင်ပါပေ။

၆၄ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

သို့သော် ...

မိမိ၏လျှို့ဝှက်ချက်အား မည်သူမျှ မသိစေချင်သဖြင့် ဘူးကွယ်
ကာ လိမ်ညာလိုက်ရခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကျိရွှင်ကလည်း အဘိုးအိုအကြောင်း မမေးတော့ချေ။

ရှောက်လုံအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ ...

“မင်းက ကျုပ်ကို ဘာအကြောင်းတွေများ မေးမလို့လဲ”

ရှောက်လုံက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ...

“ချုံစန်းတောင်အဘိုးအို ရိဖန်းကို ဆရာတော်သိသလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျိရွှင်၏မျက်နှာ ရုတ်ခြည်းပင်ဝင်းလက်သွားကာ ...

“ဟာ ... သိပ်သိတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ချင်း မတွေ့တာ

နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာသွားပြီ၊ အခု သူ ကျန်းကျန်းမာမာရှိရဲ့လား၊

မင်းကကော သူနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ၊ ရိဖန်းရဲ့တပည့်လား”

ရှောက်လုံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“တပည့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို ကြီး

ပြင်းတဲ့အထိ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပါ”

ကျိရွှင် အံ့အားသင့်သွားပြီး ...

အမုန်းနွယ်ယှက် အရိပ်မဲ့ (ပ) * ၆၅

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ မင်းရဲ့စကားက အဆန်းပဲ၊ နေပါဦး

သူ ကျန်းကျန်းမာမာရှိတယ် မဟုတ်လား”

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ရှောက်လုံ၏မျက်နှာ ရုတ်ခြည်း ညှိုးကျ

သွားသည်။

ရှောက်လုံက သက်ပြင်းချရင်း ...

“ဘာဘာကွယ်လွန်သွားတာ ရှစ်နှစ်လောက် ရှိပါပြီ”

“ဟင် ...”

ရှောက်လုံ၏စကားကြောင့် ကျိရွှင် မျက်လုံးပြူးသွားမိ၏။

“ဘယ်လို ရိဖန်းကွယ်လွန်သွားပြီ ဟုတ်လား၊ သူ ဘာဖြစ်လို့

သေဆုံးသွားရတာလဲ”

ရှောက်လုံ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ခံပြင်းနာကြည်းမှုများ ချက်ချင်း

ပေါ်ပေါက်လာသည်။

“ဘာဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံး

သွားရတာပါ၊ လူသတ်သမားကို အခုထိ မစုံစမ်းနိုင်သေးပါဘူး”

ကျိရွှင်၏အမူအယာမှာ အနည်းငယ် ပျက်ယွင်းသွား၏။

သူက ဝမ်းနည်းသော လေသံဖြင့် ...

“လူသတ်သမားက ဘာကြောင့် ရိဖန်းကို သတ်ရတာလဲ”

ရှောက်လုံက လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်ပြီး ...

“အမှန်အတိုင်း ဖြေရရင်တော့ ကျွန်တော့်အတွက်ကြောင့်ပါပဲ၊ ကျွန်တော်ဟာ ဘာဘရိဖန်းဆီက တစ်ဆင့် အရိပ်မဲ့သိုင်းဆရာထံမှာ သိုင်းပညာသင်ကြားခဲ့တယ်၊ လူသတ်သမားရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ဇာတ်မြုပ်နေတဲ့ အရိပ်မဲ့သိုင်းဆရာကို ဖော်ထုတ်ချင်တာနဲ့ ကျွန်တော် ရဲ့ ရန်သူတွေ စုံစမ်းတဲ့နေရာမှာ လမ်းစပျောက်လိုက်တဲ့ သဘောပါပဲ”

ရှောက်လုံ၏စကားကြောင့် ကျီရွင်မှာ စိတ်မချမ်းမြေ့ပုံ ပေါ်သွား၏။

သူက ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်ရင်း ခေတ္တာမျှငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။

မကြာမီပင် ရှောက်လုံထံမှ စကားသံဆက်လက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဘာ မသေခင် မြေကြီးပေါ်မှာ စားရေးထားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာဟာ စာကိုဆုံးအောင် ရေးမသွားနိုင်ခဲ့ရှာဘူး၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက တစ်ပိုင်းတစ်စကိုကြည့်ပြီး ရှောင်လင်ကျောင်းက ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးဟာ လူသတ်တရားခံဖြစ်မယ်လို့ ထင်ခဲ့မိတယ်”

ဤတွင် ...

ကျီရွင်က သူ့အား ဆတ်ခနဲကြည့်လိုက်ပြီး ...

“နောက်တော့ကော ...”

ရှောက်လုံက ...

“ဘာဘရိဖန်းက မြေကြီးပေါ်မှာ ရှောင်လင်ကျောင်းက ကျီရွင်လို့ပဲရေးထားတာ၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်တော့ ဘုန်းတော်ကြီး ကျီရွင်ရဲ့လက်ချက် မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ ရှောင်လင်ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးဟာ ဒီလိုအပြုအမူမျိုးလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ဘုန်းတော်ကြီး ကျီရွင်ဟာ ဘာဘရဲ့မိတ်ဆွေ ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ တွက်ဆမိပြီး ဘုန်းတော်ကြီးကို လိုက်ရှာနေတာပါ”

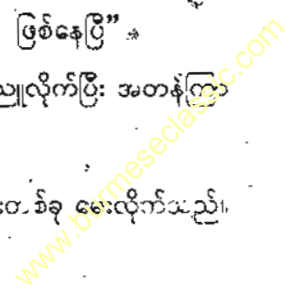
ကျီရွင်၏မျက်လုံးအစုံ ဝင်းလက်သွား၏။

သူသည် ဦးခေါင်းမှဆံပင် ကျိုးတိုးကျဲတဲ့အား လက်ဖြင့်ပွတ်လိုက်ပြီး ...

“ကျုပ်လည်း မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေပြီ” *

ဘုန်းတော်ကြီးကျီရွင်မှာ ထိုသို့ညည်းညူလိုက်ပြီး အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေပြန်သည်။

အတန်ကြာမှ ရှောက်လုံအား မေးခွန်းတစ်ခု မေးလိုက်သည်။

၆၈ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

“မင်းကို သူက ကြီးပြင်းလာအောင် ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ပေမယ့် တပည့်အဖြစ်တော့ လက်မခံဘူးပေါ့”

ရှောက်လုံက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်ပါတယ်”

ကျိရွှင်က ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ...

“ဒါဖြင့် မင်းကို သူက ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့ရတာလဲ”

ရှောက်လုံ၏ မျက်နှာတွင် ဝမ်းနည်းရိပ်တို့က ချက်ချင်းပေါ်လာပြန်သည်။

“ကျွန်တော်ဟာ မိဘမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်ပါ။ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျွန်တော့် မိဘနှစ်ပါးဟာ အသတ်ခံခဲ့ရပါတယ်။ ဘာဘက ကျွန်တော့်ကို ကောက်ယူမွေးစားပြီး ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့ပါတယ်။ ဘာဘဟာ ကျွန်တော့်မိဘတွေအကြောင်းကို ကျွန်တော်ကြီးပြင်းလာတဲ့ တစ်နေ့မှာ ပြောပြမယ်လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခု ဘာဘဟာ ဒီအကြောင်းတွေကိုမပြောနိုင်ဘဲ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရတယ်”

ရှောက်လုံမှာ ပြောနေရင်းမှ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ၍လာ၏။

အမုန်းနွယ်ယှက် အိမ်ပိမ့် (ပ) * ၆၉

လိုကြောင့် ...

သူသည် စကားကိုဆက်မပြောတော့ဘဲ ခေတ္တရပ်ထားလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် ...

ကျိရွှင်က လက်ဝါးတစ်ဖက်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်ပြီ ... ကျုပ်သတိရပြီ၊ ရီဖန်း ကျုပ်ကိုပြောပြခဲ့ဖူးတာတွေက လက်စသတ်တော့ မင်းနဲ့သက်ဆိုင်နေတာကိုး၊ ရီဖန်းသေဆုံးကာနီးမှာ စာတွေရေးသားခဲ့တဲ့အကြောင်းရင်းက မင်းရဲ့အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြနိုင်တဲ့ သဘောဘဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို သူနဲ့ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ပဲ သိကြတယ်လေ”

မိမိ၏အကြောင်းဟု ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ရှောက်လုံမှာ လွန်စွာ အားတတ်လာသည်။

ထိုစကားသည် သူ့ဘဝ တစ်သက်တာတွင် အသိချင်ဆုံး၊ အကြားချင်ဆုံးသော အကြောင်းအရာများပင် ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းကပင် ဤကိစ္စအတွက် နှိမ်းခဲ့ရဖူးပေါင်းလည်း မနည်းတော့ပေ။

ဘာရီဖန်းမှာ လွန်စွာမှပင် နှုတ်လုံလှ၏။

၇၀ * တက္ကသိုလ် စင်းကြွယ်

ထို့ကြောင့် ...

မိမိဘဝ၏ အတိတ်ဖြစ်ရပ်များကို ယနေ့တိုင် မသိရခြင်း ဖြစ်သည်။

ရီဖန်း ကွယ်လွန်စဉ်က မိမိအကြောင်းကို သိနိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟု ထင်မှတ်ကာ ရှောက်လှုံမှာ စိတ်ဓာတ်ကျခဲ့မိသည်။

သို့သော် ...

ယခုလို မိမိအကြောင်းကို သိနေသူနောက်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရပြီဖြစ်သဖြင့် ရှောက်လှုံအဖို့ တအားတက်လာမိတော့သည်။

သို့ဖြစ်၍ ...

ရှောက်လှုံက ကျီရွင်ကို အားတက်သရောဖြင့် ...

“ကျွန်တော်ရဲ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို သိတဲ့သူဟာ ဆရာတော် တစ်ယောက်လုံး ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ သိရတော့ ကျွန်တော် သိပ် အားတက်သွားမိတယ်။ ဒီကိစ္စအတွက်နဲ့ ကျွန်တော့်မှာ မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာ ကြာပါပြီ”

ထို့နောက် ...

ရှောက်လှုံက ကျီရွင် ပြန်ပြောလာမည့် စကားကို ငဲ့လင့်နေ မိ၏။

အမုန်းနွယ်ယုက် အရိပ်မဲ့ (ပ) * ၇၁

ကျီရွင်က လမ်းနံ့သေးယာဘက်တွင်ရှိသော တောင်ကုန်းတစ်ခု အား လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီး ...

“ကျုပ်တို့ အဲဒီတောင်ကုန်းမှာ အေးအေးဆေးဆေး စကား ပြောကြရအောင်လား”

ရှောက်လှုံက ကျီရွင်၏ အဆိုပြုချက်ကို သဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

ထို့နောက် ...

နှစ်ယောက်သား တောင်ကုန်းရှိရာဘက်သို့ လျှောက်လာကြ သည်။

တောင်ကုန်းပေါ်သို့ရောက်လျှင် ကျီရွင်က သစ်ပင်တစ်ပင် အောက်တွင် ထိုင်ချလိုက်၏။

ရှောက်လှုံကလည်း သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်ချလိုက် ၏။

ကျီရွင်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ...

“ဒီအကြောင်းတွေလည်း ငါ မသိခဲ့ပါဘူး။ ရီဖန်းက ဝတ်နေ မှာ ငါ့ကို ပြောပြခဲ့လို့ သိခဲ့ရတာပါ။ ငါကပဲ မင်းကို တစ်ဆင့်ပြန်ပြော ပြပါ့မယ်”

၇၂ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

စကားအစချီကာ ရောက်လုံ၏ မိဘနှစ်ပါးအကြောင်းအား
ပြောပြလာလေတော့သည်။

* * *

ဂြိုဟ်မွေးတဲ့ဓား

ကျောက်စိမ်းဓား ...

ကျောက်စိမ်းဓားသည် သိုင်းလောကရတနာတစ်ပါး ဖြစ်သည်။

သိုင်းသမားတိုင်းသည် ကျောက်စိမ်းဓားအား လိုချင်မက်မော
ကြသည်။

ကျောက်စိမ်းဓား၌ လျှို့ဝှက်စွာရေးသားထားသော ပြိုင်ဘက်
ကင်း သိုင်းသုံးကွက် ပါရှိသည်ဟုလည်းကောင်း ...

ကျောက်စိမ်းဓားသည် မှော်ဝင်နေသော ဓားတစ်လက်ဖြစ်
ကာ အလွန်အစွမ်းထက်လှသည်ဟုလည်းကောင်း ...

ကျောက်စိမ်းဓားကိုသာ ရပါက သိုင်းလောကတွင် မည်သူ့
ကိုမှ မှုစရာမလိုဟုလည်းကောင်း ...

စသည် ကျောက်စိမ်းစားနှင့်ပတ်သက်သော သတင်းစကားများ အမျိုးမျိုးထွက်ပေါ်နေ၏။

ကျောက်စိမ်းစားသည် အလွန်တရာအစွမ်းထက်လှသော ဓား တစ်လက်ဖြစ်နေသည်ကိုကား မည်သူမျှ ငြင်းမရချေ။

သို့သော် ...

နာမည်ကြီးကျောက်စိမ်းစားသည် မည်သူ့ထံ၌ ရှိသည်။

မည်သည့်နေရာ၌ရှိသည်ကိုကား မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မသိရှိကြချေ။

ကျောက်စိမ်းစား ရှာဖွေနေကြသူများမှာ ကောက်ရိုးပုံထဲပျောက် သည့် အပ်တစ်ချောင်းကိုရှာသည့်နယ် ဖြစ်နေသည်။

ယင်းသို့ရှိစဉ် ...

ဟင်္သာမောင်နှံသည် ထိုကျောက်စိမ်းစားအား မမျှော်လင့်ဘဲ ရရှိခဲ့ကြသည်။

ယင်းသို့ ရရှိခဲ့ကြခြင်းကပင် ကြမ္မာငင်ခဲ့မိတော့သည်။

“ခွပ်ခွပ် ... ခွပ်ခွပ်”

“ကျွီ ... ကျွီ ...”

မြင်းခွာသံ၊ မြင်းလှည်းဘီးလိုမိုသံများ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာ လေသည်။

မြင်းလှည်းတစ်စီးသည် တောလမ်းကလေးအတိုင်း မောင်းနှင် လာသည်။

မြင်းလှည်းမောင်းသူမှာ အသက်သုံးဆယ်ကျော် လူလတ်ပိုင်း တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

နှုတ်ခမ်းမွေးစေ့ရှိပြီး ဥပမိရုပ်ကောင်းမွန်လှသည်။

သူ၏မျက်နှာအား ကြည့်ရုံနှင့်မျှပင် တိကျပြတ်သားသူ၊ မဟုတ်မခံတတ်သူဖြစ်ကြောင်း သိရှိနိုင်သည်။

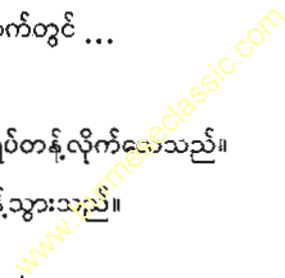
ထိုလူမှာ အဝါရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ထိုလူသည် မြင်းလှည်းအား ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် မောင်းလာ ရင်းမှ တောလမ်းတစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် ...

“ဟေး ... ဟေး ...”

မြင်းများကို အော်ငေါက်ကာ ရပ်တန့်လိုက်သေးသည်။

မြင်းလှည်းမှာ တုန်ခန် ရပ်တန့်သွားသည်။

၇၆ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

ထိုခဏမှာပင် ...

“အစ်ကိုရှောက်ဝမ်း... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မြင်းလှည်းအိမ်အတွင်းမှ ချိုသာသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဝတ်စုံဝါနှင့် ရှောက်ဝမ်းဆိုသူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချ ရင်း...

“လမ်းမှာ သစ်ပင်တစ်ပင် လဲကျနေတယ်၊ ရှေ့ဆက်သွားချင် ရင် သစ်ပင်ကို ဖယ်ရှားပစ်မှ ဖြစ်မယ်”

ပြောရင်း မြင်းလှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

သူက မြေပေါ်ခြေချမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် မြင်း လှည်းတံခါးပွင့်လာပြီး အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိသော အမျိုး သမီးတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။

သူမ၏လက်ထဲတွင် နှစ်နှစ်ခန့်ရှိသော ကလေးငယ်အား ပွေ့ ချီထားသည်။

ရှောက်ဝမ်းအားကြည့်ကာ ...

“ဒီလိုဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ရှောက်ဝမ်း သက်ပြင်းချကာ ...

အမုန်းနွယ်ယုက် အရိပ်မဲ့ (၁) * ၇၇

“ခက်တာက တခြားလမ်းကသွားဖို့ကျတော့ ခြေလျင်နဲ့သွားမှ ဖြစ်မယ်”

သူကပြောပြောဆိုဆို မြင်းလှည်းရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

မြင်းလှည်းရှေ့ ငါးပေအကွာတွင် သစ်ပင်တစ်ပင်မှာ တော လမ်းကလေးအား ကန့်လန့်ဖြတ် လဲကျနေသည်။

အမျိုးသမီးက အကဲခတ်ကြည့်ရင်းမှ ရှောက်ဝမ်းအား ပြော လိုက်၏။

“အစ်ကို... ဒီသစ်ပင်လဲကျနေတာ ထူးဆန်းတယ်၊ ဒီနေရာမှာ မိုးသက်လေပြင်း ကျရောက်ခဲ့ပုံလည်း မရှိဘူး”

သူမ၏စကားကြောင့် ရှောက်ဝမ်း မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

“ညီမကြူးချင်းက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

အမျိုးသမီးကြူးချင်းက ...

“သစ်ပင်အရင်းကို ကြည့်ရတာ တစ်စုံတစ်ယောက်က ခုတ် ဖြတ်ထားပုံရတယ်”

ထိုအခါမှ ရှောက်ဝမ်းက သစ်ပင်၏ခြေရင်းအား သေသေချာ ချာ ကြည့်မိလိုက်သည်။

မှန်ပေသည်။

၇၈ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

သစ်ပင်ခြေရင်း ပင်စည်၌ ခုတ်ရာထစ်ရာများ ရှိနေ၏။

“ဒါ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ရှောက်ဝမ်းက လွှတ်ခနဲရေရွတ်လိုက်၏။

ကြူးချင်းက ...

“ဒါဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ချက်ကြောင့်ပဲဖြစ်ရမယ်”

ထိုစကားကြားလျှင် ရှောက်ဝမ်း၏ မျက်နှာ တည်ကြည်လေး

နက်သွားသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

“ဟူး ... ဟူး ...”

အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာလာပြီး လူတစ်စု

သည် ရုတ်ခြည်းရောက်ရှိကာ ဝိုင်းရံလာကြတော့သည်။

ထိုလူရှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်နှင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး

အေးစိမ့်သွားသည်ဟုပင် ထင်ရပေတော့သည်။

* * *

လူရှစ်ယောက် ...

အမှန်နွယ်ဖျက် အရိပ်မဲ့ (ပ) * ၇၉

အရောင်အသွေးစုံလင်စွာ ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး အေးစက်တင်း

သောမျက်နှာထားများ ရှိကြ၏။

ရှောက်ဝမ်းက ကြူးချင်းအနီး ချဉ်းကပ်သွားကာ ...

“ညီမ ... သားလေးကို ဂရုစိုက်ပါ”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် ...

ဝိုင်းရံထားသူများအား တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ကာ ...

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

ထိုလူရှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာတွင် ပဝါနက်များ စည်းနှောင်

ထားကြသည် မဟုတ်ပါလား။

အညိုရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ...

“ကျုပ်တို့ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းတို့သိစရာမလိုဘူး။ မင်းတို့

က ဟင်္သာမောင်နံ့ နှစ်ဖော် မဟုတ်လား”

ရှောက်ဝမ်း အံ့အားသင့်သွား၏။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

အညိုရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ...

“ဒါ အရေးမကြီးဘူး။ အရေးအကြီးဆုံးက မင်းတို့နဲ့အတူ

လာတဲ့ ကျောက်စိမ်းစားကို ကျုပ်တို့လက်ထဲအပ်ပါ။”

၈၀ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

ကျောက်စိမ်းစားဟူသော အမည်ကြားလျှင် ရှောက်ဝမ်းမျက်နှာ ပျက်သွား၏။

မိမိထံ၌ ကျောက်စိမ်းစားရှိနေကြောင်း ထိုလူ အဘယ့်ကြောင့် သိနေပါသနည်း။

“ကျုပ်ဆီမှာ ကျောက်စိမ်းစားရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့က ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

အညိုရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ရယ်မောကာ ...

“ကျုပ်တို့က ကျောက်စိမ်းစားနောက် လိုက်နေကြတဲ့သူတွေပဲ။ မင်းတို့ဆီမှာ ကျောက်စိမ်းစားရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းရတာ မဆန်းပါဘူး”

ရှောက်ဝမ်း မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဆီမှာရှိတယ်ပဲ ထားပါဦး။ ခင်ဗျားတို့ အလွယ်တကူ ရမယ်ထင်ရင် မှားသွားလိမ့်မယ်”

“မင်းတို့ မသေချင်ရင် ကျောက်စိမ်းစား ပေးစမ်း”

အညိုရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက အေးတီအေးစက် လေသံဖြင့် ပြောလာသည်။

ရှောက်ဝမ်းမှာ အန္တရာယ်မှရှောင်လွှဲ၍ မတော့မှန်းသိလျှင်

ကြူးချင်းဘက်လှည့်ကာ ...

အမုန်းနွယ်ထက် အရိပ်မဲ့ (ပ) * ၈၁

“ညီမ ... သားလေးကို ဂရုစိုက်”

ပြောပြီးသည်နှင့် အညိုရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူအနီးသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ဝင်သွားကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

အညိုရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက မရှောင်တိမ်းဘဲ ပြန်လည်ခုခံလိုက်သည်။

ထိုအခါ ...

ကျန်လူများက ရှောက်ဝမ်းအား အသီးသီးတိုက်ခိုက်လာကြတော့သည်။

ကြူးချင်း မနေနိုင်တော့ပါ။

သားဖြစ်သူအား အိပ်ပျော်စေသော သွေးကြောကိုထိုးပိတ်ကာ မြင်းလှည်းထဲထည့်ထားလိုက်၏။

ထို့နောက် ...

ဓားတစ်လက်ဆွဲကာ တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ခုန်ဝင်သွားလေသည်။

* * *

“ယား ...”

၈၂ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

ညာသံပေးသံ အော်ငေါက်သံများ တစ်ခဲနက်ပျံလွင့်လာ၏။

ရန်သူရှစ်ယောက်မှာ ဟင်္သာမောင်နှံအား တကြမ်းတိုက်ခိုက်

နေကြ၏။

အများနှင့် တစ်ယောက်မို့ ရှောက်ဝမ်းတို့မှာ တဖြည်းဖြည်း

အရေးနိမ့်လာကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ရှောက်ဝမ်းက ဓားတစ်လက်ဆွဲထုတ်ကာ

တိုက်ခိုက်လိုက်ရသည်။

ထိုဓားမှာ စိမ်းဖန့်ဖန့်အရောင်တောက်ပနေသော ဓားတစ်လက်

ဖြစ်သည်။

ထိုဓားကိုမြင်လျှင် ...

“ကျောက်စိမ်းဓား ...”

အညှီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက လွတ်ခနဲရေရွတ်လိုက်သည်။

ရှောက်ဝမ်းက ...

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့အသက်ကို ခြွေယူမယ့် ကျောက်စိမ်း

ဓားပဲ”

သူက ကျောက်စိမ်းဓားကိုဝေယမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့်

အလင်းရောင်တန်းများ ဖြာထွက်လာကာ ...

အမှန်းနွယ်ယုက် အရိပ်မဲ့ (၁) * ၈၃

“အား ...”

“အင် ...”

ရန်သူနှစ်ယောက်မှာ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားရသည်။

သူတို့၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ဒဏ်ရာတစ်ချက်စီ ရရှိသွားသည်။

သို့သော် ...

ကျောက်စိမ်းဓားမှာ အလွန်အစွမ်းထက်သည်ကို တွေ့ရလျှင်

ပို၍ လောဘတက်လာ၏။

“ယား ...”

ညာသံပေးကာ ရှောက်ဝမ်းအား ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်

ကြသည်။

ရှောက်ဝမ်းက ကျောက်စိမ်းဓားဖြင့် တိုက်ခိုက်ရင်း ဝဲယာလက်

ငါးချောင်းဖြင့် ကုပ်ဆွဲချလိုက်၏။

အခြေအနေမဟန်မှန်းသိလျှင် အညှီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက

တိုက်ခိုက်မှုကို ရုပ်သိမ်းကာ ခုန်ထွက်သွားသည်။

သို့သော်လည်း ရှောင်ဝမ်း၏လက်ငါးချောင်းက သူ၏ပဝါစ

အား ဆွဲကုပ်မိသွား၏။

ထိုအခါ ...

၈၄ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

အညိုရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ မျက်နှာအား တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

“ဟင် ... ကျောက်စီဓား ကုန်းမု”

ရှောက်ဝမ်း လွတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်၏။

ကျောက်စီဓားကုန်းမုသည် သိုင်းလောကတွင် နာမည်ကြီးစားသမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ကုန်းမုသည် မိမိအား ဒုက္ခပေးသည်ကို မနှစ်သက်သလို သူတစ်ပါးကိုလည်း ဒုက္ခပေးတတ်သောလူစားမျိုး ဖြစ်သည်။

ယခု ကုန်းမုအားမြင်လျှင် ရှောက်ဝမ်း တအံ့တဩဖြစ်သွား၏။

ယင်းခဏမှာပင် ကုန်းမုက ရှောက်ဝမ်းအား အလစ်အငိုက်ဖမ်းကာ တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့တော့သည်။

ရှောက်ဝမ်းမှာ ဒဏ်ရာများရရှိသွားသည့်နည်းတူ ကြူးချင်းသည်လည်း ဒဏ်ရာငါးချက်ထက်မနည်း ရရှိသွားခဲ့လေတော့သည်။

* * *

ကျိရွှင် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

အမုန်းနွယ်ယှက် အရိပ်မဲ့ (၁) * ၈၅

“နောက်ပိုင်းမှာ ဟင်္သာမောင်နှံဟာ ရန်သူတွေလက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးသွားခဲ့ရတယ်။ အဲဒီ ဟင်္သာမောင်နှံဟာ မင်းရဲ့မိဘတွေပဲကွယ်”

ရှောက်လုံမှာ ကျိရွှင်၏ရှင်းပြမှုကို နားထောင်ရင်း ဒေါသသွေးများ ဆူဝေလာသည်။

“ကျွန်တော်က ဘာရီဖန်းဆီ ဘယ်လိုရောက်သွားရတာလဲ” ကျိရွှင်က လေသံအေးအေးဖြင့် ...

“ရီဖန်က ခရီးထွက်လာရင်းနဲ့ ကြိုကြိုက်ခဲ့တာပဲ။ မင်းအဖေ သေခါနီးဆဲဆဲမှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့အမည်ကို ပြောပြသွားခဲ့တယ်။ ရီဖန်က မြင်းလှည်းထဲမှာ မသေဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မင်းကိုတွေ့ပြီး ကောက်ယူမွေးစားခဲ့တာပဲ

ရှောက်လုံက ...
“လူသတ်သမားက ဘယ်သူလဲ”

“ရီဖန်အနေနဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့အမည်ပဲ သိခဲ့ရတယ်”
“သူ့နာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“ကျောက်စီဓား ကုန်းမုပါ။ အခုသူက ကျောက်စီဓားကိုဖမ်းချုပ် ဖြစ်နေပြီ”

၈၆ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

ရှောက်လုံက လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလိုက်

ပြီး ...

“ကျောက်စိမ်းဂိုဏ်း ဘယ်မှာရှိသလဲ”

“ချန်စန်းမြို့မှာ ရှိတယ်”

ကျိရွှင်၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ရှောက်လုံက ထိုင်ရာမှထ ရပ်လိုက်၏။

သူက ကျိရွှင်အား ဦးညွတ်အရိုအသေပြုလိုက်ပြီး ...

“ဆရာတော်ရဲ့ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်

ပြုပါဦး”

ကျိရွှင်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး ...

“မင်း အခု ကုန်းမုကို သွားတွေ့မလို့လား”

ရှောက်လုံက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ကျိရွှင်က ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်ပြီး ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်မိစေနဲ့”

ရှောက်လုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော် အထူးသတိထားပါ့မယ်ခင်ဗျာ”

အမုန်းနွယ်ထုတ် အရိပ်မှဲ (ပ) * ၈၇

“အေး ... သွားပေတော့၊ သွားပေတော့”

ထို့နောက် ...

ရှောက်လုံသည် ကျိရွှင်အား ဦးညွတ်အရိုအသေပေးလိုက်ပြီး နောက် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ခွာလာခဲ့လေတော့သည်။

သူက ကျောက်စိမ်းဂိုဏ်းတည်ရှိရာ ချန်စန်းမြို့ကလေးဆီသို့ ဦးတည်ထွက်ခွာလာခဲ့ခြင်းပင်။

ရှောက်လုံက လမ်းခရီးတွင် သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်တက်၍ အိပ် ခက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ...

မနက်မိုးစင်စင်လည်းမှပင် ကျောက်စိမ်းဂိုဏ်းဌာနချုပ်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

* * *

ရန်ကြွေး

ကျောက်စီဓားဂေဟာသို့ နောက်ထပ်ရောက်လာသောအညှိသည် မှာ နံညားချောမောသည့် လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ထိုလူငယ်သည် ဝတ်စုံဖြူကိုဝတ်ဆင်ထားပြီး တံခါးရှေ့တွင် တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်၏။

ဝတ်စုံဖြူနှင့်လူငယ်မှာ ကျောက်စီဓားဂေဟာ အဝင်တံခါးဝ လှေကားထစ်ရှိ ကျောက်ပြားဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို သေချာစွာ စိုက်ကြည့် လိုက်၏။

ထိုကျောက်ပြားဆိုင်းဘုတ်ကြီးပေါ်တွင် ကျောက်စီဓားဂေဟာ ဟူသော စာလုံးကို ထွင်းထားသည်။

ဝတ်စုံဖြူနှင့် လူငယ်က ဆိုင်းဘုတ်ကိုကြည့်ကာ ခေါင်း

တဆတ် ဆတ်ညိတ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေ သည်။

“ကျောက်စီဓားဂိုဏ်းဟာ သည်ကနေ့ကစပြီး သိုင်းလောကထဲ ကနေ ပျောက်ကွယ်သွားစေရမယ်”

ထိုသို့ရေရွတ်လိုက်ပြီးသည်နှင့် လက်ဝါးနှစ်ဖက် ပြိုင်တူရိုက် ထုတ်လိုက်၏။

“ဝုန်း...”

ဝုန်းခနဲအသံနှင့်အတူ ကျောက်ပြားဆိုင်းဘုတ်ကြီးတစ်ခုလုံး ကြေမွသွားလေသည်။

ကျောက်ပြားစများသည် မြေပေါ်သို့ တစ်စစပဲ့ကြွေကျကုန် တော့သည်။

ဝုန်းခနဲအသံကြောင့် ဂေဟာအတွင်းမှ မြေပြေထွက်လာကြသည်။ မြေပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲနေသော ကျောက်ခဲကျောက်စများကို

တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် အစောင့်နှစ်ယောက်၏ မျက်နှာ အကြီးအကျယ် ပျက်သွားလေ၏။

ဝတ်စုံဖြူနှင့်လူငယ်အား နှစ်ယောက်သား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး တစ်ယောက်က ဒေါသသံဖြင့်...

“ဟေ့ကောင် ... မင်းက သည်မှာလာပြီး ရမ်းကား...”

ထိုလူမှာ စကားကိုဆုံးအောင်ပင် မပြောနိုင်ရှာပေ။

သူ၏ လည်ပင်းအား ရုတ်တရက် ဖမ်းချုပ်ခံလိုက်ရသော

ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဝတ်စုံဖြူနှင့်လူငယ်က အစောင့်အား တစ်ချက်စူးစိုက်ကာ

ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလူငယ်၏အကြည့်က အစောင့်၏နှလုံးသားအတွင်းသို့ ဓား

ပါးပါးနှင့်မွေ့၍ ထိုးသွင်းခံရသည့်အလား အေးစက်မာကျေလှ၏။

ထိုအစောင့်မှာ လည်ပင်းအား ဖမ်းချုပ်ခံလိုက်ရသဖြင့် တစ်

ကိုယ်လုံးရှိသွေးကြောများ အေးခဲသွားမတတ် ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ကျန်အစောင့်တစ်ယောက်က စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင်ကြိုးစား

ထိန်းချုပ်လိုက်ပြီး တုန်ယင်သောအသံဖြင့် ...

“မိတ်ဆွေက တမင်ရန်ပြုဖို့လာတာလား။”

ဟု မေးလိုက်၏။

သို့သော် ...

ယင်းအစောင့်၏အမေးကို ဝတ်စုံဖြူနှင့်လူငယ်က လုံးဝ မဖြေ

ဘဲ အေးစက်မာကျောစွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး ...

“မင်းတို့ရဲ့ဂိုဏ်းချုပ်ကို သွားပြောလိုက်ပါ။ ကျုပ်က တွေ့ချင် တယ်လို့”

အစောင့်မှာ တွန့်သွားမိ၏။

သူက လေသံပျော့လေးဖြင့် ...

“မိတ်ဆွေက ဘယ်သူပါလဲ”

ထိုလူငယ်က ပြုံး၍ ...

“အရိပ်မဲ့လက်ညှိုးသိုဦးသမားလို့ ပြောရင် သိပါလိမ့်မယ်”

အရိပ်မဲ့လက်ညှိုးဆိုသည့် အမည်ကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့်

အစောင့်နှစ်ယောက်၏မျက်နှာတွင် မိုးကြိုးပစ်ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ ရှိ

သွားကာ ဂေဟာအတွင်းဘက်သို့ ဆုတ်ဝင်သွားလေသည်။

သူတို့အနေဖြင့် ယင်းအမည်ကို ကြားဖူးလေသည်။

အရိပ်မဲ့လက်ညှိုးဆိုသည့် လူရွယ်မှာ အရိပ်မဲ့လက်ညှိုးသိုင်း

ဆရာ၏တပည့်ပင် ဖြစ်သည်။

ယင်းအရိပ်မဲ့သိုင်းဆရာသည် သိုင်းလောကတွင် လျှမ်းလျှမ်း

တောက်ကျော်ကြားသော သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဟု ဆိုရလောက်

အောင် ကြောက်စရာအလွန်ကောင်းသော အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတစ်

ယောက်ဖြစ်သည်။

၉ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

ယခု ...

ဤဂေဟာသို့ အဘယ်ကြောင့် ရန်လာရှာရသနည်း။

အစောင့်များမှာ မည်သို့မျှ စဉ်းစား၍မရအောင် ဖြစ်နေ၏။

ထိုအခါ ...

အစောင့်တစ်ယောက်က အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ...

“ဒါဆို မင်းက အရိပ်မဲ့လက်ညှိုးရှောက်လုံပေါ့ ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဝတ်စုံဖြူနှင့် လူငယ်က ပြုံးရယ်ပြီး ...

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သို့နှင့် အစောင့်က ကြီးစား၍စိတ်ကို ထိန်းချုပ်လိုက်ရင်းမှ ...

“ဒါဆို မင်းက ငါတို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ဘာကြောင့် တွေ့ချင်

ရတာလဲ”

ရှောက်လုံက အသံမာမာဖြင့် တုံတောင်းပြတ်သားစွာ ဖြေ

လိုက်၏။

“သူ့ကို သတ်မလို့”

ထိုစဉ်...

အမှန်းနွယ်ထက် အရိပ်ပဲ့ (ပ) * ၉၃

ဂေဟာအတွင်းမှ လူလတ်ပိုင်းအရွယ်ရှိ လူတစ်ယောက် လျင်

မြန်စွာ ပြေးထွက်လာလေသည်။

မြေကြီးပေါ်၌ ပြန်ကျနေသော ကျောက်ပြားအကွဲစများကို

မြင်လိုက်ရသောအခါ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

သူမ၏မျက်လုံးအစုံက တစ်ခဏချင်း နီရဲလာကာ ရှောက်လုံ

အား စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဂိုဏ်း၏နာမည်ဆိုင်းဘုတ် ကျောက်ပြားကို မျက်ဆီးခံလိုက်ရ

ခြင်းသည် ဂိုဏ်းတစ်ခုလုံးအား စော်ကားခံလိုက်ရခြင်းနှင့် အတူတူ

ပင် ဖြစ်သည်။

စိန်ခေါ်လိုက်သည့်သဘောလည်း ဖြစ်သည်။

နောက်ထပ် ထွက်လာသည့် လူမှာ ကျောက်စိစားဂိုဏ်းချုပ်

ကြီး၏ညာလက်ရုံးဖြစ်သူ ဓားသမားလုဖိန်ပင် ဖြစ်လေတော့၏။

အစောင့်လူငယ် နှစ်ယောက်မှာ လုဖိန် ထွက်လာသည်နှင့်

နောက်သို့ အနည်းငယ်ဆုတ်သွားကြ၏။

ဒေါသချောင်းချောင်းထွက်နေသော လုဖိန်သည် အံ့ကိုလင်း

တင်းကြိတ်လျက် ဝတ်စုံဖြူနှင့် လူငယ်ရှေ့သို့ တိုးထွက်လာလေ

သည်။

၉၄ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

လုဖိန်မှာ ရှောက်လုံအား အစိမ်းလိုက်ဝါးစားတော့မတတ်
စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ရှောက်လုံ ဒါ ဘာဘောလဲ”

ရှောက်လုံက လက်စားချေရန် တက်ကြွနေသော သူ၏စိတ်ကို
မနည်းပင် ထိန်းချုပ်ထားရပြီး လုဖိန်အား အေးစက်စက်အမူအရာဖြင့်
ကြည့်ကာ ...

“စားသမားလုဖိန် ထင်ပါရဲ့၊ ကုန်းမုကို သွားခေါ်လိုက်စမ်းပါ။
ကျုပ်က တွေ့ချင်တယ်လို့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

လုဖိန်၏မျက်နှာမှာ ဒေါသကြောင့် ဖြတ်ခနဲနီရဲသွားသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ရမ်းကားလှချည်လား၊ သည်ဂေဟာက ရမ်း
ကားလို့ရတဲ့နေရာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နားလည်ရဲ့လား”

ပြောပြောဆိုဆို လုဖိန်က ‘ချွမ်း’ခနဲ ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်
လေသည်။

ရှောက်လုံက လုဖိန်ကို အေးစက်သောအမူအရာဖြင့် ကြည့်
လိုက်လေသည်။

ပြီးလျှင် ...

အမုန်းနှယ်ယုက် အရိပ်မဲ့ (ပ) * ၉၅

“နေပါဦးလေ ... မိတ်ဆွေရဲ့၊ ခင်ဗျားကို ပထမဆုံးလူအဖြစ်
ကျွန်ုပ်ရဲ့ဓားနဲ့ မိတ်ဆက်ချင်သေးဘူး၊ ဒါကြောင့် ခဏလောက်တော့
စောင့်စေချင်တယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

လုဖိန်မှာ အခဲရအလွန်ခက်သွားသည်။

မိမိ၏ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ဂိုဏ်း၏ဂုဏ်သိက္ခာကိုပါ ထိခိုက်လာပြီ
ဖြစ်သဖြင့် ‘အရိပ်မဲ့လက်ညှိုး ရှောက်လုံ’အား သူ့အနေဖြင့် မနိုင်မှန်း
သိသော်လည်း မတိုက်ခိုက်၍ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။

သေမင်းမှန်းသိလျက်နှင့် သေမင်းထံ ဇွတ်ဝင်တိုးရပေမည်။

လုဖိန်ကဓားကိုငှေ့ယမ်းကာ စတင်လှုပ်ရှားပုံကိုကြည့်လိုက်
ခြင်းအားဖြင့် သိုင်းပညာအဆင့်ကို ရှောက်လုံက ခန့်မှန်းသိလိုက်
နိုင်သည်။

စင်စစ် ...

လုဖိန်မှာ ကျောက်စိမ်းဂိုဏ်း၏ ဒုတိယအဆင့်ရှိသူပင် ဖြစ်
လေသည်။

ထို့ကြောင့် ...

သူ၏ဓားကွက်များက လွန်စွာရွပ်ထွေးလှသည်။

၉၆ * တက္ကသိုလ် စင်းကြွယ်

လုဖိန်၏ တိုက်ကွက်တိုင်းက ရက်စက်၍ ကြမ်းကြုတ်လှ၏။
ဘေးမှမြင်ရသူတိုင်းအဖို့ သဲထိတ်ရင်ဖိုဖွယ်ကောင်းအောင်
တိုက်ပွဲမှာ အလွန်ပင် ပြင်းထန်လှပေသည်။

သို့သော် ...

ယခု သူယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်ရမည့်သူမှာလည်း သာမာန်လူ
တစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။

လုဖိန်၏ ဘေးကွက်အား နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်ရှောင်တိမ်းလိုက်
လေ၏။

လေပွေလက်ဝါး အဆင့်မြင့်သိုင်းကွက်ကို သုံးကာ လက်ဝါးနှစ်
ဘက်စု၍ ရိုက်ထုတ်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

လေပွေလှိုင်းအား တစ်ခုက လုဖိန်ထံသို့ ပြင်းထန်စွာ တိုးဝင်
သွားလေသည်။

ရုတ်တရက်ဖြစ်၍ လုဖိန်မှာ မားရှင်နှင့်အတူ နောက်သို့နှစ်
လှမ်းခန့် ဆုတ်သွားသည်။

အစောင့်နှစ်ယောက်မှာ အခြေအနေ မဟန်တော့မှန်းသိ၍
ဂေဟာအတွင်းသို့ ကြောက်လန့်တကြား ပြေးဝင်သွားလေတော့သည်။

* * *

အမုန်းနွယ်ယက် အရိပ်မဲ့ (၁) * ၉၇

ရှောက်လုံသည် အေးစက်သော အမူအရာဖြင့် လုဖိန်အားကြည့်
လိုက်ပြီး ဂေဟာအတွင်းသို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းဝင်လာသည်။

“ယား ...”

လုဖိန်မှာ မာန်တစ်ချက်သွင်းကာ အားယူအော်ဟစ်လိုက်ပြီး
ရှောက်လုံထံသို့ ခုန်ဝင်ကာ တိုက်ခိုက်လာပြန်သည်။

သူ၏လက်ထဲမှ ဓားရောင်က ဝင်းခနဲလက်သွားသည်။

ထိုအခါ ...

လုဖိန်သည် လျင်မြန်စွာဖြင့် ရှောက်လုံ၏ အဓိကသွေးကြော
သုံးနေရာသို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။

ရှောက်လုံက ဘေးသို့ဖြတ်ခနဲခုန်ကာ ရှောင်လိုက်ရ၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် လုဖိန်က ရှောက်လုံထံသို့ ခုန်ဝင်လာ
လေသည်။

ရုတ်တရက် ...

ရှောက်လုံက လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်ကာ လုဖိန်၏
လက်ကောက်ဝတ်ရှိ သွေးကြောအား လက်ညှိုးတစ်ချက်ဖြင့် ထောက်
လိုက်သည်။

ဤတိုက်ကွက်မှာ သိုင်းလောကတွင် တစ်ယောက်မှတစ်
ကျွမ်းထားသော အရိပ်မဲ့လက်ညှိုးပင် ဖြစ်လေသည်။

၉၈ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

“ခြွမ်း...”

ခြွမ်းခနဲ သံမဏိဓား လွတ်ကျသံ တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ခုန်ဝင်လာသော လူဖိန်မှာ လမ်းတစ်ဝက်တွင်ပင် ရပ်တန့်သွားသည်။

လူဖိန်သည် အရိပ်မဲ့လက်ညှိုးထောက်ချက်ကြောင့် လက်ကောက်ဝတ်တစ်ခုလုံး ထုံကျင့်သွား၏။

လက်ထဲတွင်ရှိသော ဓားရှည်မှာလည်း အောက်သို့လွတ်ကျသွားလေသည်။

လူဖိန်မှာ ချက်ချင်းပင် ဇောချွေးများပျံ့လာ၏။

ရှောက်လုံမှာ တည်ငြိမ်သောခြေလှမ်းများဖြင့် ဂေဟာအတွင်းသို့ တစ်လှမ်းချင်း ဝင်လာ၏။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် လူဖိန်မှာ တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ အသာရပ်ကြည့်နေ၏။

ရှောက်လုံမှာ ဂေဟာအတွင်းသို့ လေးငါးလှမ်းမျှ ဝင်လိုက်မိသည်နှင့် ဂေဟာအတွင်းမှ လူတစ်အုပ် ထွက်လာ၏။

အနည်းဆုံး လူသုံးဆယ်ခန့် ရှိ၏။

ရှောက်လုံအနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် ထိုလူအုပ်သည် တိုက်ပွဲကို စတင်ရန် နေရာအသီးသီး ယူလိုက်ကြ၏။

အမုန်းနွယ်ယက် အရိပ်မဲ့ (၁) * ၉၉

ရှေ့ဆုံးတွင် အပြာရောင်ဝတ်စုံနှင့် အဘိုးအိုတစ်ယောက် ရပ်နေ၏။

ရှောက်လုံမှာ ထိုအပြာရောင်ဝတ်စုံနှင့် အဘိုးအိုထံသို့ ဦးတည်လျှောက်သွားပြီး အဘိုးအိုနှင့် နှစ်လံအကွာတွင် ရပ်လိုက်၏။

လူဖိန်မှာ အနောက်ဘက်မှပတ်ကာ ဝင်ရောက်လာ၏။

ဝတ်စုံပြာနှင့် အဘိုးအို၏မျက်နှာပေါ်တွင် ထိတ်လန့်မှုက ပေါ်လွင်နေသည်။

အဘိုးအိုက ရှောက်လုံအား အသေအချာ အကဲခတ်လိုက်ပြီး နောက် လက်နှစ်ဖက်ကိုယှက်လျှက် ...

“ကျုပ်နာမည် ဖိန်စမ်းလို့ခေါ်တယ်၊ မောင်ရင်က အရိပ်မဲ့လက်ညှိုး ရှောက်လုံ မဟုတ်လား။”

ရှောက်လုံက အေးစက်မာကျောသော အမူအရာဖြင့် ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်နာမည် ရှောက်လုံပါ။”

ထိုအခါ ...

မိန်စန်း၏မျက်နှာသည် လေးနက်တည်ကြည်သွားပြီး ...

“မောင်ရင်က ကျုပ်တို့ဂေဟာရဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကျောက်ပြားကို ဘာလိုသဘောနဲ့ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ရတာလဲ။”

၁၀၀ * တက္ကသိုလ် 'ဝင်းကြွယ်

ဟုမေးလိုက်လေသည်။

ရှောက်လုံက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ မာကျောသောလေသံ

ဖြင့် ...

“ခင်ဗျားတို့ ဂိုဏ်းတစ်ခုလုံးကို ဖျက်ဆီးလိုက်တဲ့သဘောပေါ့”

ပြောလိုက်သည်။

ထိုစကားကြားလျှင် မိန်စန်းသည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား

ရသည်။

အတန်ကြာမှ ...

“နေပါဦး ... မောင်ရင်လေးနဲ့ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းက ဘယ်လိုရန်စ

များ ရှိနေလို့လဲ”

ဤတွင် ...

ရှောက်လုံက ဒေါသကိုမချုပ်တည်းနိုင်တော့ဘဲ အော်ဟစ်၍

ပြောလိုက်၏။

“ရန်စရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ သွေးကြေးရှိတာ၊ အခု အဲဒီသွေး

ကြေးကို ကျုပ်လာတောင်းတာပဲ”

မိန်စန်းမှာ အံ့ဩသွားသည့် အမူအရာဖြင့် မျက်ခုံးတစ်ချက်

ပင့်လိုက်ပြီး ...

အမုန်းနွယ်ယှက် အရိပ်မဲ့ (ပ) * ၁၀၁

“သွေးကြေးကိုလာတောင်းတာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

မိန်စန်းက မျက်မှောင်ကြွတ်၍ ...

“ကျုပ်သိသလောက်တော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ မောင်ရင်နဲ့

ဘာပြဿနာမှ မရှိခဲ့ပါလား”

ရှောက်လုံက လက်တစ်ဖက်ကိုထုယမ်း၍ ...

“အို ... ခင်ဗျားမသိဘူးဆိုရင် အကောင်းဆုံးကတော့ ခင်ဗျား

တို့ဂိုဏ်းချုပ်ကို ထွက်လာခိုင်းပါ”

မိန်စန်းက မာကျောပြတ်သားသော လေသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်

သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကုန်းမှနဲ့ ကျုပ်ဟာ သိုင်းသင်ဘက် ညီနောင်

တွေပဲ၊ မောင်ရင် ဖြေရှင်းစရာရှိတာတွေကို ကျုပ်နဲ့ဖြေရှင်းနိုင်ပါတယ်”

ရှောက်လုံက မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်၍ ...

“နောင်ကြီးက တာဝန်ယူ ဖြေရှင်းနိုင်ပါ့မလား”

မိန်စန်း၏မျက်နှာမှာ ရုတ်တရက် နီရဲသွားလေတော့သည်။

သူက ရှက်ရယ်ရယ်လိုက်ကာ ...

“ရပါတယ်၊ မောင်ရင် ပြောစရာရှိတာသာ ပြောပါ”

၁၀၂ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

ရှောက်လုံက အေးစက်သောအကြည့်၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်
တော့မည့် အမူအရာကိုပြလိုက်ပြီး ...

“ဒီကိစ္စမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင် ဖြေရှင်းတာက ပိုကောင်း
လိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုသာ ထွက်လာခိုင်းလိုက်ပါ”

မိန်စန်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလျှက် ...

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကုန်းမှဟာ သိုင်းလောကသားတွေနဲ့ သွားလာ
ဆက်ဆံမှု နည်းပါတယ်၊ သူ့မှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူးလို့ထင်တယ်၊
ဒါကြောင့် မောင်ရင်ပြောတာကို ကျုပ် ဘာမှနားမလည်နိုင်အောင်
ဖြစ်နေတယ်”

ရှောက်လုံက ခက်ထန်စွာ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ မာဆတ်ဆတ်လေသံဖြင့် ...”

“ကျုပ်ပြောပြီးပြီပဲ၊ သွေးကြွေးလာတောင်းတာပါလို့၊ သည်
သွေးကြွေးက ဂိုဏ်းချုပ်ကုန်းမှ ကိုယ်တိုင်ပေးဆပ်မှ ကြေမယ့်သွေး
ကြွေးပဲ”

မိန်စန်းက သူ၏ဦးခေါင်းကို ဘယ်ညာခါယမ်းပြလိုက်ရင်း ...

“မောင်ရင်အနေနဲ့ အဓိကအကြောင်းရင်းကို ပြောမပြနိုင်ဘူး
ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ခေါ်မပေးနိုင်ဘူး”

အမှန်းနွယ်ယုက် အရိပ်မှဲ့ (ပ) * ၁၀၃

ဟု ပြောသည်။

ဤတွင် ...

ရှောက်လုံက ရှေ့ကိုဖြတ်ခနဲ ခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်ပြီး ...

“ခင်ဗျားတို့ ခေါ်မပေးဘူးဆိုရင်လည်း ကျုပ်ဟာကျုပ် သွား
တွေ့ရတာပေါ့”

မိန်စန်းမှာ မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူး ဖြစ်သွားကာ ...

“ဘယ်လို ... ဘာပြောတယ်”

ရှောက်လုံက မဲ့ပြုံးပြုံး၍ ...

“ကျုပ် အခု သူ့ကိုသွားသတ်မလို့၊ နားလည်ပြီလား”

မိန်စန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ရင်း မကျေမနပ်ဖြင့် ...

“သည်မှာမောင်ရင် ... မောင်ရင်ဟာ တရားလွန်နေပြီ၊ ကျုပ်တို့
ခဲဟာကိုလည်း သက်သက်မဲ့ရန်စသေးတယ်၊ အခု ကျုပ်တို့ဂိုဏ်း
ချုပ်ကြီးကိုလည်း စော်ကားသေးတယ်၊ မင်းက ကျုပ်တို့ကျောက်စီစား
ဂိုဏ်းကို ဘယ်လိုအောင်မေ့နေလို့လဲ”

ဟုမေးသည်။

ထိုအခါ ...

ရှောက်လုံက အေးစက်စွာပြုံးရယ်လိုက်ပြီး ...

“ကျောက်စိမ်းဂိုဏ်းဟာ သိုင်းလောကထဲက ပျောက်ကွယ် သွားမယ့် ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းလို့ပဲ ကျုပ်ထင်တယ်”

မိန့်စန်းက ...

“သည်မယ် ရှောက်လုံ ... ကျုပ်အနေနဲ့ မောင်ရင့်ကို သည် လောက်အထိ သည်းခံစကားပြောနေတာတောင် လွန်လှပြီ၊ သည် ထက်ပိုပြီး မရမ်းကားသင့်ဘူးလို့ ထင်တယ်”

ရှောက်လုံက မချီးပြားတစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည်။

ပြီးမှ ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ကာ ...

“အားတော့နာပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က သွေးကြွေး ရအောင် သွားတောင်းရလိမ့်မယ်”

သွေးကြွေးဆိုသည့် စကားလုံးကို ထပ်မံကြားလိုက်ရသဖြင့် ဂေဟာအတွင်းရှိလူများ မျက်နှာအကြီးအကျယ် ပျက်သွားသည်။

အားလုံး၏မျက်နှာဝယ် ဒေါသရိပ်တို့ လွမ်းမိုးလာလေသည်။

ရှောက်လုံက ဆက်လက်၍ ...

“ကုန်းမုဟာ ကျုပ်ကိုကြောက်လို့ ထွက်မလာရဲတာလား၊ ကျုပ် အဓိကတွေ့ချင်တာက သူပဲ”

ရှောက်လုံက ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် ရှေ့တွင် ရှိနေသော

သူများကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ ရပ်နေရာမှ ရှေ့သို့လျှောက်သွားလေ သည်။

မိန့်စန်းက ရေလှိုင်းသိုင်းကွက်ကို အသုံးပြုကာ လက်ဝါးရိုက် ချက်တစ်ချက် ရိုက်ထုတ်လိုက်၏။

ထိုရိုက်ချက်မှာ အလွန်ပြင်းထန်သည်။

ရေလှိုင်းလုံးများ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ရှောက်လုံထံသို့ အဆက် မပြတ် လှိမ့်ဆင်းလာ၏။

မိန့်စန်းက ယခုကဲ့သို့ တိုက်ခိုက်လိုက်သောအခါ ကျန်လူတွေ မှာ တိုက်ခိုက်ရန် ရှောက်လုံအား ဝိုင်းရံ၍နေရာအသီးသီး ယူလိုက် ကြသည်။

ရှောက်လုံက ဘေးသို့ခုန်၍ ရှောင်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူသည် အားမာန်အပြည့်သွင်းပြီး အဆင့်မြင့်သိုင်းကွက်များ ထုတ်သုံးကာ သူ၏လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဗု၍ တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

အဆင့်မြင့်သိုင်းကွက်၏အားလှိုင်းကြောင့် မိန့်စန်းမှာ နောက်သို့ ခြေလေးငါးလှမ်းခန့် ဆုတ်သွားရသည်။

သူ၏နောက်မှ တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေသောလူများနှင့် ဝင်

၁၀၆ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

တိုက်မိသဖြင့် နောက်မှလူများ၏ တိုက်ကွက်များမှာ ပျက်သွားရလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဓားသုံးလက်က ရှောက်လုံအား တစ်ပြိုင်နက် တည်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာ၏။

ရှောက်လုံသည် လက်ဝါးကို လျင်မြန်စွာရုပ်၍ ဒုတိယအကြိမ် လေပွေလက်ဝါး အဆင့်မြင့်သိုင်းကွက်ဖြင့် ထပ်မံ၍ ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်မှာ သာမန်သိုင်းသမားများဖြစ်၍ ပြင်းထန်သော လေပွေလက်ဝါး အဆင့်မြင့်သိုင်းကွက်၏ဒဏ်ကို ကြုံကြုံမခံနိုင်ကြတော့ပေ။

ဓားသုံးလက်မှာ နောက်ဘက်နှစ်လဲခန့်အကွာသို့ လွင့်စဉ်ထွက်သွား၏။

ထိုလူသုံးယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်များကား လေပွေလက်ဝါးဒဏ်ကို တည့်တည့်ထိမှန်ခံလိုက်ရသောကြောင့် နောက်ဘက်သို့ယိမ်းထိုးကာ လဲကျသွားလေတော့သည်။

ဤမြင်ကွင်းကြောင့် ကျန်လူများမှာ ထိတ်လန့်တကြီးဖြင့် နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြသည်။

အမုန်းနွယ်ယှက် အိပ်မိ (ပ) * ၁၀၇

“ယား...”

မိန်စန်းသည် မာန်တစ်ချက်သွင်းလိုက်ပြီး ရှောက်လုံအား တစ်ရိုက်ထိုး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်သည်။

မိန်စန်း၏ဓားသည် ဘယ်ဘက်မှလာနေသလို ထင်ရပြီးမှ ရှောက်လုံ၏ညာဘက်သို့ ကွေ့ဝိုက်သွားလေသည်။

ဤတစ်ကြိမ် မိန်စန်း သုံးလိုက်သည့်သိုင်းကွက်က ထူးခြားသလောက် ပြင်းထန်လှသည်။

ယင်းသည် လေပွေနှင့် ဓားသိုင်းကွက်ပင် ဖြစ်သည်။

ရှောက်လုံပင် ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားကာ နောက်သို့ ခြေနှစ်လှမ်းခန့် ဆုတ်လိုက်မိသည်။

သို့သော် ...

ဓားရှောက်လက်လက်တို့တ သူ့နောက်သို့ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်ပါလာ၏။

ကျောက်စီဓားဂိုဏ်းသည် ဓားရေးကျွမ်းကျင်သော ဂိုဏ်းကြီးဘစ်ဂိုဏ်းဖြစ်သည်။

မိန်စန်းက တစ်ဆက်တည်း ဓားကွက်ဆယ်ရှစ်ကွက်အထိ တိုက်ခိုက်လိုက်ပြီး ဖြစ်နေသည်။

၁၀၈ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

ဓားရိပ်များက တစ်ဆက်တည်းပင် မိုးစက်မိုးပေါက်များပမာ ရှောက်လုံ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ အဆက်မပြတ်တိုး၍ ဝင်ရောက်လာကြသည်။

ရှောက်လုံမှာ တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်ရန် မည်သို့မျှ အခွင့်အရေးမရဘဲ ရှိနေ၏။

ဘယ်ညာတိမ်းရှောင်ရင်း နောက်သို့သာ တစ်ဆုတ်တည်းဆုတ်နေရသည်။

ယင်းသို့ နောက်ဆုတ်နေရင်းမှ လျှပ်တစ်ပြက် သူ၏လက်ကို လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

“အား...”

ဓားရိပ်များကြားမှ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သောအသံက စူးရှကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဓားရိပ်များမှာလည်း ချက်ချင်းပင် ရပ်တန့်သွားလေသည်။ မိန့်စန်းမှာ နောက်သို့ ခြေနှစ်လှမ်းခန့်ဆုတ်လျှက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူ့လက်ထဲမှာ ဓားဦးသည် မြေပြင်သို့စိုက်ကျလျက် ရှိ၏။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် သွေးနီရောင်သုံးကွက် စွန်းထင်းသွား၏။

သူသည် အသက်မရှိတော့သည့် လူ့တစ်ယောက်ပမာ ငေးကြောင်လျက် ရပ်နေသည်။

ရှောက်လုံက ဆက်လက်၍ မတိုက်ခိုက်ဘဲ မိန့်စန်း၏အဖြစ်ကို ကြည့်နေလိုက်သည်။

စင်စစ် ...

သူ၏ဓားဖြင့် ပထမဦးဆုံး သေရမည့်သူမှာ မိန့်စန်းမဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ...

သူသည် မိန့်စန်းအား အသေမတိုက်ခိုက်ဘဲ ကြည့်နေလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂိုဏ်းသားအားလုံးတို့သည်လည်း လှုပ်ရှားမှုများကိုရပ်တန့်ကာ ထိတ်လန့်အံ့ဩစွာဖြင့် ငေးကြောင်၍ ကြည့်နေကြလေတော့သည်။

ရှောက်လုံအနေနှင့် အဓိကလက်စားချေလိုသူမှာ ကျောက်စိမ်းဂေဟာထဲမှ ထွက်မလာသဖြင့် ဤသို့ပြုလုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် ကျိရွှင်အားပေးထားခဲ့သည့် ကတိကြောင့် မိန့်စန်းအားမသတ်ဘဲ ဒဏ်ရာရရှိလောက်သာ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

သို့သော် ...

၁၁၀ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

မိမိ၏မိဘနှစ်ပါးအား သတ်သွားသူမှာ ကုန်းမှတစ်ယောက် တည်း မဖြစ်နိုင်ဘဲ တခြားသူများလည်းပါနိုင်ကြောင်း သူသိထား သေးသည်။

ဤလူများကိုလည်း ကုန်းမှအား ရှင်းပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သက်သေအထောက်အထားဖြင့် ဆက်လက်ရှင်းလင်းရပေဦးမည်။

ထို့ကြောင့် ...

တစ်ယောက်မှလွတ်ထွက်မသွားအောင် ထိန်းသိမ်းထားမည်ဟု ရှောက်လုံ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

* * *

ရှောက်လုံမှာ မည်မျှကြာအောင် တွေးတောနေမိသည်မသိ။ အဘိုးအိုလေးယောက်သည် ဂေဟာအတွင်းမှ ပျားယမ်းပျားယာ ဖြင့် ပြေးထွက်လာသည်။

ဤတွင် ...

ဝိုင်းရုံထားသော ဝိုဏ်းသားတို့မှာ ဘေးနှစ်ဖက်ဆီသို့ ရှုပေး လိုက်ကြ၏။

အမုန်းနွယ်ယှက် အရိပ်မဲ့ (၁) * ၁၁၁

အဘိုးအိုလေးယောက်အနက် တစ်ယောက်က ရှေ့သို့ထွက်ရပ် လိုက်ပြီး သုံးယောက်က နောက်ချန်၍ရပ်နေသည်။

မျက်လုံးရှစ်လုံးက ရှောက်လုံအား စူးစိုက်၍ကြည့်နေကြသည်။

ရှောက်လုံက ရှေ့ဆုံးမှ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနှင့် အဘိုးအိုအား

စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ဆရာကြီးက ဒီဂေဟာသခင်ကြီး ကုန်းမှပါလား”

မေးလိုက်လေသည်။

အဘိုးအို (၀၁) ကုန်းမှက ရှောက်လုံအား ခပ်စိမ်းစိမ်းတစ်ချက်

ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ မောင်ရင်ကကော ဘယ်သူလဲ”

ပြန်လည်မေးလိုက်သည်။

ရှောက်လုံက အေးတီအေးစက်ပြုံးကာ ...

“ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိပြီးရောပေါ့၊ ခင်ဗျားအနေ

နဲ့ အခုလိုထွက်လာတော့ တခြားလူတွေ ထိခိုက်မှုသက်သာတာပေါ့ ဗျာ၊ ကျုပ်အနေနဲ့ကလည်း တခြား မဆိုင်တဲ့လူတွေကို မထိခိုက်

စေချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက အချိန်မီထွက်မလာတော့ အခု မဆိုင်တဲ့လူတွေကို ကျုပ် တိုက်ခိုက်လိုက်ရပြီ”

ကုန်းမုသည် ရှောက်လုံ၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ရှောက်လုံအား အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်၏။

“နေပါဦး... မောင်ရင်က ကျုပ်ကို ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီလောက် တောင် တွေ့ချင်နေတာလဲ”

“ဟား... ဟား... ဟား...”

ရှောက်လုံက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

ရှောက်လုံ၏ ရယ်သံကြောင့် ကုန်းမုအပါအဝင် လူအားလုံး ထိတ်လန့်သွားမိကြသည်။

ရှောက်လုံက ...

“ဘာကိစ္စလဲ ဟုတ်လား... ဟား... ဟား... ဟား... ကျုပ် လာတဲ့ကိစ္စကို ခင်ဗျား မသိသေးဘူးဆိုရင် အခု ကျုပ်မေးတဲ့မေးခွန်း ကို ကုန်းမု ခင်ဗျားမှန်မှန်ဖြေပါ”

ကုန်းမု ဒေါပွသွားသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်တစ်ယောက်ကို နာမည်တပ်အခေါ်ခံလိုက်ရပါက မည်မျှအထိ သိက္ခာကျသွားနိုင်သည်ကို လူတိုင်းသိ၏။

နောက်ဘက်တွင်ရပ်နေသော အဘိုးအိုသုံးယောက်မှာ မျက်စိ မျက်နှာပျက်ဖြစ်၍ သွားကြလေသည်။

သို့သော် ...

ကုန်းမုမှာ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတစ်ဦးပီပီ စိတ်ကိုထိန်းချုပ် ထားလိုက်၏။

ရှောက်လုံအားကြည့်ကာ ...

“မောင်ရင်က ဘာများမေးချင်လို့ပါလဲ”

ပြောလိုက်သည်။

ရှောက်လုံက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာတွင် နာကြည်းရိပ်တစ်ချက် ပေါ်လာပြီး ...

“လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်က အသတ်ခံရတဲ့ ဟင်္သာ မောင်နှံကို မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ်လား”

ဟင်္သာမောင်နှံဆိုသည့် စကားကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့် ကုန်းမု မျက်နှာတစ်ချက် ကွက်ခနဲပျက်သွားလေသည်။

တုန်ယင်သော အသံဖြင့် ...

“ဟင်္သာမောင်နှံ ဟုတ်လား”

ရှောက်လုံက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟင်္သာမောင်နှံပါ”

ကုန်းမုမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားပြီး ...

“ဒါ ... ဒါဆို မင်း ... မင်းဟာ ...”

စကားထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေသည်။

ရှောက်လုံက ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီတုန်းက လူမမယ်အရွယ် ကျန်ခဲ့တဲ့

ကလေးဟာ ကျုပ်ပါပဲ”

ကုန်းမုမှာ ခြေလှမ်းသုံးလှမ်းခန့် ချက်ချင်းဆုတ်သွားမိ၏။

သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်လာလေတော့သည်။

ဂိုဏ်းသားအားလုံး၏ မျက်လုံးအစုံများက ကုန်းမု၏ခန္ဓာကိုယ်

ပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည်။

ရှောက်လုံက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ ဆက်၍ပြောလိုက်၏။

“ဟင်္သာမောင်နှံကို သတ်တဲ့အကြောင်းရင်းကိုကော ခင်ဗျား

ပြောပြနိုင်မလား”

ကုန်းမုက ရှောက်လုံအား နားမလည်သလို ငေးကြောင်၍

ကြည့်နေသည်။

“ကုန်းမု ... ခင်ဗျား ပြောမပြနိုင်ဘူးလား၊ ကဲ ... ခင်ဗျား

ပြောမပြနိုင်ရင် ကျုပ်က ပြောပြပါ့မယ်”

ရှောက်လုံက စကားကို ခေတ္တရပ်နားထားလိုက်၏။

ပြီးမှ သူကဆက်၍ ...

“လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်က ဟင်္သာမောင်နှံဟာ ဝါး

တစ်ရာတောင်က မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ ဖုန်းကျိဆီကို အလည်သွားခဲ့ကြ

တယ်။ အဲသည်လိုသွားရင်းနဲ့ လမ်းခရီးမှာ လူတစ်စုံရဲ့ လုပ်ကြံသတ်

ဖြတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရတယ်။ အဲသည်လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်တဲ့ လူတစ်စုံရဲ့

ခေါင်းဆောင်နာမည်ကို ကျုပ်အဖေရှောက်ဝမ်းဟာ သေလုဆဲဆဲအချိန်

မှာ ပြောပြသွားနိုင်ခဲ့တယ်။ အဲသည်လူရဲ့နာမည်ဟာ ကုန်းမုတဲ့”

ရှောက်လုံ၏စကားဆုံးသောအခါ ကုန်းမုမှာ မျက်နှာအကြီး

အကျယ် ပျက်သွားလေတော့သည်။

ဂိုဏ်းသားများမှာလည်း ကုန်းမုအား မယုံကြည်နိုင်သော

အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကြကုန်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဤကဲ့သို့ ကိုယ်ချင်းစာ

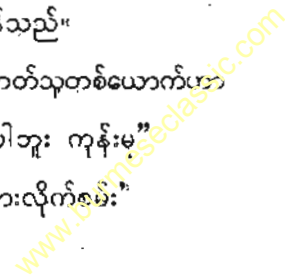
နာမူမရှိဘဲ ရက်စက်မှုမျိုး ပြုလုပ်လိမ့်မည်ဟု သူ့ကို မထင်မိပေ။

ရှောက်လုံက ဆက်၍ ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“သည်လိုမတရားတဲ့အပြင် ရက်စက်တတ်သူတစ်ယောက်ဟာ

ဂိုဏ်းချုပ်ဆိုတဲ့နေရာနဲ့ လုံးဝ မထိုက်တန်ပါဘူး ကုန်းမု”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်စမ်း”

၁၁၆ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

ကုန်းမှမှာ ဒေါသဖြင့် အော်ဟစ်တားမြစ်လိုက်၏။

ရှောက်လုံက ရိသဲသဲဖြင့် ...

“ဘယ်လိုလဲ၊ မကြားခဲ့တော့လို့လား”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

နောက်ဘက်တွင်ရပ်နေသော အဘိုးကြီးသုံးယောက်က အံ့သြ
သောလေသံဖြင့် ...

“အစ်ကိုကြီး ... သူပြောတဲ့ အဖြစ်မျိုး တကယ် ဖြစ်ခဲ့မိလို့
လား”

ကုန်းမှ ပျက်သွားသောမျက်နှာကို ချက်ချင်း ပြင်လိုက်ပြီး ...

“အလကားပါဗျာ၊ သည်ကောင် တွေကရာတွေ လျှောက်ပြော
နေတာ၊ သူ့ကို ဘယ်သူက ချောက်တွန်းလိုက်သလဲမှ မသိတာ၊
သူပြောတာတွေဟာ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူးဗျ”

ရှောက်လုံ မှဲပြိုးတစ်ချက်ပြိုးလိုက်ရင်း ...

“သည်မယ် ကုန်းမှ ... ယောက်ျားဆိုတာ လုပ်ရဲရင် ခံရဲရတယ်
ဗျ၊ တကယ်တော့ ခင်ဗျားကြီးဟာ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာသလို
အောက်တန်းလည်း သိပ်ကျလွန်းတယ်၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ရှင်းရှင်း
ပြတ်ပြတ်မေးမယ်၊ အဲသည်တုန်းက ဟာသာမောင်နှံကို ဘယ်

အမှန်းနွယ်ယုက် အရိပ်မဲ့ (၁) * ၁၁၇

အကြောင်းနဲ့ သတ်ခဲ့ရတာလဲ၊ ပြီးတော့ အဲသည်ထဲမှာ ဘယ်သူတွေ
ပါသေးသလဲ၊ ကျုပ် ဒါပဲသိချင်တယ်”

ကုန်းမှ၏အသွင်မှာ အေးစက်မာကျောသောအသွင်သို့ ချက်
ချင်း ပြောင်းလဲသွားသည်။

“ရှောက်လုံ ငါတို့ဂိုဏ်းကို ဒုက္ခပေးဖို့ မင်းကို ဘယ်သူက
ခိုင်းလိုက်တာလဲ”

ရှောက်လုံက မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်လိုက်ပြီး ဒေါသဖြင့် ...

“ဪ ... ကုန်းမှ သည်လောက်သက်သေအထောက်အထား

ခိုင်လုံနေတာတောင် ခင်ဗျားက လှည့်ပတ်ပြီး လိမ်ညာချင်သေးတယ်၊
ခင်ဗျား သတ္တိရှိရှိ ဝန်းခံလိုက်စမ်းပါ၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ကြောင့်
ကျောက်စိစားဂိုဏ်းတစ်ခုလုံးကို အမဲစက်မထင်ပါစေနဲ့ ဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဤစကားကြောင့် ကျောက်စိစားဂိုဏ်းသားအားလုံး ထိတ်လန့်
ဘုန်လှုပ်သွားကြ၏။

ကျောက်စိစားဂိုဏ်းမှာ သိုင်းလော့ကထဲတွင် တကယ့်ပင်
နှုတ် ထွက်ရတော့မလို့ ဖြစ်နေပါသည်။

ယခု ...

၁၁၈ * တက္ကသိုလ် စင်းကြွယ်

ဤကိစ္စကို သူတို့အနေနှင့် မည်သို့ဖြေရှင်းကြရမည်နည်း။
အရိပ်မဲ့လက်ညှိုးရှောက်လှုံက သက်သေအထောက်အထားများ
ဖြင့် တိကျခိုင်လုံစွာ ပြောနေ၏။

သို့ဆိုလျှင် ဤကိစ္စ အမှန်ပင်ဖြစ်နေမည်လော။

ကျောက်စိရိုက်သားများအားလုံးမှာ သံသယစိတ်များ ဖြစ်ပွား
လာမိသည်။

ကျောက်စိစားဂိုဏ်းတွင် အဆင့်မြင့်သိုင်းသမား အဘိုးအိုလေး
ယောက်ရှိပေသည်။

ကုန်းမုနှင့်အတူ သိုင်းသင်ဘက် ညီနောင်သုံးဖော်ရှိ၏။

ယင်းအဘိုးအိုလေးယောက်အား ကျောက်စိစားဂိုဏ်းမှ အခြား
အဆင့်နိမ့်ဂိုဏ်းသားများက ကြည်ညိုလေးစားကြသည်။

သူတို့သည် ဂိုဏ်း၏ ဝါအရင့်ဆုံး အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားများ
ဖြစ်ကြ၏။

ဂိုဏ်း၏စည်းကမ်းချက်များကို သူတို့ကပင် ထုတ်ပြန်သည်။

ယခုကိစ္စမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေသည့်
ကိစ္စဖြစ်နေသဖြင့် သူတို့သည်လည်း မည်သို့ဖြေရှင်းရမှန်းမသိအောင်
ဖြစ်နေ၏။

အမှန်းနွယ်ယုက် အရိပ်မဲ့ (ပ) * ၁၁၉

ယခုကိစ္စကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကလည်း ပြန်လည်ချေပနိုင်စွမ်း
မရှိသဖြင့် အဘိုးအိုသုံးယောက်မှာ ဖြေရှင်းရန် အကြံအိုက်နေကြသည်။

ယခုလို တစ်ဖက်လူက သက်သေအထောက်အထားများနှင့်
တိကျခိုင်လုံစွာ ပြောနေသဖြင့် ပို၍ အခက်တွေ့နေရ၏။

တစ်ဖက်လူ ပြောသလို မှန်ခဲ့လျှင် မိမိတို့ဂိုဏ်း၏သိက္ခာသည်
အကြီးအကျယ် ကျပေတော့မည်။

သိုင်းလောကတွင် ကျောက်စိစားဂိုဏ်းဟူသောနာမည် ဆက်
လက်တည်ရှိရန်ပင် ခဲယဉ်းသွားပေလိမ့်မည်။

အဘိုးအိုသုံးယောက်စလုံးမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ကြည့်လျက် ဤပြဿနာအား မည်သို့ဖြေရှင်းရမည်ကို စဉ်းစား၍မရ
အောင် ဖြစ်ကာ အကြံအိုက်လျက် ရှိနေကြပေတော့သည်။

* * *

ကလိန်စေ့ငြမ်းဆင်

ရှောက်လုံက ကုန်းမုအားကြည့်ရင်း စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ ... ကုန်းမု ပြောမယ်ဆိုရင်လည်း မြန်မြန်ပြောဗျာ၊ ကျုပ်အတွက် အချိန်သိပ်မရှိဘူး၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို အချိန်အတိုင်းအတာနဲ့ပဲ သည်းခံပြီး စောင့်နေနိုင်မယ်”

ကုန်းမုက အေးစက်တည်ငြိမ်သော အမူအရာဖြင့် ...

“ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းကို တည်ထောင်လာတာ ကြာပြီ၊ အခုအချိန်အထိ မောင်ရင်လို မတရားဝင်ရောက် ရမ်းကားသူမရှိသေးဘူး၊ သည်အတွက် မောင်ရင် ဘာကြောင့်ရမ်းကားရတယ်ဆိုတာ ဖြေရှင်းချက်ပေးပါ”

ရှောက်လုံက ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ရယ်မောလိုက်ရင်း ...

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... တော်တော်အရှက်မရှိတဲ့ လူကြီးပါလား။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ပြောနေတာ ရှင်းရှင်းလေးပဲ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားဆီက သွေးကြေးလာတောင်းတာပါလို့၊ အဲသည်တော့ တခြားအကြောင်းတွေ ဆွဲထည့်မနေနဲ့၊ ကျုပ်လာတောင်းတဲ့ သွေးကြေးအတွက် ခင်ဗျား ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းပါ”

ဟု ပြောသည်။

မိမိကဲ့သို့သော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတစ်ယောက်အား တပည့်ဂိုဏ်းသားများရှေ့မှောက်တွင် အရှက်မရှိသူဟု အပြောခံလိုက်ရသဖြင့် ကုန်းမုတစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲသွားအောင် ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ...

ကုန်းမုက တင်းမာသော မျက်နှာထားဖြင့် ...

“ရှောက်လုံ ... မင်း အတော်ရိုင်းတဲ့ကောင်ပါလား၊ ကျုပ်ကို တင်မကဘူး၊ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းတစ်ခုလုံးကိုပါ စော်ကားလွန်းနေပြီ၊ မင်းပြောတဲ့ပြဿနာဟာ အထင်မှားမှုသက်သက်ပါပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

၁၂၂ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

ရှောက်လုံက ခနဲသံဖြင့် ...

“ဘာ ... အထင်မှားမှု ဟုတ်လား၊ ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ...

ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုအထင်မှားမှုမျိုးလဲ”

ရှောက်လုံက လှောင်မြူးတစ်ချက်ပြုံးပြီး ပြောလိုက်၏။

ကုန်းမုက မရယ်မပြုံးဘဲ ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“အင်း ... အတော်ဖြေရှင်းရခက်တဲ့ အထင်မှားမှုမျိုးပါပဲ”

ရှောက်လုံက မဲပြုံးပြုံး၍ ...

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ ယုတ္တိရှိ မရှိ နားထောင်

ကြည့်တာပေါ့”

ထိုအခါ ...

ကုန်းမုက လေးနက်စွာစဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“ပြဿနာဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ တပည့်ရှစ်ယောက်နဲ့အတူ ကျုပ်ကလည်း ခရီးထွက်လာတဲ့အချိန်နဲ့ ကြုံကြိုက်နေတယ်၊ လမ်းခရီးမှာ သည်လို မညီမျှတဲ့တိုက်ပွဲကို တွေ့ရတော့ မကြည့်ရက်နိုင်တာနဲ့ ကျုပ်က ဝင်စွက်ဖက်ခဲ့တယ်၊ အဲသည်တိုက်ပွဲမှာ ကျုပ်ရဲ့တပည့်ရှစ်ယောက်စလုံး အသက်ပေးခဲ့ရတယ်၊ ကျုပ်တောင် လွတ်မြောက်အောင် မနည်းကြိုးစားပြီး ထွက်ပြေးလာခဲ့ရတယ်၊ အဲသည်တုန်းက

အမုန်းနွယ်ထက် အရိပ်မဲ့ (၁) * ၁၂၃

ကျုပ်ဟာ လူသားတစ်ယောက်မှာ ရှိအပ်တဲ့ ကူညီရိုင်းပင်းချင်စိတ်နဲ့ ကူညီခဲ့တာပဲ၊ ခုလို ပြဿနာက ကိုယ့်ဆီကို ပတ်လာလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ မထင်မိခဲ့ဘူး”

ဟု ပြောသည်။

ရှောက်လုံက လှောင်မြူးပြုံးလိုက်ပြီး ...

“သည်လိုဆိုတော့လဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ အကြင်နာတရားရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့နော်”

ဟု ခနဲလိုက်၏။

ကုန်းမုက မဲပြုံးပြုံးရင်း ...

“ကျုပ်ကို သည်လိုမခနဲပါနဲ့၊ ကျုပ်က အဲသည်တုန်းက သိုင်းသမားချင်း စာနာစိတ်နဲ့ ကူညီခဲ့တာပါ”

ရှောက်လုံက သူ၏ဦးခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ကာ ...

“ဟာ ... သိပ်မှန်တာပေါ့၊ ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ချီးကျူးပါတယ်၊ သည်တိုက်ပွဲကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဝင်ပါခဲ့တာဆိုတော့ လူသတ်သမားဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိမှာပေါ့နော်”

ကုန်းမုတစ်ယောက် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားပြီးလျှင် ...

“ကျုပ်လည်း ဘယ်သူလဲဆိုတာ မသိလိုက်ရပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ အလွန်အဆင့်မြင့်တဲ့ သိုင်းသမားတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာတော့ ကောင်းကောင်းမှတ်မိလိုက်တယ်”

ရှောက်လုံက သဘောကျစွာ တစ်ချက် ပြုံးရယ်လိုက်ပြီး ....

“ဒါဆို ကျုပ်အဖေက သေကာနီးဆဲဆဲမှာ လိမ်ပြောသွားတယ် လို့ ခင်ဗျားက ဆိုလိုချင်တာပေါ့”

“ဒါတော့ ကျုပ် မရှင်းပြတတ်ဘူး”

ရုတ်တရက် ...

ရှောက်လုံက မပြုံးဘဲ ဝါးလုံးကွဲအောင် ရယ်ချလိုက်သည့် အလား ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

သူ၏ ရယ်မောသံမှာ ဂေဟာတစ်ခုလုံးသို့ ဟိန်း၍ထွက်သွား လေသည်။

ဂိုဏ်းသားများအားလုံးက ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ကာ ရှောက် လုံအား ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ကုန်းမုက ရှောက်လုံအား ခပ်တည်တည်ဖြင့် စိုက်ကြည့် ရင်း ...

“ကျုပ်ပြောတဲ့စကားဟာ သည်လောက်တောင်မှ ရယ်စရာ ကောင်းနေလို့လား”

ဟု မေး၏။

ရှောက်လုံက အရယ်ရပ်လိုက်သည်။

သူက ကုန်းမုအားကြည့်လျက် ...

“ကုန်းမု ခင်းဗျားရဲ့ လှည့်ကွက်တွေက သိပ်ရိုးမနေဘူးလား”

ကုန်းမုပေးသည့်အဖြေမှာ လွန်စွာမှပင် ယုတ္တိမရှိလှသဖြင့် ရှောက်လုံက ယင်းကဲ့သို့ ပျက်ရယ်ပြုလိုက်ခြင်းသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

မိန်စန်းက အေးစက်သောအမူအရာဖြင့် ...

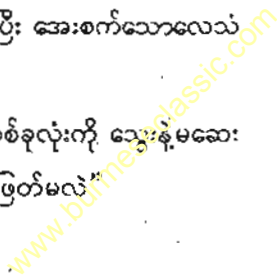
“ရှောက်လုံ ... ခင်ဗျား မဟုတ်မဟတ်စကားတွေနဲ့ လူတစ် ယောက်ကို မမှန်မကန် မစွပ်စွဲစေချင်ဘူး၊ တကယ်တမ်း မှန်မှန်ကန်

ကန်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ကြားဝင်ဖျန်ဖြေပေးဖို့ တာဝန်ရှိ ပါတယ်၊ မဟုတ်ရင် ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်အောင်

ပြုလုပ်တဲ့အတွက် ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားကို တိုက်ခိုက်ရလိမ့်မယ်”

ရှောက်လုံက မျက်မှောင်ကြဲလိုက်ပြီး အေးစက်သောလေသံ ဖြင့် ...

“ကုန်းမု ... ကျုပ်အနေနဲ့ ဂေဟာတစ်ခုလုံးကို သွေးနဲ့မဆေး ချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ”

၁၂၆ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

“အို... ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုတော့ အထိခိုက်မခံနိုင်ဘူး၊ အဲသည်တော့ ဟောကောင်တွေ... သည်ကောင်ကို တစ်စစီဖြစ်အောင် ရှင်းပစ်လိုက်ကြစမ်း။”

ကုန်းမု၏ အမိန့်ပေးသံဆုံးသည်နှင့် ဂိုဏ်းသားများအားလုံးမှာ ရှောက်လှံအား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြသည်။

မကြာမီ ...

ကျောက်စိမ်းဂေဟာအတွင်း၌ သွေးချောင်းစီးပွဲ ဖြစ်ပွားလာပေတော့မည်။

* * *

အဘိုးအိုလေးယောက်နှင့် ညာလက်ရုံးဖြစ်သူ လုမိန်တို့သည်လည်း ရှောက်လှံအားတိုက်ခိုက်ရန် အသီးသီး နေရာယူလိုက်ကြသည်။

သူတို့၏နေရာယူပုံမှာ စက်ဝိုင်းကြီးတွင် စက်ဝိုင်းငယ်တစ်ခုကို ထပ်ဝိုင်းလိုက်သကဲ့သို့ ရှိနေသည်။

ရှောက်လှံ၏မျက်လုံးအစုံက ဝင်းဝင်းတောက်နေ၏။

အမုန်းနွယ်ယက် အရိပ်မဲ့ (ပ) * ၁၂၇

သူသည် ဓားကို ဖြတ်ခနဲဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ...

အဘိုးအိုလေးယောက်အနက်မှ တစ်ယောက်က ကျယ်လောင်စွာဖြင့် ...

“အဲသည်အချိန်တုန်းက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ အတူလိုက်သွားတဲ့ ဂိုဏ်းသားရှစ်ယောက် ပျောက်ဆုံးခဲ့တယ်ဆိုတာကို ကျုပ်က သက်သေပြုနိုင်တယ်”

ကုန်းမု သူ့ဘက်မှ ဝင်ရောက်ထောက်ခံသော အဘိုးအို၏ စကားကြောင့် လွန်စွာအားတက်လာပြီး ပြုံး၍ ...

“ရှောက်လှံ ... မင်း ဓာတ်ယုံအဖြစ်မှန်ကို သိချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ် အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပေးပါ့မယ်”

ရှောက်လှံက ခိုင်မာပြတ်သားသော လေသံဖြင့် ...

“ကုန်းမု ... ခင်ဗျားက ခုမှကြောက်လို့ ဝေလည်ကြောင်ပတ်လုပ်မနေနဲ့၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ သွေးကို မြေကျစေခဲ့တယ်ဆိုရင် အဲသည်ပြစ်ဒဏ်အတွက် သွေးနဲ့ပဲ ပေးဆပ်ရမယ်ဆိုတာ သိုင်းလေးက ရဲ့ အစဉ်အလာတစ်ခုပဲ”

“ဟား ...”

၁၂၈ * တက္ကသိုလ် စင်းကြွယ်

အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားငါးယောက်က နေရာအသီးသီးမှ ရှောက်လုံထံသို့ ထိုးနှက်ဝင်ရောက်လာသည်။

ရှောက်လုံက အစွမ်းကုန် ခုခံတိုက်ခိုက်လျက်ရှိလေသည်။

“ချွမ်း... ချွမ်း...”

သံသံချင်းထိမိသံသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာအသံကြီးတစ်ခု အလား ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် ကျောက်စီစားဂိုဏ်း၏ အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားငါးယောက်စလုံးမှာ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းစီ ဆုတ်သွား ကြရသည်။

စားကျိုးအပိုင်းနှစ်ခုက မြေပြင်ထက်၌ လွင့်စဉ်၍ကျနေသည်။

ဤသို့သောတိုက်ကွက်အား တွေ့မြင်လိုက်ရသော ကျောက်စီ စားဂိုဏ်းသားအချို့မှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်လျှက် နောက်သို့ ရှိသွား ကြသည်။

ရှောက်လုံက မည်သည့်တိုက်ကွက်ကို အသုံးပြု၍ တိုက်ခိုက် လိုက်မှန်း မသိကြရပေ။

အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသည့် အဖြစ်ကိုသာ မြင်တွေ့လိုက် ကြရသည်။

ရုတ်တရက် ...

ထိုအချိန်တွင် မမျှော်လင့်သော အသံကြီးတစ်ခုက ထွက် ပေါ်လာသည်။

“ကုန်းမှ ... မင်းဟာ တော်တော်ကောက်ကျစ်ယုတ်မာရုံတင် မကဘူး၊ အရှက်ကလည်း တော်တော်နည်းတဲ့ ကောင်ပါလား။”

အသံမှာ မည်သည့်အရပ်မှ ထွက်ပေါ်လာမှန်းမသိရဘဲ ဂေဟာ တစ်ခုလုံးကို ဟိန်းသွားစေသည်။

သို့သော် ...

အသံရှင်ကိုကား ရှာ၍မတွေ့ရဘဲ ဖြစ်နေလေတော့၏။

မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသောအသံကြီးကြောင့် အားလုံး ထိတ်လန့်ဟုန်လှုပ်သွားကြ၏။

ကုန်းမှ၏မျက်နှာလည်း အကြီးအကျယ် ပျက်နေလေသည်။

ယခု ...

ရှောက်လုံတစ်ယောက်တည်းကိုပင် နိုင်အောင်တိုက်ခိုက်နိုင် ခြင်း မရှိပေ။

အကယ်၍ ရှောက်လုံ၏နောက်မှ သူ့အဖွဲ့သားများ ယပ်မ နောက်ရှိလာခဲ့လျှင် ပို၍ ခက်ပေတော့မည်။

ဤအသံရှင်မှာ မည်သူဖြစ်ပါသနည်း။

၁၃၀ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

မည်သည့်အချိန်က ရောက်နေပါသနည်း။

ရှောက်လုံစိတ်ထဲ၌လည်း ကျိတ်၍တွေ့ကာ ထိတ်လန့်သွား
မိလေသည်။

ကုန်းမုက ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ရေကြည့်လိုက်ပြီး အသံ
ကျယ်ကြီးဖြင့် ...

“မိတ်ဆွေကြီးက ဘယ်သူပါလဲ”

ဟု အော်မေးလိုက်၏။

ထိုအခါ ...

အသံထဲထဲကြီးက ချက်ချင်း ပေါ်လာသည်။

“အသံရှင်ဆိုရင် သိုင်းလောကမှာ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းပဲ
ရှိတယ်”

ကုန်းမုက အသံလာရာဆီသို့ မှန်းဆ၍ ကျယ်လောင်စွာ
ဖြင့် ...

“ဧတော် ... အသံရှင်ကိုး၊ သတ္တိရှိရင် ထွက်ခဲ့ပါလား၊ ဘာဖြစ်
လို့ နီးကြောင်နီးဝှက်နဲ့ ပုန်းနေတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

အသံရှင်၏ အသံကြီးက တဟားဟားရယ်မောလျက် ...

အမုန်းနွယ်ထက် အရိပ်မဲ့ (ပ) * ၁၃၁

“သိပ်လည်း အပြောမကြီးနဲ့ဦး၊ အခုတောင်းနေတဲ့ သွေးကြွေး
ကိုဆပ်ဖို့သာ ကြိုးစားပါ၊ သည်သွေးကြွေးကို ခင်ဗျားကြေအောင်
ဆပ်ပြီးမှပဲ ကျုပ်ထွက်လာခဲ့မယ်”

ထိုအခါ ...

ကုန်းမုက ဝဲယာသို့ မျက်လုံးတစ်ချက် ရေကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ခင်ဗျားမဆိုင်ဘဲ ကြားထဲကဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ရဲ့သိက္ခာက
အောင် ဝင်ပြောနေရတာလဲ”

“မင်းသိက္ခာကို ထိခိုက်တယ် ဟုတ်လား၊ သည်မှာ ကုန်းမု
မင်းအနေနဲ့ ရှောင်ပုန်းလို့မရဘူးဆိုတာ သိစမ်းပါ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်
ဆယ်လောက်က ဟင်္သာမောင်နံဟာ မမျှော်လင့်ဘဲ ကျောက်စိမ်းစားကို
ရခဲ့တယ်၊ အဲသည်ကျောက်စိမ်းစားကို လိုချင်လို့ မင်းဟာ တပည့်
ရှစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး လုယူတယ်၊ ဒါပေမယ့် မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး၊
မင်းအကြံ မအောင်မြင်တာနဲ့ မင်းတို့ ရိုဏ်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်
စေတဲ့ လုပ်ကြံမှုအပေါ် ဖိုးရိမ်လာတယ်၊ တပည့်တွေရဲ့မျက်နှာမထောက်
ဘဲ မင်းနဲ့အတူပါလာတဲ့ တပည့်ရှစ်ယောက်စလုံးကို သုတ်သင်ရှင်း
လင်းပစ်လိုက်တယ်၊ မင်းငြင်းဖို့ ကြိုးစားဦးမလား” •

ထိုစကားသည် တည်ငြိမ်နေသော ကန်ရေပြင်အဟွင်းကို

၁၃၂ * တက္ကသိုလ် စင်ကြယ်

ကျောက်တုံးတစ်တုံးကိုပင် ပစ်ချလိုက်သည်နှင့် ဂိုဏ်းသားအားလုံးကို ဂယက်ရိုက်သွားစေ၏။

ဂိုဏ်းသားအားလုံး၏ မျက်လုံးအစုံက ကုန်းမှထဲသို့ ရောက်လာကြသည်။

အဘိုးအိုသုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်က အံ့ဩသောအသံဖြင့် ...

“အစ်ကိုကြီး ... ဒါဟာ အမှန်ပဲလား”

အဘိုးအို၏အမေးကြောင့် ကုန်းမှက ခေါင်းခါယမ်းရင်း ...

“သူပြောတာ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး”

ကုန်းမှ စကားသံဆုံးသည်နှင့် ရယ်သံကြီးက ချက်ချင်းပင် ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ကုန်းမှ ခင်ဗျားအစား ကျုပ်ရက်တယ်၊ ဘီလူးက မင်းသားခေါင်းစွပ်ပြီး ဂိုဏ်းချုပ်နေရာကို ယူထားတာပါလား၊ ခင်ဗျားဟာ ကောက်ကျစ်ရက်စက်မှုမှာ နှစ်ယောက်မရှိဘူး၊ အခု ခင်ဗျားသေမှာကို ကြောက်နေပြီလား၊ ဒီလိုဆိုရင် သိုင်းလောကမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ဆိုတဲ့ အဆင့်နဲ့ ခင်ဗျားဟာ မတန်တော့ဘူး”

အမှန်းနွယ်ယုက် အိမ်ပုံ (ပ) * ၁၃၃

အသံရှင်၏ စကားများကို နားထောင်နေရင်းမှ ရှောက်လှံ၏ မျက်နှာမှာ ညိုမည်းလာ၏။

သူ၏မိဘနှစ်ယောက်စလုံး သေဆုံးခဲ့ရသည်မှာ လိုင်းလောက၏ ထူးဆန်းသောလက်နက်တစ်မျိုးဖြစ်သည့် ကျောက်စိမ်းခေါက်ကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း သူအနေနှင့် ယခုမှပင် သိရတော့သည်။

ယခု ...

ဤကျောက်စိမ်းစားသည် ထူးဆန်းသောလက်နက်တစ်မျိုးဖြစ်သည့် စားကြောင့် မည်သူ့လက်ထဲသို့ ရောက်ရှိနေပါသနည်း။

ထိုစဉ် ...

အသံရှင်၏အသံက ထပ်မံ၍ ရောက်ရှိလာပြန်လေသည်။

“ရှောက်လှံ ... ဒီပြဿနာအတွက် အဓိကတရားစံကိုသာ ဖြေရှင်းပါ၊ တခြား မဆိုင်တဲ့လူတွေကို မထိခိုက်ပါစေနဲ့”

ရှောက်လှံက ခြေလှမ်းကျဲကြီးဖြင့် ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုး၍ တက်လိုက်ပြီး အေးစက်မာကျောသောအသံဖြင့် ကုန်းမှအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ... ကုန်းမှ အခု ခင်ဗျားကို ကျွပ်အနေနဲ့ ခွေးတစ်ကောင် သတ်သလို သတ်ပစ်လိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သိုင်းလောကရဲ့စည်း

၁၃၄ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

ကမ်းကို လေးစားလိုက်နာသောဖြင့် ခင်ဗျားကို တရားမျှတတဲ့အခွင့်အရေးတစ်ခုပေးမယ်၊ အခုချိန်ကစပြီး ခင်ဗျားရဲ့ မိုးကြိုးပစ်သလို မြန်ဆန်သူကလက်တဲ့ လျှပ်တစ်ပြက် ဓားစွမ်းကို ပြနိုင်တယ်၊ ကံ... ခင်ဗျားဓား ဆွဲထုတ်လိုက်ပါ။”

ရှောက်လုံ ကုန်းမုအား အတိအလင်းစိန်ခေါ်လိုက်၏။

အဘိုးအိုသုံးယောက်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်မကောင်းသည့် အမူအရာများ ပေါ်ပေါက်နေ၏။

ဤပြဿနာထဲ သူတို့မဝင်လိုသည့်ပုံမျိုး ရှိနေသည်။

ဤဖြစ်ရပ်သည် တကယ့်အဖြစ်မှန်သာဖြစ်လျှင် သူတို့အနေဖြင့် သိုင်းသင်ဘက် ကုန်းမုအား တားဆီးကာကွယ်ပေးရန် အကြောင်းမရှိတော့ပါချေ။

ဤဖြစ်ရပ်သာ မှန်နေလျှင် ကျောက်စိမ်းဂိုဏ်းသည်လည်း သိုင်းလောကတွင် နာမည်တစ်လုံးနှင့် ရပ်တည်နေခွင့် ရှိတော့မည် မဟုတ်ပေ။

ကုန်းမုသည် နေရာတွင်ပင် တည်ငြိမ်စွာ ရပ်နေပြီး သူ၏ဂိုဏ်းသားများဘက်သို့ လုံးဝ လှည့်မကြည့်ရဲလောက်အောင် ရှိနေသည်။

ကုန်းမုမှာ မထူးတော့ပြီမို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အပြီးအပိုင်ချလိုက်

အမုန်းနွယ်ယုက် အနိပ်မဲ့ (ပ) * ၁၃၅

ကာ ဟိုက်ခိုက်ရန်အတွက် ဓားကို ချွမ်းခနဲမြည်အောင် ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုသုံးယောက်နှင့် လူဖိန်တို့က ချက်ချင်းနောက်သို့ ဆုတ်ပေးလိုက်ကြ၏။

ဓားနှစ်လက်သည် မကြာမီ ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံကြပေတော့မည်။

* * *

ကုန်းမု၏ လျှပ်တစ်ပြက် သိုင်းပညာမှာ သိုင်းလောကတွင် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းကပင် နာမည်ကြီးနေခဲ့၏။

ကုန်းမု၏ဓားကွက်အား ခုခံယှဉ်ပြိုင်နိုင်သည့် ယှဉ်ပြိုင်ဘက်က မရှိသလောက်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

ယခု ရှောက်လုံအား ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် တွန်ဆုတ်အမိ၏။

သူ့အနေဖြင့် တွန်ဆုတ်နေသည့်အကြောင်းရင်းမှာလည်း အခြား မဟုတ်ချေ။

၁၃၆ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

စင်စစ် ရှောက်လုံမှာ သိုင်းလောက၏ထိပ်သီးသိုင်းသမား အရိပ်မဲ့သိုင်းဆရာ၏တပည့် ဖြစ်နေသည့်အပြင် ပညာစွမ်းထက်မြက် လှသည့် ဝိညာဉ်အလံနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိနေသူဖြစ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေ၏။

ဤသို့သာမဟုတ်လျှင် ကုန်းမုမှာ ဤမျှအထိသည်ခံပြီး စကား ပြောလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ရှောက်လုံရောက်သည့် အချိန်ကတည်းကပင် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွား သွားနိုင်၏။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးရှိ လေထုသည် အေးစိမ့်လာသယောင် ထင် မှတ်လာရသည်။

မမြင်ရသော သေမင်းတမန်သည် ကောင်းကင်ထက်မှ ပျံဝဲကျ လာသည်။

အရာအားလုံးသည် ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားကာ ချောက်ချား ဖွယ်ရာ ကောင်းနေသည်။

အသံရှင်မှာလည်း နောက်ထပ်လုံးဝ ပေါ်မလာတော့ချေ။

ကံကြမ္မာသည် မည်သို့ဖြစ်လာလိမ့်မည်ကို ခန့်မှန်း၍မရနိုင် သော ဂိုဏ်းသားတို့က စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ထိတ်လန့်နေမိကြသည်။

အမှန်းနွယ်ယုက် အရိပ်မဲ့ (ပ) * ၁၃၇

ရှောက်လုံမှာ မိဘနှစ်ပါးအတွက် လက်စားချေလိုသည်မှလွဲ၍ မည်သည့်အကြောင်းအရာမျှ မရှိပေ။

ရှောက်လုံ၏မျက်နှာသည် အေးစက်မာကျောနေပြီး မျက်လုံး အစုံက နီရဲနေ၏။

“ယား...”
မာန်သွင်းလိုက်သံက တိတ်ဆိတ်နေသည့် ဂေဟာတစ်ခုလုံးကို

ဟိန်းထွက်သွားစေသည်။
“ခြမ်း...”

သံသံချင်းထိတွေ့သံက ချက်ချင်း ထွက်ပေါ်လာသည်။
ခားရိပ်များက ပလူအုံအား ခွေပေးလိုက်သည့်နွယ် တစ်လက်

လက်နှင့် ဝဲပျံ့နေ၏။
သို့နှင့် ကျောက်စီခားကုန်းမုက လျှပ်တစ်ပြက်သိုင်းကွက်ကို

သုံးကာ ရှောက်လုံ၏ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ တိုက်ခိုက်လာသည်။
ထိုအခါ...

ကုန်းမု၏ခားရိပ်သည် ရှောက်လုံ၏တစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းခြုံ ကာ ထွက်ပေါက်မရှိအောင် ဖြစ်သွားရလေသည်။

ရှောက်လုံမှာ ကုန်းမုအား တန်ပြန်တိုက်ခိုက်နိုင်သည့်အခွင့်

၁၃၈ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

အရေးမရဘဲ ကုန်းမု၏လျှပ်တစ်ပြက်ဓားကွက်များကိုသာ လွတ်အောင် တြိုးစား၍ရှောင်တိမ်းနေရပေသည်။

ကုန်းမုမှာ ရှောက်လုံအား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် အခွင့်အရေးလုံးဝမပေးဘဲ ဓားကွက်သုံးဆယ်အထိ ဆက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ကုန်းမု၏ ဓားကွက်သုံးဆယ်ပါ သိုင်းကွက်သည် သူ၏အားအထားရဆုံးသော သေမင်းတမန်တော် သိုင်းကွက်ပင်ဖြစ်သည်။

ဤသိုင်းကွက်အား တိုက်ကွက်သုံးဆယ်ပြည့်သည်အထိ ခုခံနိုင်သူမှာ အလွန်ရှား၏။

ကုန်းမုမှာ ရှောက်လုံအား သေမင်းတမန်တော်သိုင်းကွက်ဖြင့် အပြတ်တိုက်ခိုက်၍ မရသောအခါ နောက်သိုင်းကွက်တစ်ခုပြောင်း၍ တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် ...

ရှောက်လုံ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ရုတ်တရက် လေထဲသို့မြောက်တတ်သွားပြီး သူ၏လက်ထဲမှ ဓားရောင်သည်လည်း ဝင်းခနဲလက်ဖြာသွားလေသည်။

ကုန်းမုကလည်း ဖြတ်ခနဲခုန်ကာ လေထဲသို့ခုန်တက်လိုက်၏။

“ခြွမ်း ...”

အမုန်းနွယ်ယှက် အရိပ်မဲ့ (၁) * ၁၃၉

ဓားနှစ်လက်သည် လေထဲတွင်တွေ့ဆုံမိကြပြီး လူနှစ်ယောက်စလုံး မြေပြင်ထက်သို့ ပြုတ်ကျလာကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လျက် ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ထပ်မံတိုက်ခိုက်ရန် ချိန်ရွယ်ထားသည့် အနေအထားတွင် ရှိနေ၏။

သို့သော် ...

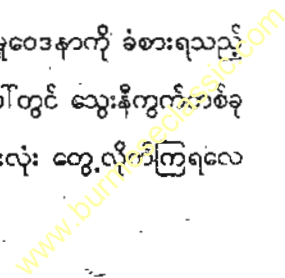
အတန်ကြာသည်အထိ ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေကြသည်။ ဤပွဲတွင် မည်သူနိုင်၍ မည်သူရှုံးသွားပါသနည်း။ အားလုံးသည် အဖြေကိုသိချင်စောဖြင့် စောင့်ကြည့်နေကြ၏။

ထိုစဉ် ...

“ဟာ ... သွေးတွေ ...”

လူတစ်ယောက်၏ အော်သံက ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကုန်းမု၏မျက်နှာပေါ်တွင် နာကျင်မှုဝေဒနာကို ခံစားရသည့် သဏ္ဍာန် ဖြစ်ပေါ်လာပြီး သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် သွေးနီကွက်တစ်ခုက ရုတ်တရက် စွန်းထင်းနေသည်ကို အားလုံး တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။

၁၄၀ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကုန်းမု၏ဝတ်ရုံကြားမှသွေးများ စိမ့် ထွက်လာလေသည်။

ကုန်းမုမှာ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို တည့်မတ်အောင် ဟန်မထားနိုင် တော့ဘဲ ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်လာကာ နောက်ဆုံး မြေပေါ်သို့ လဲကျသွား လေတော့သည်။

* * *

လျှို့ဝှက်သူ

ကျောက်စီဓားဂိုဏ်းသားအားလုံး အုံးအုံးကြွက်ကြွက် ဖြစ်သွား ကြသည်။

သို့သော် ...

ချက်ချင်းပင် ပြန်လည်၍ တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

ရှောက်လုံမှာ ခေတ္တာမျှ ငေးကြောင်လျက် ကြည့်နေ၏။

သူ၏စိတ်ထဲတွင် ဧဝံဧဝါ ဖြစ်နေသည်။

စင်စစ် သူ၏ဓားများမှာ လွန်စွာမှပင် အစွမ်းထက်မြက်လှ သော်လည်း တစ်ဖက်လူအား တစ်ချက်တည်းနှင့် အသေမသတ်လို သေးသောကြောင့် သူ၏ဓားစွမ်းကို အကုန်မထုတ်ဘဲ ထိန်းထိန်းသိမ်း သိမ်းနှင့်သာ တိုက်ခိုက်ခဲ့လေသည်။

၁၄၂ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

တစ်ဖက်လူအားဒဏ်ရာရစေပြီးနောက် သိလိုသည့် အကြောင်း
အရာကို မေးမြန်းရန် ဓားစွမ်းကိုထိန်း၍ တိုက်ခိုက်ခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ...

ကုန်းမုသည် သူ့ဓားချက်ကြောင့် အသက်ထွက်ခြင်း မဖြစ်နိုင်။

သို့သော် ...

ယခု ကုန်းမု သေဆုံးသွားချေပြီ။

သည်အတွက် ရှောက်လုံ အံ့ဩနေမိ၏။

အဘိုးအိုသုံးယောက်မှာ မည်သို့ဆက်လိုက်ရမှန်း မသိအောင်
ဖြစ်သွား၏။

မိမိတို့၏ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလည်းဖြစ် သိုင်းသင်ဘက်ညီအစ်ကို
လည်းဖြစ်သော ကုန်းမုသည် သူတစ်ပါး၏လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံး
သွားချေပြီ။

သည်အတွက် သူ့တို့အားလုံး ဝမ်းနည်းမိသည်ကတော့ အမှန်
ပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

ကုန်းမုမှာ သူ့ကျူးလွန်ခဲ့မိသည့် ပြစ်ဒဏ်အတွက် တုန့်ပြန်ခံ
ရခြင်းဖြစ်၍ သူတို့အဖို့ မည်သို့ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရမှန်းမသိအောင်
ဖြစ်နေ၏။

သူတို့စိတ်ထဲတွင် မကျေနပ်နေသည်က အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။
မကျေနပ်၍ တိုက်ခိုက်မည်ဆိုပါလျှင်လည်း အရိပ်မဲ့လက်ညှိုး
ရှောက်လုံကို သူတို့အနေနှင့် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ယှဉ်နိုင်လိမ့်မည်
မဟုတ်ပေ။

ရှောက်လုံက ဓားကိုသိမ်းလိုက်ပြီး အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ
ဖြင့် ...

“ကျုပ် သူ့ကိုသတ်ဖို့ စိတ်မကူးသေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ
ကဆိုးသွားတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့၊ ကဲ ... ခင်ဗျားတို့ထဲက ဒီကိစ္စ
ကို မကျေနပ်တဲ့လူရှိရင် အခုကတည်းက ထွက်ပြီး ဖြေရှင်းနိုင်တယ်၊
ကျုပ်ဘက်ကတော့ အဆင်သင့်ပဲ”

ကျောက်စီဓားဂိုဏ်းသားများအားလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
စွာဖြင့် ဝေးကြောင်လျက် ရပ်နေကြသည်။

မည်သူမှ စကားမပြောရဲဘဲ ရှိနေသည်။

ထိုစဉ် ...

မြေကွက်လစ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုရှိ ဧည့်ခန်းဘောင်အတွင်းမှ
ထိတ်လန့်တကြီးနှင့် ငယ်သံပါအောင် အော်သံကြားလိုက်ရလေ
သည်။

တစ်စုံတစ်ခုသော ရက်စက်မှုတစ်ခု ဖြစ်ပွားသွားသည်ကို ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

အဘိုးအိုသုံးယောက်နှင့် လူဖိန်တို့မှာ ဧည့်ခန်းမဆောင်အတွင်းသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်သွားကြလေတော့သည်။

ကျောက်စီဓားဂိုဏ်းသားများကလည်း နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားကြသည်။

ရှောက်လုံကလည်း နောက်မှ ဖြည်းလေးစွာလျှောက်ကာ လိုက်သွား၏။

ဧည့်ခန်းဆောင်အတွင်းဝယ် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြသော စကားသံတို့က ရှုပ်ထွေးစွာ ထွက်ပေါ်လျက် ရှိလေသည်။

“သူ သေနေပြီ”

“ဘယ်သူ သတ်လိုက်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို သတ်သွားရတာလဲ”

ကျောက်စီဓားဂိုဏ်းသားတို့၏ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောဆိုနေကြသည့် စကားသံတို့က ရှောက်လုံနားထဲသို့ ဝင်လာသည်။

စောစောက အသံရှင်၏အသံကိုသာ ကြားရပြီး လူရိပ်ကိုမူ မတွေ့ရချေ။

ယခု ...

ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲတွင်ဖြစ်သော ပြဿနာသည် အသံရှင်၏ လက်ချက်ပင်လော ...

ရှောက်လုံမှာမူ ယခုဖြစ်ရပ်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားကာ ဧည့်ခန်းဆောင်၏ ဝရံတာပေါ်သို့ ဖြတ်ခနဲခုန်တက်လိုက်၏။

ထို့နောက် ...

အခန်းထဲသို့ ဝေ့၍ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် ပိုးထည်ဝတ်စုံနှင့် အဘိုးအိုတစ်ယောက် လဲကျနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူသည် လုံးဝ မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ဘဲ ငြိမ်သက်လျက် ရှိ၏။

ဤအဘိုးအိုသည် မည်သူဖြစ်သနည်း။

အဘိုးအိုသုံးယောက်အနက် မိန်စန်းက အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် အော်ငေါက်လိုက်၏။

၁၄၆ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

“မင်းတို့အားလုံး နောက်ဆတ်လိုက်ကြစမ်း”

မိန့်စန်း၏ အော်ခေါက်သံကြောင့် ဝိုင်းအုံနေကြသည့် ကျောက်စီခင်းရိုင်းသားများမှာ ဧည့်ခန်းဆောင်၏အပြင်ဘက်သို့ ဆုတ်သွားကြသည်။

ထို့နောက် ...

ရှောက်လုံအား မိန့်စန်းက ဒေါသတကြီးဖြင့် ...

“မောင်ရင်က ဘာဖြစ်လို့ ဧည့်သည်ကို ရန်ရှာရတာလဲ”

ဟု ဖြစ်တင်ပြောဆိုလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် ...

ရှောက်လုံမှာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကာ ...

“ဘယ်ကဧည့်သည်ကို ကျုပ်က ဘာလုပ်လို့လဲ”

ဟု မေးမိ၏။

မိန့်စန်းက လဲကျနေသော ဝိုင်းထည်ဝတ်ရုံနှင့် အဘိုးအိုအား

လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီး ...

“အဲသည် နဂါးဂိုဏ်းရဲ့တမန်တော်ကို မင်းပဲ သတ်လိုက်တာ မဟုတ်လား”

ရှောက်လုံမှာ မိန့်စန်း၏စကားကြောင့် မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားလျက် ...

အမုန်းနွယ်ထုက် အချိန်မီ (၁) * ၁၄၇

“ဘယ်လို... ဘယ်လို... နဂါးဂိုဏ်းရဲ့တမန်တော်ကို ကျုပ်က သတ်လိုက်တယ် ဟုတ်လား”

မိန့်စန်းက မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ...

“ဟုတ်တယ်၊ သည်လူဟာ နဂါးဂိုဏ်းကဂိုဏ်းခွဲမှု လွှေရှမ်း

ပဲ”

ရှောက်လုံက ခေါင်းကို သွက်လက်စွာ ခါယမ်းပြလိုက်ရင်း ...

“အို ... သူ့ကို ကျုပ်သတ်တာ မဟုတ်ဘူး”

မိန့်စန်းက လက်ဝါးကာပြလျက် ...

“မောင်ရင်သတ်တာ မဟုတ်ပေမယ့် မောင်ရင်နောက်ကွယ်က လူတွေ သတ်သွားတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ဟု ပြော၏။

ရှောက်လုံ ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွား၏။

စောစောက ကြားဝင်ပြောလိုက်သော အသံရှင်အား ဆိုလိုရင်း

ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

“ဪ... စောစောက အသံရှင်ကို ပြောတာလား”

မိန့်စန်းက အေးစက်သောအမူအရာဖြင့် ...

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ အဲသည်အသံရှင်ကိုပြောတာ၊ သည်မှာ

၁၄၈ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

မောင်ရင် တမန်တော်လွေရှမ်းဟာ မောင်ရင်နဲ့ ဘာရန်ငြိုးရှိလို့လဲ၊ တကယ်လို့ ရန်ငြိုးရှိတယ်ပဲထားပါဦး၊ အခုလို ကျုပ်တို့ဧည့်သည် အဖြစ် ကျုပ်တို့ဂေဟာထဲမှာ ရောက်နေတဲ့လူကိုသတ်တော့ ကျုပ် အနေနဲ့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

မိန်စန်းက ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် ဧည့်ခန်းဘက်သို့ လှည့်ကာ အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

“ကဲ ... အားလုံး ဝင်တိုက်ကြ”

အဘိုးအိုသုံးယောက်၊ လူမိန်နှင့် ဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက်တို့က ရောက်လုံအား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန် ရှေ့သို့ တိုးထွက်လာကြလေ တော့သည်။

ထိုစဉ် ...

အသံရှင်၏အသံက ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟေ့ ... မင်းတို့ ကုလားမနိုင်တာနဲ့ ရနိုင်မဲတဲ့အလုပ်မျိုး မလုပ်ကြနဲ့၊ မင်းတို့ အသက်ပေးလူတာနဲ့ အတူတူဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

အသံက အနီးတစ်ဝိုက်မှလာခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

လူကိုကား ရှာ၍မတွေ့ပေ။

အမုန်းနွယ်ဖျက် အရိပ်မဲ့ (ပ) * ၁၄၉

ဤအသံရှင်ဆိုသူသည် မည်သည့်နေရာတွင် ပုန်းအောင်းနေ သနည်။

ဤကဲ့သို့ လင်းထင်းနေသော နေ့ခင်းကြောင်တောင်တွင်ပင် ရှာ၍မတွေ့နိုင်အောင် ပုန်းအောင်းနိုင်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ထိတ်လန့်စရာ ကောင်းနေသည်။

မိန်စန်းက အသံရှင်အား အော်ဟစ်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ... မိတ်ဆွေကြီးက လူ့မြင်မခံရဲအောင်ဘဲကြောက် လို့ မထွက်လာတာလား”

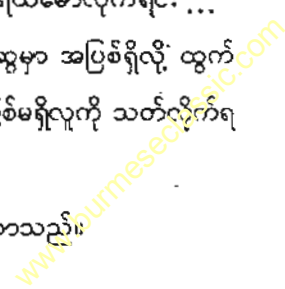
အသံရှင်၏ အသံက အသံဩကြီးဖြင့် ထွက်ပေါ်၍ လာပြန် သည်။

“ဟုတ်တယ် ... အခုအချိန်မှာ ကျုပ် ဘယ်သူကိုမှ အတွေ့ မခံနိုင်သေးဘူး”

မိန်စန်းက တဟားဟား အော်ဟစ်ရယ်မောလိုက်ရင်း ...

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မိတ်ဆွေမှာ အပြစ်ရှိလို့ ထွက် မလာရဲတာနေမှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အပြစ်မရှိလူကို သတ်လိုက်ရ တာလဲ”

အသံရှင်၏အသံက ဟိန်း၍ထွက်လာသည်။

၁၅၀ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ကျုပ်သတ်တာကို ဘယ်သူက မြင်လိုက်လို့လဲ”

မိန်စန်း မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...

“မိတ်ဆွေ ... ယောက်ျားမဟုတ်လား၊ ယောက်ျားဆိုရင် အပြင် ထွက်လာပြီး ရဲရဲရင်ဆိုင်ပါ”

ဟု ပြောသည်။

ဤတွင် ...

အသံရှင်က တည်ငြိမ်အေးစက်သော အသံဖြင့် ...

“ကျုပ် သည်ကိစ္စမှာ ဘာမှ ဝင်မစွက်ဖက်ချင်ဘူးလို့ ပြောပြီး ပြီ မဟုတ်လား”

မိန်စန်းက ဒေါသဖြစ်လာကာ တင်းမာစွာဖြင့် ...

“ဒါပေမယ့် မိတ်ဆွေက အခု လူသတ်လိုက်ပြီဆိုတာလည်း သတိထားဦးမှပေါ့”

အသံရှင်၏ အေးစက်သောအသံကြားက ထွက်ပေါ်လာလေ သည်။

“ကျုပ်သတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သတ်တဲ့လူက အစောကြီးထဲက ထွက်ပြေးသွားပြီ”

အမုန်းနွယ်ဖျက် အရိပ်မဲ့ (ပ) * ၁၅၁

ထိုအခါ ...

ဂေဟာအတွင်းရှိ လူအားလုံး ကြောင်သွားကြ၏။

အသံရှင်၏ ပြောစကားအရဆိုလျှင် ဤဂေဟာအတွင်းသို့ တတိယမြောက် လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိနေပြန်ပြီ ဖြစ်သည်။

ဤလူသည် မည်သည့်အချိန်ကတည်းက ဤဂေဟာထဲသို့ ရောက်ရှိနေပါသနည်း။

မိန်စန်းက အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး ...

“ဘယ်သူ သတ်သွားတာလဲ”

အသံရှင်၏အသံ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဘယ်သူမှန်းလဲ ကျုပ်မသိဘူး၊ လူရိပ်တစ်ခုကိုပဲ လှစ်စနဲ တွေ့လိုက်ရတယ်၊ သေသေချာချာ မမြင်လိုက်ရဘူး၊ ဒါပေမယ့် သည်လူဟာ သာမန်လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ သေချာ တယ်၊ မိတ်ဆွေတို့ကသာ ကုန်းမှတစ်ယောက် ရှောက်လှုံလက်ချက်နဲ့ အသက်ထွက်သွားတယ်လို့ ထင်နေကြတာ၊ အဲဒါ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး၊ မိတ်ဆွေတို့ အခု ကုန်းမှရဲ့ နောက်ကြောကို သေသေချာချာ စစ်ဆေး ကြည့်ပါ၊ ထူးဆန်းတဲ့ဒဏ်ရာတစ်ခုကို တွေ့ရလိမ့်မယ်”

ဤစကားသည် မမျှော်လင့်သော စကား ဖြစ်သည်။

၁၅၂ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

ကုန်းမုမှာ မျက်လုံးပေါင်းများစွာ၏ရှေ့တွင်ပင် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာဖြင့် သေသွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မျက်လုံးပေါင်းများစွာ၏ရှေ့တွင် မည်သူက လက်နက်ပုန်းဖြင့် ပစ်သွားနိုင်မည်နည်း။

သို့သော် ...

ရှောက်လှုံ၏ တွေးထင်ချက်က မှန်နေ၏။

ကုန်းမု သေဆုံးခဲ့ခြင်းကို သူ့စိတ်ထဲ၌ သံသယအနည်းငယ် ရှိနေသည်။

သူသည်ကုန်းမုအား တစ်ချက်တည်းနှင့် အသေမသတ်လိုသေးသဖြင့် သူ၏တိုက်ကွက်အား အကန့်အသတ်ထားကာ ထိန်းချုပ်၍ တိုက်ခိုက်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် ...

ကုန်းမုမှာ သူနှင့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေရင်း မမျှော်လင့်ဘဲ လဲကျသေဆုံးသွားခဲ့သည်။

ဤတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ကုန်းမုအား လက်နက်ပုန်းဖြင့် ပစ်ခတ်သွားလေသလားဟု ရှောက်လှုံစိတ်ထဲ သံသယဖြစ်ခဲ့မိသည်က အမှန်ဖြစ်၏။

* * *

အမုန်းနွယ်ယုက် အရိပ်မှဲ့ (ပ) * ၁၅၃

ကျောက်စီဓားငိုဇားသားအားလုံးသည် ကုန်းမုလဲကျသေဆုံးသည့်နေရာသို့ အမြန်ပြေးထွက်လာကြ၏။

ကုန်းမုအလောင်းဘေးသို့ ရောက်သည်နှင့် မိန်စန်းက အလောင်းဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ကုန်းမု၏ဝတ်ရုံအား ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။

ကုန်းမု၏နံဘေးတစ်ဖက်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်ရှိနေသော ဓားဒဏ်ရာတစ်ချက်ကို တွေ့ရ၏။

ဓားဒဏ်ရာမှာ အပြင်ဒဏ်ရာမျှသာ ဖြစ်သည်။

အတွင်းအား နက်ရှိုင်းသူတစ်ယောက်အဖို့ ဤဒဏ်ရာဖြင့် ချက်ချင်းမသေနိုင်ချေ။

သို့ဆိုလျှင် ...

မိန်စန်းက နောက်ကျောဘက်သို့တစ်ဖန် ဆွဲလှန်ကြည့်လိုက်၏။

မည်သည့်ဒဏ်ရာကိုမျှ မတွေ့ရပေ။

သို့သော် ...

အသံရှင်က နောက်ကျောဘက်သို့ သေသေချာချာကြည့်ရန် ပြောခဲ့သည်ကို သတိရလိုက်မိ၏။

၁၅၄ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

ထို့ကြောင့် ...

မိန့်စန်းသည် အသံရှင်ပြောသည့်အတိုင်း နောက်ကျောဘက်
အား စေ့စပ်သေချာစွာကြည့်လိုက်သည်။

ဤတွင် ...

ကုန်းမု၏ နောက်စေ့အလယ်ဘက်တည့်တည့်နေရာတွင် တစ်လက်
မခန့် အရှည်ရှိသော သွေးစီးကြောင်းတစ်ခုကို ချက်ချင်းပင် တွေ့
လိုက်ရလေသည်။

ဤနေရာသို့ ထိမှန်ပါက ချက်ချင်း အသက်ထွက်သွားနိုင်
ကြောင်း လူတိုင်းသိကြ၏။

မည်သူက ကုန်းမုအား လုပ်ကြံသွားရပါသနည်း။

လက်နက်ပုန်းဖြင့်လား။

သို့မဟုတ် ...

ထူးဆန်းသော အတွင်းအားပညာဖြင့်လား။

အားလုံး စဉ်းစားမရနိုင်အောင် ဖြစ်သွားကြ၏။

ပို၍ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည့် အကြောင်းရင်းမှာ
မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ကုန်းမုအား သတ်သွားရသနည်းဆိုသည်
အချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

အမုန်းနွယ်ဖျက် အရိပ်မဲ့ (ပ) * ၁၅၅

နဂါးဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းခွဲမှူး လွေရှမ်းမှာ လူသတ်သမားအား
မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရှိသွားသဖြင့် တမင် နှုတ်ပိတ်သွားခြင်းဖြစ်နိုင်၏။

သို့သော် ...

ယင်းအဖြစ်ကိုလည်း မည်သူမျှ မမြင်လိုက်ရချေ။

လွေရှမ်းအား သတ်သွားသူကို ပုန်းအောင်းနေသော အသံရှင်
တစ်ယောက်သာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ကုန်းမု သေဆုံးခြင်းသည် ရှောက်လုံမဟုတ်သည်မှာ သေချာ
သွားသည်။

သို့ဆိုလျှင် ...

ကျောက်စီဓားဂိုဏ်းသားတို့အတွက် တုန်ပြန်လက်စားချေရမည့်
သူမှာ ရှောက်လုံ မဟုတ်တော့ပေ။

မမြင်လိုက်ရသော လူသတ်သမားသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုလူသတ်သမားသည်လည်း ယခု မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်
သွားမှန်းမသိတော့ချေ။

ကျောက်စီဓားဂိုဏ်းသားတို့သည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့်အသွင်
ဖြင့် ဧည့်ခန်းမဆောင်အတွင်းသို့ ပြန်လည်၍ ဝင်ရောက်လာကြ
လေတော့သည်။

* * *

၁၅၆ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အသံရှင်မှာ ဤအနီးတစ်ဝိုက်တွင် ရှိနေမည် မှာ သေချာ၏။

စဉ်ခန်းမဆောင်အတွင်း ပြန်ရောက်သည်နှင့် မိန့်စန်းက သူ၏ ဂိုဏ်းသားများအား အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

“သည် အသံရှင်ကို ရှာကြစမ်း၊ တွေ့ရင် မလွတ်စေနဲ့”

မိန့်စန်းက အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် ဂိုဏ်းသားများမှာ လူစုခွဲ၍ ရှာကြလေသည်။

ရှောက်လုံသည် ဓားကို ဓားအိမ်အတွင်းသို့ ပြန်သွင်းလိုက်ပြီး ဂေဟာတံခါးဝသို့ လျှောက်လာသည်။

ရှောက်လုံ၏စိတ်ထဲတွင် ရှုပ်ထွေးနေသည်။

မည်သူသည် အခွင့်ကောင်းကိုစောင့်၍ ကုန်းမှအား သတ်သွား ရသနည်း။

အသံရှင်ပင် ဖြစ်နေမည်လော။

သို့သော် ...

သူက ဇွတ်ငြင်းနေ၏။

သတ်စရာအကြောင်းကလည်း အသံရှင်တွင် မရှိနိုင်ပါချေ။

မိမိဘက်မှ ဝင်ရောက်ကူညီခြင်းလည်း မဖြစ်နိုင်။

မိမိတွင် ကုန်းမှ၏ဝိညာဉ်အား မိမိဘာသာ နှုတ်ယူနိုင်သော စွမ်းအား ရှိ၏။

ထို့ကြောင့် ...

မိမိဘက်မှ ဝင်ရောက်ကူညီပေးရန် မလိုချေ။

သို့ဆိုလျှင် မည်သူဖြစ်မည်နည်း။

ကုန်းမှအား သတ်ရသည့်အကြောင်းရင်းမှာ မည်သို့ရှိသနည်း။

ရှောက်လုံသည်တွေးရင်းက ဂေဟာအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ လေသည်။

ဂေဟာအတွင်း၌ ဆူညံရှုပ်ထွေးလျက် နောက်တွင် တဖြည်း

ဖြည်း ဝေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

* * *

ညနေစောင်း နေရောင်ခြည်သည် နီရဲစွာ ထွန်းတောက်နေ၏။

ဂေဟာတံခါးဝမှာ ပွင့်လျက်သား ရှိနေသည်။

ဂေဟာအပြင်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ ရှောက်လုံက လေ ပြင်းတစ်ချက် ရှူသွင်းလိုက်၏။

၁၅၈ * တက္ကသိုလ် စင်းကြွယ်

“အင်း... ဆွေးကြွေးပြဿနာကိုတော့ ပြေရှင်းလိုက်ပြီ၊ နောက်ထပ် ဘယ်သူတွေပါသေးသလဲဆိုတာ မသိလိုက်ရတာဘဲ နာတယ်၊ ဒါပေမယ့် စောစောက ကြားဝင်ပြောလာတဲ့ အသံရှင် သိနေမလား မသိဘူး၊ သူ ငါ့ကိုတော့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ လာပြီးတော့ တွေ့မှာပါ”

ရှောက်လုံကတွေးရင်း လျှောက်လာရာ မကြာမီ တောအုပ်တစ်ခုသို့ ရောက်လာ၏။

သူ တောအုပ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် သူ့စိတ်ထဲတွင် သူ့အား တစ်စုံတစ်ယောက်က စောင့်ကြိုနေသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

သူ့စိတ်ထဲတွင် ထင်မိသည့်အတိုင်းပင် ဝတ်ရုံနက်နှင့်အဘိုးကြီး တစ်ယောက်အား တွေ့လိုက်ရ၏။

ရှောက်လုံက ထိုဝတ်ရုံနက် ဝတ်ထားသူ အဘိုးအိုအနီးသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လှမ်းသွား၏။

ထိုအဘိုးအိုမှာ အသံရှင် ဖြစ်၏။
အနီးသို့ရောက်လာသည်နှင့် ရှောက်လုံက ဦးစွာမေးလိုက်

သည်။

“ဆရာကြီးက ဘယ်လိုကနေ သည်ကို ရောက်လာတာလဲ”
အသံရှင်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး...

“စုကျားမြို့အနီးမှာကတည်းက မင်းနောက်ကနေ ငါ လိုက်လာတာပဲ”

ရှောက်လုံမှာ အံ့အားသင့်သွားပြီး...

“အို... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ကုန်းမုကို ဆရာကြီး သတ်လိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

ဝတ်ရုံနက်နှင့် အသံရှင်က ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်ပြီး...

“ဟင့်အင်း... ငါ မသတ်ဘူး”

“ပိုးထည်ဝတ်ရုံနဲ့ အဘိုးကြီးကိုရော...”

“အဲဒါလည်း ဝါသတ်တာ မဟုတ်ဘူး”

ရှောက်လုံက ဝတ်ရုံနက်နှင့် အဘိုးကြီးအား အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး...

“ဆရာကြီး တကယ်ပဲ မသတ်ဘူးလား”

အသံရှင်က တစ်ချက်ပြုံးပြီး...

“မင်းအမေးက ငါ့ကို မယုံသလိုဘဲ၊ ငါက သည်လူကြီးကို သတ်စရာအကြောင်း ဘာရှိလို့လဲ”

အသံရှင်၏အသံက ဒေါသသံအနည်းငယ် ပါနေလေသည်။

ရှောက်လုံက မျက်ခုံးတစ်ချက် ပင့်လိုက်ပြီး...

၁၆၀ * တက္ကသိုလ် စင်းကြယ်

“ဒါဆိုရင် ဘယ်သူ သတ်သွားတာလဲ”

အသံရှင် အဘိုးကြီးက ချက်ချင်း ပြန်ပြောသည်။

“ဝတ်ရုံညှိနဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ သူဟာ ဘယ်လိုလူတစ်

ယောက်လဲဆိုတာ သေသေချာချာ မတွေ့လိုက်ရဘူး။ သူ့လှုပ်ရှားမှု ကတော့ သိပ်လျင်မြန်တယ်”

ရှောက်လုံက ခေတ္တစဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“ဆရာကြီး ... ဘယ်နေရာမှာ ပုန်းနေလို့ တွေ့လိုက်ရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရုတ်တရက် ...

အသံရှင်က ရှောက်လုံ၏အမေးကို မဖြေသေးဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်

ကို တစ်ချက် အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်၏။

ပြီးမှ ...

“ဧည့်ခန်းမရဲ့ ညာဘက်မှာ အခန်းတစ်ခုရှိတယ်။ အဲသည် အခန်းရဲ့ ယက်မကြီးပေါ်မှာ ငါရှိတယ်။ အဲသည်အခန်းရဲ့ ပြတင်းပေါက်ကနေကြည့်ရင် ဧည့်ခန်းအပြင်ဘက်တစ်ဝိုက် မြင်ကွင်းကို ကောင်းကောင်းတွေ့ရတယ်။ စကားပြောတဲ့အခါ အတွင်းအားလှိုင်း ပို့လိုက်တာမို့ သူတို့ဟာ ငါရှိနေတဲ့နေရာကို ရှာမတွေ့နိုင်ကြခြင်း ဖြစ်တယ်”

အမုန်းနွယ်ယုက် အရိပ်မဲ့ (၁) * ၁၆၁

ရှောက်လုံ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩရိပ် ပေါ်လာသည်။

“အဖြစ်က တော်တော်ဆန်းနေတယ်၊ သည်ဝတ်ရုံညှိနဲ့လူဟာ ဘာကြောင့် ကုန်းမုကို နှုတ်ပိတ်သွားရတာလဲ”

အသံရှင်က ခေါင်းကိုတစ်ချက်ဆတ်လိုက်ပြီး ရှောက်လုံ၏ အမေးကို ဖြေလိုက်၏။

“ဒါကတော့ ရှင်းပါတယ်၊ ကုန်းမုဟာ ဟင်္သာမောင်နှံကိုလုပ် ကြံစဉ်က ပါဝင်ခဲ့တဲ့လူတွေရဲ့အမည်ကို ထုတ်ဖော်ပြောမှာစိုးလို့ နှုတ်ပိတ်လိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ရှောက်လုံ၏စိတ်ထဲတွင် လှုပ်ရှားလာရပြန်သည်။

ရှောက်လုံက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး ...

“တကယ်ပဲ လူသတ်သမားဟာ ကုန်းမုကို နှုတ်ပိတ်လိုတဲ့ အတွက် သတ်လိုက်တာမှန်ခဲ့ရင် အဲသည်လူသတ်သမားဟာ အဓိက ခေါင်းဆောင် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

အသံရှင်က အေးဆေးသောလေသံဖြင့် ...

“အင်း ... ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“သည်လိုဆို လူသတ်သမားဟာ နဂါးဂိုဏ်းက တမန်တော်ကို ဘာကြောင့် သတ်သွားရတာလဲဗျ”

၁၆၂ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

အသံရှင်က အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“လေ့ရှမ်းဟာ လူသတ်သမားကိုမြင်သွားလို့ ဖြစ်နိုင်တယ်၊

ဒါကြောင့် နှုတ်ပိတ်သွားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

အသံရှင်က ခေတ္တနားလိုက်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် သည်ပြဿနာရဲ့အဖြေမှန်ကို စဉ်းစားရင် ရနိုင် ပါတယ်”

ရှောက်လုံမှာ အသံရှင်၏ ဒုတိယပြောလိုက်သည့်စကားကို စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

ထို့ကြောင့် ...

အသံရှင်အား မေးလိုက်၏။

“ဒါဆို ပြဿနာရဲ့အဖြေကို ဘယ်လိုစဉ်းစားရင် ရမလဲ”

အသံရှင်က သူ့မှတ်ဆိတ်မွှေးကို တစ်ချက်ပွတ်လျက် စဉ်းစား လိုက်ပြီး ...

“နောက်ထပ် လူတစ်ယောက်ကို ရှာရလိမ့်မယ်။ အဲသည်တုန်း က လုပ်ကြံမှုမှာပါဝင်တဲ့ လူရှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ယောက် ကို ရှာရလိမ့်မယ်”

ရှောက်လုံက နားမလည်သလို ဖြစ်သွားပြီး ...

အမုန်းနွယ်ဖျက် အနိပ်ပဲ့ (ပ) * ၁၆၃

“ဟာ ... ဆရာကြီး စောစောကပြောတော့ အဲသည်ရှစ်ယောက် စလုံးကို ကုန်းမှက ရှင်းပစ်လိုက်ပြီဆို”

အသံရှင်က အေးဆေးစွာ ပြန်လည်ရှင်းပြသည်။

“အေး ... မင်း နားမရှင်းဖြစ်သွားတယ်ထင်တယ်၊ သည်လို ကွယ်၊ ကုန်းမှ ရှင်းပစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သူ့ဂိုဏ်းက သူ့တပည့် ရှစ်ယောက်ကိုသာ ရှင်းပစ်လိုက်တာ၊ အဲသည်တုန်းက သူ့နဲ့ကြံရာပါ သူ့မိတ်ဆွေ ရှစ်ယောက်ကို ရှင်းပစ်လိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါဆို မင်း နားလည်ပြီ မဟုတ်လား”

ရှောက်လုံက ဦးခေါင်းကို ညိတ်ပြလိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် အခုမှ သဘောပေါက်သွားတယ်၊ ဆရာကြီးက အဲသည်လူတွေကိုကော သိလို့လား”

ရှောက်လုံက မျှော်လင့်တကြီးနှင့် မေးလိုက်၏။

“အင်း ... အဲသည်လူ အကုန်လုံးကိုတော့ မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဲသည်အထဲက တချို့ကိုတော့ သိတယ်”

ဟု ပြော၏။

ရှောက်လုံ၏မျက်နှာမှာ ရုတ်ခြည်း ဝင်းလက်သွား၏။

အသံရှင်အား အလောတကြီး မေးထိုက်သည်။

၁၆၄ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

“ဆရာကြီး သိတဲ့လူတချို့ဟာ ဘယ်သူတွေပါသလဲ”

အသံရှင်က ဘာမှ ပြန်မပြောချေ။

သူ၏ဝတ်ရုံအတွင်းသို့ လက်ထိုးနှိုက်လိုက်၏။

ထို့နောက် ...

လက်ဆွဲနှုတ်လိုက်သောအခါ သူ့လက်ထဲတွင် စာရွက်လိပ် တစ်ခုပါလာ၏။

အသံရှင်က လက်ထဲမှအလိပ်ကလေးအား ရှောက်လှည့်ဆီသို့ လှမ်းပေးရင်း ပြောသည်။

“သည်ထဲမှာ ငါသိတဲ့လူတချို့ရဲ့အမည်နဲ့ နေရာကို ရေးထား တယ်။ အဲသည်စာရွက်အတိုင်း မင်းလိုက်သွားပေတော့”

“ဆရာကြီးက ဘာကြောင့် သည်အကြောင်းတွေ သိနေရတာ လဲ”

“ငါ သည်အကြောင်းကို ဘာကြောင့်သိနေသလဲဆိုရင် လွန်ခဲ့ တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်က ခရီးသွားရင်း ဒဏ်ရာရနေတဲ့ လူတစ် ယောက်ကိုတွေ့ပြီး ကယ်ခဲ့ဖူးတယ်။ သူဟာ ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းတွေကို စိတ်နာပြီး ဘုန်းကြီးဝတ်သွားတယ်။ သူ့ရင်ထဲမှာ သိမ်းမထားချင်တဲ့ အကြောင်းတွေကို ငါ့ကို ဖွင့်ပြောပြခဲ့တယ်။ အဲသည်မှာတင် သူ့

အမုန်းနွယ်ယှက် အရိပ်မဲ့ (ပ) * ၁၆၅

အပေါင်းအပါတစ်စုဟာ ကျောက်စိမ်းစားရလို့ပူနဲ့ သူတစ်ပါးကို လုပ် ကြံရင်း အခုလို ဒဏ်ရာရတဲ့အကြောင်း ပြောပြခဲ့ငယ်၊ ပြီးတော့ လုပ်ကြံမှုမှာပါတဲ့လူတွေကိုပါ ထုတ်ဖော်ပြောသွားခဲ့တယ်”

အသံရှင်က စကားကို ခေတ္တနားလိုက်၏။

ထိုစဉ် ...

ရှောက်လှည့် ကြားဖြတ်၍မေးလိုက်သည်။

“နောက်တော့ သည်ဘုန်းကြီးက ဘယ်ကိုရှောက်သွားသလဲ” အသံရှင်က ရှောက်လှည့်၏အမေးကို ဆက်ဖြေလိုက်သည်။

“နောက်တော့ ဘုန်းကြီးဝတ်ကြီးနဲ့ ထွက်သွားတာ သည်နေ့ အထိ ပြန်မတွေ့ရတော့ဘူး”

အသံရှင်၏စကားကြောင့် ရှောက်လှည့်က စုကျားမြို့အဝင် လမ်းမကြီးတွင် တွေ့ခဲ့ရသော ဘုန်းတော်ကြီးအား ပြေး၍ သတိရ လိုက်သည်။

ထို့နောက် ...

ရှောက်လှည့်သည် စဉ်းစားရင်း ခေတ္တငိုင်သွား၏။

အတန်ကြာမှ အသံရှင်အား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ကို ခုလို ကူညီပြောပြတဲ့အတွက် ဆရာကြီးကို

၁၆၆ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဆရာကြီးရဲ့ကျေးဇူးကို ကျွန်တော် တစ်သက်မမေ့ပါဘူး၊ ကဲ ... ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ပြောပြီးသည်နှင့် ရှောက်လုံမှာ လှည့်ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

* * *

နှစ်ကြိမ်မြောက်

လေနအေးမှာ ညနေစောင်းအချိန် တဖြည်းဖြည်း တိုက်ခတ် လာသည်။

အရာအားလုံးသည် မှေးမှိန်စပြုလာ၏။

စုကုတောင်ခြေ၏ လမ်းပေါ်တွင် ဆံဖြူအဘိုးကြီးတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်နေသည်။

ထိုအဘိုးကြီးမှာ ရုပ်ဖျက်ထားသော ရှောက်လုံပင် ဖြစ်သည်။

ရှောက်လုံမှာ မှန်မှန်လမ်းလျှောက်နေရင်းမှ နှာခေါင်းထဲတွင်

သွေးညှိန် ရလာ၏။

ရှောက်လုံသည် ခြေလှမ်းကို ခေတ္တရပ်တန့်လိုက်ကာ အသေ အချာ ရှုလိုက်၏။

ထို့နောက် ...

ရုတ်တရက် ဘေးဘက်ရှိ တောအုပ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

သစ်တောအုပ်အတွင်း ရောက်ရှိသည်နှင့် ထိတ်လန့်ဖွယ်

ကောင်းသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သစ်တောအုပ်အတွင်းတွင် လူသေအလောင်း ကိုးလောင်းခန့်

ပြန့်ကျဲကာ လဲကျနေ၏။

ရှောက်လုံမှာ ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသဖြင့် အမှန်ပင် တုန်

လှုပ်သွားမိ၏။

ထို့နောက် ...

ထိတ်လန့်မှုကို ဖြေဖျောက်လိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာ

အကဲခတ်လိုက်၏။

ဤတွင် ...

သစ်ပင်တစ်ပင်၏အခေါက်တွင် သွေးစွန်းနေသော ငွေဒဂါး

ပြား တစ်ပြား စိုက်ဝင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ရှောက်လုံသည် ငွေဒဂါးကို စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်နေစဉ် လူရိပ်

တစ်ခုသည် သစ်တောအုပ်အတွင်းသို့ ရိပ်ခနဲ ဖြတ်ဝင်ပြေးသွားသည်

ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ရှောက်လုံ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ထိုအရိပ်နောက်သို့ ချက်ချင်း ပြေးလိုက်သွား၏။

“ဟေ့... ရပ်လိုက်”

ရှောက်လုံက အော်ဟစ်တားဆီးလိုက်သောကြောင့် စောစော က ဖြတ်ပြေးသွားသော လူရိပ်မှာ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားလေ သည်။

ရှောက်လုံသည် ထိုလူအနီးသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွား၏။

အနီးသို့ရောက်သောအခါ ဖြတ်ပြေးသွားသော အရိပ်ရှင်အား

သေသေချာချာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ဤတွင် ရှောက်လုံမှာ လွန်စွာအံ့အားသင့်သွားရသည်။

ယခု ...

သူ မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ရသူမှာ တစ်ချိန်က သူ၏ ချစ်သူ ဟောင်း ‘ရှမ်းယွင်’ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရှောက်လုံသည် သူမနှင့် ယခုကဲ့သို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်လည် တွေ့ဆုံရလိမ့်မည်ဟု ဟတ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ချေ။

ရှောက်လုံနှင့် ရှမ်းယွင်တို့မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အထင်လွဲမှားမှုကြောင့် လမ်းခွဲခဲ့ကြသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။

၁၇၀ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

ရှောက်လုံမှာ အဘိုးအိုတစ်ဦးကဲ့သို့ ရုပ်ဖျက်ထားသဖြင့် ရှမ်း ယွင်က မမှတ်မိပေ။

ရှောက်လုံကသာ ရှမ်းယွင်အား မှတ်မိခြင်းဖြစ်သည်။

ရှမ်းယွင်က ခါးကိုကိုင်လျှက် အရိုအသေပေးရင်း ...

“ဪ ... ဆရာကြီးကိုး”

ရှောက်လုံက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“မင်း ဘာကြောင့် လူတွေကိုသတ်ရတာလဲ”

ရှောက်လုံ၏စကားကြောင့် ရှမ်းယွင်မှာ ထိတ်လန့်တကြီး

ဖြစ်သွား၏။

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မသတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာကြီးက ကျွန်မသတ်တာပါလို့ ဘာကြောင့် ပြောနိုင်ရတာလဲ”

ရှောက်လုံက ...

“အလောင်းတွေဟာ သွေးမစဲသေးတော့ အသတ်ခံရတာ သိပ် မကြာသေးဘူးဆိုတာ သေချာတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီအနီးဝန်းကျင်မှ လည်း လူဆိုလို့ မင်းတစ်ယောက်ထဲပဲ တွေ့ရတယ်”

ရှမ်းယွင်က ချက်ချင်း ပြန်မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီနားမှာ အမှတ်အသားတစ်ခုကို မမြင်ဘူးလား”

အမှန်းနွယ်ယုက် အရိပ်မဲ့ (၀) * ၁၇၁

ရှောက်လုံက အသံမာမာဖြင့် ...

“ဘာ အမှတ်အသားလဲ”

“ငွေဒင်္ဂါး အမှတ်အသားလေ”

ရှောက်လုံက အနည်းငယ် တွေဝေသွားပြီးမှ ...

“ဒါဆို သေတဲ့လူတွေကိုရော သိလား”

“သေတဲ့လူတွေဟာ နဂါးဂိုဏ်းသားတွေပါပဲ”

“ဘယ်လို ... နဂါးဂိုဏ်းသားတွေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ရှမ်းယွင်က ဆက်ပြောသည်။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ဆရာကြီးကရော ဒီလို လူသူအရောက် အပေါက်နည်းတဲ့နေရာကို ဘာလုပ်ဖို့ လာတာလဲ”

ရှမ်းယွင်၏အမေးက ရှောက်လုံအား ငိုငံသွားစေ၏။

“အင်း ... ဘာလုပ်ဖို့ရယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ခရီးသွားရင်း ကြုံ တဲ့သဘောပေါ့”

ရှမ်းယွင်က ခေတ္တတွေးနေလိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... ဆရာကြီး ကျွန်မကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

ရှောက်လုံက ကပျာကယာ ဟန့်တားလိုက်၏။

၁၇၂ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

“ခဏနေပါဦး”

“ဆရာကြီးက ဘာပြောချင်သေးလို့လဲ”

ရှောက်လုံက ...

“အရိပ်မဲ့လက်ညှိုး ရှောက်လုံကို မင်း သိသလား”

ရှောက်လုံ၏ အမေးစကားကြောင့် ရှမ်းယွင်၏ကိုယ်လုံးလေး

မှာ ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားသည်။

အတန်ကြာတော့မှ အသံခပ်မာမာဖြင့် ...

“သိပါတယ်၊ ဆရာကြီးက ဘာဖြစ်လို့ မေးရပါသလဲ”

ရှောက်လုံက စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်း

ချုပ်လိုက်၏။

“ဘာကြောင့်ရယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှောက်လုံဟာ ဆရာကြီးရဲ့

မိတ်ဆွေတစ်ဦးမို့ပါ။ ပြီးတော့ ဆရာကြီးသိရတာ မင်းနဲ့သူ ...”

ရှောက်လုံ၏စကားမဆုံးမီ ရှမ်းယွင်၏ကြားဖြတ်ပြောလိုက်

သော စကားသံက ထွက်ပေါ်လာ၏။

“အို ... အဲဒါ မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်မနဲ့သူဟာ သိပ်မုန်းတဲ့

သူတွေ ဖြစ်သွားပြီ၊ ပြီးခဲ့တာတွေပြီးပြီမို့ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်မ

ဘာမှ မစဉ်းစားချင်တော့ဘူး၊ အိပ်မက်ပမာ သဘောထားလိုက်ပါပြီ။

အခု သူဟာ ကျွန်မ နှလုံးသားထဲမှာ မရှိတော့ပါဘူး၊ အခု ကျွန်မ
နှလုံးသားထဲမှာ သူ့အစား အခြားတစ်ယောက်ကို နေရာပေးလိုက်
ပါပြီ”

ရှောက်လုံ၏ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“မင်းဆိုလိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က မင်းမှာ နောက်ထပ်ချစ်ရမယ့်သူ

တွေ နေပြီပေါ့”

ရှောက်လုံက ပိုပြီး ရှင်းလင်းသေချာအောင် မေးလိုက်၏။

ရှမ်းယွင်က ...

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ ကဲ ... ကျွန်မကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

ပြောပြီး အရိုအသေပေးကာ ထွက်သွားတော့သည်။

ရှောက်လုံမှာ အတန်ကြာသည်အထိ ကျောက်ရုပ်ကြီးပမာ

ငိုင်လျက် ကျန်ရစ်လေတော့သည်။

* * *

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

ရှမ်းယွင်မှာ အဝေးသို့ ရောက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်၏။

၁၇၄ * တက္ကသိုလ် စင်းကြယ်

ရှမ်းယွင် အဝေးသို့ရောက်ရှိသွားတော့မှ ရောက်လုံမှာ တစ်
ယောက်တည်း အားပါးတရ ရယ်ချလိုက်လေသည်။

ထိုအခါမှ တင်းကျပ်နေသော သူ့စိတ်သည် ပြေလျော့သွား
တော့၏။

“အင်း ... ရှမ်းယွင် ... ရှမ်းယွင်၊ မင်းဘဝရဲ့ နိဂုံးကို မင်းဘာ
သာမင်း ဖန်တီးသွားပြီပေါ့၊ ကောင်းပါတယ်လေ”

စိတ်ထဲ ရေရွတ်လိုက်သည်။

သူ၏စိတ်ထဲတွင် မ,တင်ထားရသည့် ကျောက်တုံးကြီးမှာ
ယခုမှ လွတ်ကျသွားသကဲ့သို့ ရောက်လုံ၏စိတ်ထဲတွင် လွတ်လပ်
ပေါ့ပါးသွား၏။

ယခု ...

သူမဆန္ဒအလျောက် သူမသည် သူ့အား စွန့်ခွာသွားသည်ဆို
သည်မှာ ရှင်းသွားပေပြီ။

ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသော စိတ်ဖြင့် ရောက်လုံသည် တောအုပ်
အတွင်းမှ ပြေးထွက်ခဲ့တော့၏။

ညနေခင်းနေရောင်ခြည်သည် သူ၏နှောက်ကျေပေါ်သို့ ထိုး
လိုက်လာ၏။

အမှန်းနွယ်ယုက် အရိပ်မဲ့ (၁) * ၁၇၅

အတန်ကြာ ပြေးသွားလိုက်လေရာ မကြာပါချေ။
တောင်ကြားဝတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

* * *

သတ္တိခဲ

ရှောက်လုံ ယခုသွားနေသည့် ခရီးမှာ အသံရှင်ပေးသွားသည့်

စာရင်းအရ ပထမဆုံး သွားရောက်ရမည့် ရန်သူထံသို့ ပြန်၏။

တောင်ကြားမှာ အလွန်နက်လှသည်။

ဤနေရာသို့ သာမန်လူများ မရောက်နိုင်ချေ။

ထို့နောက် ...

တစ်တိုင်ခန့် လျှောက်လာမိသောအခါ မှောင်ရိဖြိုးဖျူအမှောင်

တွင် ခပ်မှိန်မှိန်လင်းနေသော အလင်းရောင်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဟင်းရွက်စိုက်ခင်းတစ်ခုက တဲအိမ်တစ်လုံးကို ဝိုင်းရံလျက် ရှိနေသည်။

ထိုတဲအိမ်ရှင်သည် ဤခေါင်သောအရပ်တွင် လာရောက်တိမ်းရှောင် ပုန်းအောင်းနေကြောင်း သိသည်။

ရှောက်လုံက တဲအိမ်၏ သစ်သားတံခါးကို ခေါက်လိုက်ပြီး အေးစက်မာကျောသော အသံဖြင့် ...

“ဘယ်သူ ရှိပါသလဲ”

ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သောအသံဖြင့် အခန်းတွင်းမှ ပြန်ပြေလိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်ပါ”

အခန်းတွင်းမှ ထပ်မံ၍ မေးမြန်းလိုက်ပြန်သည်။

“မိတ်ဆွေမှာမည် ဘယ်သူလဲ”

“ထွက်ကြည့်ရင် သိပါလိမ့်မယ်”

ရှောက်လုံ၏စကားသံဆုံးသည်နှင့် ‘ကျီ’ခနဲသစ်သားတံခါး ပွင့်သွားပြီး ဝတ်ရုံဝါနှင့်အဘိုးကြီးတစ်ဦး ထွက်လာသည်။

“အသက်အရွယ်မှာ ခြောက်ဆယ်ခန့် ရှိ၏။”

ထိုဝတ်ရုံဝါနှင့် အဘိုးကြီးက ရှောက်လုံအား သေချာစွာ

အကဲခတ် ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး အံ့ဩသောအသံဖြင့် ...

၁၇၈ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

“မောင်ရင်က ဘယ်သူပါလဲ၊ ဒီလို လူသူကင်းမဲ့တဲ့အရပ်ကို ဘယ်လိုကြောင့် လာခဲ့ရပါသလဲ”

ရှောက်လုံက အေးစက်သောအမူအရာဖြင့် ...

“ဆရာကြီးဟာ ‘မိုးဓားစန့်ကျူး’ ဟုတ်ပါသလား”

မေးလိုက်သည်။

ဝတ်ရုံဝါအဘိုးကြီး၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်သွားပြီး

နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် နားမလည်နိုင်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မောင်ရင်က ဘယ်သူပါလဲ”

ရှောက်လုံက မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ...

“အရိပ်မဲ့လက်ညှိုး ရှောက်လုံဆိုတာ ကျုပ်ပဲ”

ဝတ်ရုံဝါနှင့် အဘိုးကြီးက မမြင်ဘူးသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်

လိုက်ပြီး ...

“အရိပ်မဲ့လက်ညှိုး ရှောက်လုံ ဟုတ်လား၊ ကျုပ်တစ်ခါမှ မကြားဘူးပါလား၊ ကျုပ်ဟာ သိုင်းလောကနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေခဲ့တာ ကြာပြီ၊ နေပါဦး၊ မင်းက ကျုပ်ကို ဘာကိစ္စနဲ့ လာတွေ့ရပါသလဲ”

အမုန်းနွယ်ဖျက် အရိပ်မဲ့ (၁) * ၁၇၉

ရှောက်လုံက မာကျောပြတ်သားသောအသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“သွေးကြွေးတောင်းဖို့ပါ”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

ဝတ်ရုံဝါအဘိုးကြီးမှာ မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွား၏။

ရှောက်လုံက အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ ...

“လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက်က ဟင်္သာမောင်နှံနဲ့

ကျောက်စိမ်းဓားတစ်လက်ကိုတော့ မှတ်မိမှာပါနော်”

အဘိုးကြီးမှာ တုန်ယင်သော အသံဖြင့် ...

“ဒါဆို ... မင်း ... မင်း ... ”

“ဘယ်လိုလဲ ... ကိုယ့်အလှည့်ရောက်လာတော့ သိပ်ကြောက်

နေပြီလား”

အဘိုးကြီးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“ကျုပ် မကြောက်ပါဘူး၊ လုပ်ရဲရင် ခံရဲရမှာပေါ့၊ ခုချိန်က

မပြီး မင်းကြိုက်သလို လုပ်နိုင်တယ်၊ ကျုပ်က ဘာမှ မငြင်းလိုဘူး”

ရှောက်လုံက ...

“ခင်ဗျားနဲ့အတူ လုပ်ကြိတ်တဲ့လူတွေဟာ ဘယ်သူလဲ”

အဘိုးကြီးက ခေါင်းကိုခါယမ်းကာ ...

၁၈၀ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြယ်

“ကျုပ်ကို ဘာမှမေးမနေနဲ့”

ရှောက်လုံက မျက်နှာကို တည်လိုက်၏။

“ဒီလိုဆိုလည်း ကောင်းပြီ၊ ကျောက်စိမ်းစားဟာ အခု ဘယ်

သူ့ လက်ထဲမှာ ရှိနေသလဲဆိုတာပဲ ဖြေပါ”

“မသိဘူး”

ရှောက်လုံ ဒေါ်ပွသွား၏။

အဘိုးကြီးကို အေးစက်စွာကြည့်ကာ ...

“နောက်ထပ်မသိဘူးလို့ပြောရင် ချက်ချင်း အသက်ထွက်သွား

အောင် လုပ်ပစ်လိုက်မယ်”

ပြောရင်း သူ၏စားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး အဘိုးကြီး၏ နှလုံး

သားတည့်တည့်သို့ ထောက်လိုက်၏။

“ကဲ ... ပြောစမ်း ကျောက်စိမ်းစား ဘယ်မှာလဲ”

အဘိုးကြီးက ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလိုက်၏။

ရှောက်လုံက ဒေါသထွက်ကာ ...

“ကျောက်စိမ်းစား ဘယ်သူ့ဆီမှာလဲ၊ ခင်ဗျား တကယ်မပြော

ဘူးလား”

အဘိုးကြီးစန့်ကျူးထံမှ အသံလုံးဝ ထွက်မလာပေ။

အမှန်းနွယ်ယုက် အရိပ်မဲ့ (ပ) * ၁၈၁

“ကောင်းပြီ... ခင်ဗျား မပြောလည်း အခြားတစ်ယောက် ကတော့ ပြောမှာပဲ၊ အခု ခင်ဗျားကို မသတ်တော့ဘူး၊ တစ်သက်လုံး လူစဉ်မမီအောင် ခြေထောက်တွေ လက်တွေ ဖြတ်ထားသန့်ခဲမယ်”

ရှောက်လုံ စကားပြောနေစဉ် စန့်ကျူး၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ချက်ချင်း ပြူးကျယ်သွားပြီး သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည်လည်း တစ်ရှိန်ထိုး တိုးဝင်လိုက်၏။

“အား ...”

နာကျင်စွာအော်လိုက်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

ရှောက်လုံ၏စားရှည်မှာ စန့်ကျူး၏ရင်ဘတ်မှ နောက်ကျော

ခါးသို့ ထုတ်ချင်းဖောက်သွားလေသည်။

စန့်ကျူးမှာ သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှောက်လုံမှာ စန့်ကျူး၏ ရုတ်တရက် အပြုအမူကြောင့် ခေတ္တ

ငေးကြောင်သွား၏။

အတန်ကြာမှ လက်ထဲမှာစားကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

သွေးများ ချက်ချင်းထွက်လာပြီး စန့်ကျူး၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ

ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။

* * *

၁၈၂ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

ရှောက်လုံမှာ မကျေမနပ်ဖြင့် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

စန့်ကျူးသည် အဘယ်ကြောင့် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားပါသနည်း။

ရှောက်လုံမှာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ဓားပေါ်မှ သွေးစများအား လဲကျနေသော စန့်ကျူး၏ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်ဖြင့် သုတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဓားကို ဓားအိမ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ကာ တဲအိမ်တဲခါးအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ...

လူရိပ်တစ်ရိပ်သည် တဲအိမ်ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် ရွေ့လျားလာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ရုတ်တရက် ရှောက်လုံ၏စိတ်ထဲတွင် တုန်လှုပ်သွားသည်။

ရှောက်လုံသည် သူ၏မျက်နှာဖုံးစွပ်အား ကပျာကယာ စွပ်လိုက်သည်။

အမုန်းနွယ်ဖျက် အရိပ်မဲ့ (ပ) * ၁၈၃

ထို ရောက်ရှိလာသူအား ရှောက်လုံ သေချာစွာကြည့်လိုက်သောအခါ ရှမ်းယွင်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရှမ်းယွင်၏လက်နှစ်ဖက်တွင် ကြိမ်ခြင်းနှစ်ခုကို ဆွဲထားပြီး နောက်ကျောတွင် အိတ်တစ်လုံး ပိုးထား၏။

ရှမ်းယွင်သည် တဲခါးဝအနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် ...

“ဆရာဦးဦး ... မိုးချုပ်နေပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့ မပြန် ...”

ရှမ်းယွင်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ ရှောက်လုံအား တွေ့လိုက်ရလျှင် စကားတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်တန့်သွား၏။

ထို့နောက် ရှောက်လုံအား ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဆရာကြီး ... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကိုရောက်နေပြန်တာလဲ”

ပြောရင်း အထဲသို့ ကြည့်လိုက်ရာ စန့်ကျူး လဲကျနေသည်ကို မြင်လျှင် အမြန်ပြေးဝင်သွားပြီး ပွေ့ထူလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဓားကို ချက်ချင်းဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ရှောက်လုံဘက် လှည့်ကာ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ...

“ဆရာကြီးက ကျွန်မရဲ့ဦးဦးကို သတ်လိုက်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

၁၈၄ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

ရှောက်လုံက အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့် ...

“ဟုတ်တယ် ... လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်က သွေးကြေးကို ယူလိုက်တာပဲ”

ရှမ်းယွင်က နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ...

“ဘာပြောတယ်”

“ကျုပ်ပြောတာ မင်း နားလည်မှာပါ”

ရှမ်းယွင် ဒေါသထွက်သွား၏။

“ကျွန်မရဲ့ဦးဦးကို သတ်တဲ့အတွက် ရှင့်ကို ကျွန်မ လက်တုံ့ပြန်ရလိမ့်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ရှောက်လုံထံသို့ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်တော့သည်။

သူမက တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

ရှောက်လုံမှာ အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားတစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် ဤတိုက်ကွက်မှလွတ်အောင် ခုန်ထွက်သွားနိုင်လေသည်။

ရှောက်လုံ၏ကိုယ်မှာ တဲအိမ်တံခါးအတွင်းဘက်သို့ ရောက်သွားသည်။

အမုန်းနွယ်ဖျက် အိမ်ပုံ (၁) * ၁၈၅

ရှမ်းယွင်ကလည်း တံခါးအတွင်းဘက်သို့ ထပ်ဆင့် ခုန်ကာ လိုက်လာပြီး ရက်စက်သောဓားကွက်များဖြင့် တိုက်ခိုက်လေသည်။

ရှောက်လုံမှာ ထပ်ဆင့် ရှောက်တိမ်းလိုက်ရပြန်သည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ရှမ်းယွင်က ထပ်ဆင့်၍ မတိုက်ခိုက်တော့

ဘဲ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ...

“ဆရာကြီးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ရှောက်လုံက ခေတ္တစဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“မှတ်ထား ... ငါ့နာမည် ‘အမည်မဲ့အဘိုးအို’ လို့ ခေါ်တယ်”

“ဘယ်လို အမည်မဲ့အဘိုးအို ဟုတ်လား”

ရှောက်လုံက ခေါင်းကိုညိတ်လိုက်ပြီး ...

“အေး ... ဟုတ်တယ်”

ရှမ်းယွင်က အတန်ကြာစဉ်းစားနေပြီးမှ ...

“သိုင်းလောကမှာ ဒီနာမည်ကို တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး”

ရှောက်လုံက အေးဆေးစွာဖြင့် ...

“အခု ကြားရပြီ မဟုတ်လား”

ရှမ်းယွင်၏မျက်လုံးအစုံတွင် ဒေါသရိပ်တို့က မပျောက်သေး

ဘဲ ရှောက်လုံအား မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ သိုင်းပညာ လုံးဝမသုံးနိုင်တဲ့လူကို သတ်လိုက်ရတာလဲ”

ရှောက်လုံမှာ ထိုအမေးစကားကြောင့် အံ့ဩ တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

“ဘာ ... သူဟာ သိုင်းပညာ လုံးဝမသုံးနိုင်တော့ဘူး ဟုတ်လား”

ရှမ်းယွင်က ဒေါသသံဖြင့် ...

“ရှင် မမြင်ဘူးလား”

ရှမ်းယွင်က ရှောက်လုံအား ရန်သူအဖြစ် သဘောထားလိုက်ပြီနို့ ဆရာကြီးဟု မခေါ်တော့ပေ။

“စန့်ကျူးဟာ ဘယ်လိုကြောင့် သိုင်းပညာကို ထုတ်မသုံးတော့တာလဲ”

ရှောက်လုံက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ဒါကို ရှင်သိဖို့ မလိုပါဘူး”

ရှမ်းယွင်က ဘုပြောလိုက်သဖြင့် ရှောက်လုံ ဒေါကန်သွား၏။

“ဒါဆို မင်းက ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

“ရှင့်ကို လက်စားချေချင်တယ်”

ရှောက်လုံက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်၏။

“ဒါပေမယ့် မင်းဟာ ငါနဲ့ယှဉ်လောက်တဲ့အဆင့် မရှိသေးဘူး”

ရှမ်းယွင်က ...

“ကျွန်မသေလည်း မဆန်းဘူး၊ ရှင့်ကို လက်စားချေမယ့်သူ ထပ်ရောက်လာလိမ့်မယ်”

ရှောက်လုံက ...

“မင်းရဲ့ဆရာ ဝူယဲ့ကိုသာ တစ်ခါတည်း ထွက်လာခိုင်းလိုက်ပါ၊ မင်းနဲ့တော့ ကျုပ် မယှဉ်ချင်ဘူး”

“အို ... ကြာပါတယ်”

ရှမ်းယွင်သည် လက်ထဲမှစားကို ရှေ့ယမ်းကာ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာပြန်သည်။

ရှောက်လုံက နောက်သို့ ခြေနှစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ပြီး အေးဆေးသောအမူအရာဖြင့် လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

“မင်းဟာ ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေ ရှောက်လုံနဲ့ ပတ်သက်နေလို့ မင်းကို ကျုပ်က မသတ်ချင်ဘူး၊ သွေးကြွေးကို သွေးနဲ့ပဲ ပြန်ဆက်ကြစတမ်းဆိုရင် အခု ကျုပ်ဟာ စန့်ကျူးဆီကသွေးကြွေးကို သွေးနဲ့ တောင်းယူလိုက်တာပဲ”

၁၈၈ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

ရှမ်းယွင်က မာန်တစ်ချက် သွင်းလိုက်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ရှောက်လုံအကြောင်း လုံးဝ ထည့်မေပြောနဲ့တော့၊ သူ့နဲ့ကျွန်မ ဘာမှ မပတ်သက်တော့ဘူး။”

သူမသည် ပြောရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလာဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ရှင်နဲ့အတူလာတဲ့သူက ဘယ်သူလဲ”

ရှောက်လုံမှာ ရုတ်တရက် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ထိတ်လန့် သွားသော လေသံဖြင့် ...

“ဘယ်လို ... ကျုပ်နဲ့အတူလာတဲ့သူ ဟုတ်လား”

ရှမ်းယွင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ တောင်ကြားအပြင်ဘက်ကနေ အဲဒီလူ ထွက်သွားတာ မြင်လိုက်တယ်၊ ဝတ်ရုံညှိနဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ပထမ ကျွန်မ သတိမထားလိုက်မိပေမယ့် အခုမှ သတိရတယ်၊ ဒီလူဟာ ရှင်နဲ့တစ်ဖွဲ့တည်းဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

ရှောက်လုံမှာ မည်သို့မျှ ပြန်မေပြောနိုင်ဘဲ ငိုငံသွားသည်။ ထို့နောက် တစ်ဆက်တည်း ပြေး၍ သတိရလိုက်သည်မှာ

အမုန်းနွယ်ယှက် အရိပ်မှ (ပ) * ၁၈၉

ကျောက်စိစားဂိုဏ်းချုပ် ကုန်းမှနှင့် နဂါးဂိုဏ်းခွဲမှ လွေရှမ်းတို့ အသတ်ခံရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် လူသတ်သမားသည် အသံရှင်၏ပြောပြချက်အရ ဝတ်ရုံ ညှိနှင့်လူပင် ဖြစ်၏။

ယခုလည်း ဝတ်ရုံညှိနှင့်လူသည် မိမိနောက်တွင် လိုက်ပါလာ သည်ဟု ရှမ်းယွင်က ဆိုပြန်၏။

အလွန်ပင် တိုက်ဆိုင်နေသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ဝတ်ရုံညှိနှင့်လူသည် မိမိနောက်သို့ တမင်ပင် လိုက်၍နေခြင်းပင်လော။

ထိုလူသည် အဘယ်ကြောင့် မိမိနောက်သို့ လိုက်နေရသနည်း။

ရှောက်လုံမှာ တစ်ခဏအတွင်း စိတ်ထဲ၌ မေးခွန်းပေါင်းများစွာ ကို အမေးအဖြေလုပ်ပြီးနောက် ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်နဲ့ ဘယ်သူမှ ပါမလာဘူး၊ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း လာခဲ့တာ”

“ဒါ အမှန်ပဲလား”

ရှောက်လုံက မျက်နှာကိုတည်လိုက်ပြီး ...

“ကျုပ် လိမ်ပြောစရာအကြောင်း လုံးဝ မရှိဘူး”

၁၉၀ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

ရှမ်းယွင်မှာ အံ့ဩသောအသွင်ဖြင့် ...

“ဒါဆိုရင်တော့ အတော့်ကို ထူးဆန်းနေပြီ၊ ဒီနေရာတစ်ဝိုက်ကိုလည်း သိုင်းလောက၊က ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အသွားအလာ သိပ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ အင်း ... စကန္တ သည်လူဟာ နဂါးရိုဏ်းသားတွေကို သတ်ခဲ့တဲ့လူပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ရှမ်းယွင်၏ စကားဆုံးသွားသောအခါ ရှောက်လုံမှာ လွန်စွာ တုန်လှုပ်သွား၏။

ထို့နောက် ...

သူ့ပါးစပ်မှ ရုတ်တရက် 'ငွေဒဂါး'ဟု အော်ဟစ်ကာ နေရာမှ ပြေးထွက်သွားတော့၏။

ရှမ်းယွင် ရုတ်တရက်မို့ မည်သို့မျှ မတုံ့ပြန်နိုင်ဘဲ ငေးကြောင်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

* * *

ငွေဒဂါး

ညအမှောင်ထုက တောတောင်တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းအုပ်ထား၏။ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် လင်းလက်နေသည့် ကြယ်ရောင်ကလေးများက အမှောင်ထုကို ဖြိုခွင်းရန် ကြိုးစားနေသည်။

ရှောက်လုံသည် ခရီးတစ်ထောက်ပြေးလာပြီး ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်ချကာ အနားယူလိုက်သည်။

ယခုအချိန် သူတွေ့ချင်သည်က ဝတ်ရုံညိုနှင့်လူပင် ဖြစ်သည်။

ရှောက်လုံထိုင်၍ အနားယူနေစဉ် သူ၏အတွေးအိမ်ထဲသို့ ရှမ်း ယွင် ရောက်ရှိလာ၏။

သို့သော် ...

ထိုအတွေးကို သူက ချက်ချင်းကြိုးစား၍ မျှောက်လိုက်၏။

၁၉၂ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

မိမိအား မခင်တွယ်ဘဲ ရင်ခွင်အသစ်သို့ ပြောင်းသွားသူအား မတွေးတာအကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူက စဉ်းစားဆုံးဖြတ် လိုက်၏။

ယခုအချိန်သည် အားလုံးကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။
အတိတ်မှ အရိပ်တို့သည် အိပ်မက်သဖွယ် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။
ရှောက်လုံမှာ စဉ်းစားရင်း စိတ်ရှုပ်ထွေးနေစဉ် ...
“အား ...”

တိုတ်ဆိတ်မှောင်မိုက်နေသော ညကာလတွင် အသံနက်ကြီး က ဟိန်းထွက်သွား၏။

ရှောက်လုံမှာ အသံကြီးကြောင့် အတွေးအာရုံမှ လန့်နိုးသွား ကာ အသံလာရာဆီသို့မှန်း၍ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

* * *

လူရိပ်တစ်ခု ...

မှောင်မိုက်နေသော ညဉ့်လွှာရုံအောက်တွင် လျင်မြန်စွာ ရွေ့ လျားနေ၏။

အမှန်းနွယ်ယုက် အရိပ်မဲ့ (၁) * ၁၉၃

ရှောက်လုံ၏ခြေလှမ်းတို့က ထိုလူရိပ် ရွေ့လျားသည့်နေရာ သို့ ဦးတည်နေသည်။

ရှောက်လုံရောက်သွားချိန်တွင် လူရိပ်သုံးခု မြက်ခင်းပြင်ပေါ် ဝယ် လှဲလျောင်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရှောက်လုံက အနီးသို့တိုးကပ်ကြည့်လိုက်သည်။

လူသန်ကြီးနှစ်ဦးနှင့် အဘိုးကြီးတစ်ဦးတို့မှာ လဲကျနေသည်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား တွေ့ရ၏။

အဘိုးကြီးမှာ အသက်မသေသေးပါချေ။

ရှောက်လုံက အဘိုးကြီးအား ပွေ့ထူကာ ...

“ဘယ်သူ့ လက်ချက်လဲ”

အဘိုးကြီး၏မျက်လုံးအစုံက ပုင့်မလား။

သို့သော် အသံမှာ အလွန်တိုးညှင်းလျက် ...

“ငွေဒင်္ဂါး ...”

ဤစကားသုံးလုံးမျှ ပြောပြီးသည်နှင့် အဘိုးကြီးမှာ တစ်ချက် တွန်သွားပြီး အသက်ထွက်သွားလေသည်။

* * *

ငွေဒင်္ဂါး ...

ဤအမည်ကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ရှောက်လုံ၏စိတ် လှုပ်ရှားသွားရသည်။

စောစောက ရိပ်ခနဲပြေးသွားသူသည် ငွေဒင်္ဂါးပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

ထိုစဉ် ...

လူရိပ်တစ်ခုသည် ရှောက်လုံ၏ရှေ့သို့ ရိပ်ခနဲ ရောက်ရှိလာ၏။ ရှောက်လုံ၏စိတ်ထဲတွင် လွန်စွာထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက်ပြီး တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုတင်ပြင်ဆင်လိုက်၏။

ထို့ပြင် ...

နှုတ်မှလည်း ကျယ်လောင်စွာအော်လိုက်သည်။

“ငွေဒင်္ဂါး ...”

“ဘယ်မှာလဲ ငွေဒင်္ဂါး”

ဒုတိယအသံမှာ ရောက်ရှိလာသော လူရိပ်ထံမှ ထွက်ပေါ်လာ

ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအသံကို သူကြားဖူးသလိုလို ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ရှောက်လုံက လူရိပ်အား သေချာစွာကြည့်လိုက်၏။

“ဪ ... ဆရာကြီးကိုး”

မိမိရုပ်ဖျက်ထားသည်ကို မေ့လျော့ကာ ရှောက်လုံ လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိသည်။

စင်စစ် ရုတ်တရက် ရောက်ရှိလာသူမှာ အသံရှင်ပင် ဖြစ်သည်။

အသံရှင်က တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြီး ...

“ဪ ... မောင်ရင်ကိုး၊ သိပ်တော်ပါပေတယ်၊ မင်းရဲ့မျက်နှာ”

ဖုံးစွပ်ပညာဟာ တော်တော်လည်း အသက်ဝင်လှပါတယ်၊ ငါတောင် မျက်စိလည်သွားတယ်”

ရှောက်လုံမှာ မိမိ၏သတိမဲ့မှုကြောင့် ဟန်ဆောင်မှု ပေါ်သွားတော့၏။

အသံရှင်က ရှောက်လုံအား မေးလိုက်သည်။

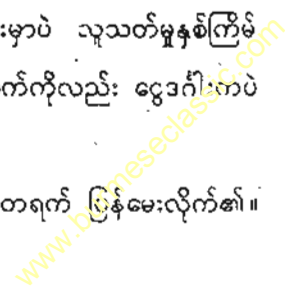
“မင်း ခုနပြောတဲ့ ငွေဒင်္ဂါးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

ရှောက်လုံက ...

“ငွေဒင်္ဂါးဆိုတာ ဒီတစ်နေ့တည်းမှာပဲ သူသတ်မှုနှစ်ကြိမ်

ကျူး လွန်ခဲ့တဲ့သူပဲ၊ အခု ဒီလူသုံးယောက်ကိုလည်း ငွေဒင်္ဂါးကပဲ သတ် သွားတာပါ”

အသံရှင်က ရှောက်လုံအား ရုတ်တရက် ပြန်မေးလိုက်၏။

၁၉၆ * စာတူသီလ် ဝင်းကြွယ်

“မင်းက သူ့ကို တွေ့လိုက်လို့လား”

ရှောက်လုံက ခေါင်းခါယမ်းပြရင်း...

“သေသေချာချာတော့ မတွေ့လိုက်ရပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် နောက်
ကျောအရိပ်ကိုတော့ မြင်လိုက်ရတယ်”

အသံရှင်သည် ရှောက်လုံကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့မင်းက ဘာကြောင့် ငွေဒဂါးလို့ အတတ်ပြောနိုင်တာလဲ”

“အသတ်ခံရတဲ့လူတွေ မသေခင်ပြောသွားတဲ့ စကားအရပါ”

အသံရှင်သည် သေနေသူများဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီးကာ
ပြောလိုက်သည်။

“ဟာ... ဒီဂြိုဟ်သုံးကောင် သိုင်းလောကထဲမရောက်တာ
ကြာပြီပဲကိုး”

ပြောပြီးသည်နှင့် အသံရှင်မှာ ရှေ့သို့တိုး၍ ခါးကိုကိုင်ကာ
သေနေသူများအား အတန်ကြာအောင် ကြည့်နေသည်။

ထို့နောက် ...

နောက်ဆုံးလူ၏ မျက်ခုံးမွှေးနှစ်ခုကြား နေရာကို ကိုင်ကြည့်
လိုက်သည်။

ထိုအခါ ...

အမှန်းနွယ်ယုက် အရိပ်မှဲ (ပ) * ၁၉၇

ထိတ်လန့်တကြီးဖြင့် ...

“အင်း... သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ သူပဲ”

ရှောက်လုံက အနီးသို့တိုးကပ်ကာ ကြည့်မိ၏။

သေသူများ၏ မျက်ခုံးမွှေးနှစ်ခုကြားတွင် သွေးကြောင်းငယ်
များကို ဝိုးတဝါး တွေ့လိုက်ရ၏။

သွေးကြောင်းများမှာ အလွန်သေးငယ်လှသဖြင့် ညအခါ
အလွယ်တကူ မမြင်နိုင်ချေ။

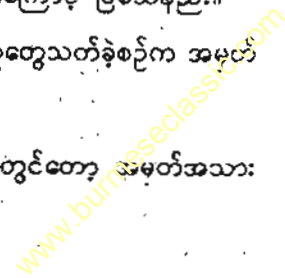
ရှောက်လုံမှာ ရုတ်တရက်မို့ ကျောက်စိစားဂိုဏ်းချုပ် ကုန်းမု
၏နောက်စေ့မှ ဒဏ်ရာများအား သတိရလိုက်၏။

ရှောက်လုံ၏စိတ်မှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှု ချက်ချင်းဖြစ်ပေါ်
လာသည်။

ဤငွေဒဂါးသည် မိမိသွားရရာနောက်သို့ တောက်လျှောက်
လိုက်နေခြင်းမှာ မည်သို့သောအကြောင်းကြောင့် ဖြစ်သနည်း။

နေ့လယ်က သစ်တောအတွင်း လူတွေ့သတ်ခဲ့စဉ်က အမှတ်
အသား ထားခဲ့၏။

ယခု ဤလူသုံးယောက် သတ်ရာတွင်တော့ အမှတ်အသား
လုံးဝ မထားရှိခဲ့ပြန်ချေ။

၁၉၈ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

ထို့ကြောင့် ...

ဤငွေဒဂါး၏ လှုပ်ရှားမှုအား အမှန်းရခက်နေ၏။

ရှောက်လုံက မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး အသံရှင်အား အကဲခတ်

ကြည့်လိုက်သည်။

အသံရှင်က အကင်းပါးသည်။

ရှောက်လုံ၏စိတ်အား ဖောက်ထွင်းကာ မြင်နေသကဲ့သို့ရှိ၏။

“မောင်ရင်က ကျုပ်ကို ငွေဒဂါးလို့ ထင်နေသလား”

မိမိစိတ်ထဲတွင် ရှိနေသည့်အချက်ကို တည့်တည့်ကြီး အမေးခံ

လိုက်ရသဖြင့် ရှောက်လုံမှာ မည်သို့ပြန်ဖြေရမုန်းမသိဘဲ ကြောင်အမ်း

အမ်း ဖြစ်သွား၏။

သို့သော် ...

ရှောက်လုံက စိတ်ထဲတွင်ရှိသည်ကို မကွယ်ဝှက်ဘဲ အမှန်

အတိုင်း ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာတော့ သည်လိုပဲထင်နေတယ်၊ ဘာ

ကြောင့်လဲဆိုတော့ တိုက်ဆိုင်မှုတွေ သိပ်များနေလို့ပါ”

အသံရှင်က တစ်ချက်ပြူးလိုက်၏။

“ဒါပေမယ့် ကျုပ်မဟုတ်တာကတော့ ခက်နေတယ်”

အမှန်းနွယ်ထက် အရိပ်ခို (၀) * ၁၉၉

ရှောက်လုံက အဘိုးကြီးအား တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး
မေးလိုက်သည်။

“ဆရာကြီး မဟုတ်ဘူးပေါ့”

အသံရှင်က ခေါင်းကို လေးပင်စွာ ခါယမ်းလိုက်၏။

“လုံးဝ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ် သည်နေကိုရောက်လာတာဟာ
နဂါးကိုဇားက အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားတွေနောက်လိုက်ရင်း ရောက်လာ
တာပဲ၊ သူတို့ဟာလည်း အထက်အမိန့်အရ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ မိုးဓား
စန့်ကျူးကို လိုက်ရှာနေတယ်ဆိုတာ သိရလို့ပဲ”

“ဟင် ...”

ရှောက်လုံစိတ်ထဲတွင် အာမေဒိုတ်သံတစ်ချက် ထွက်သွား၏။

သို့သော် ...

အသံရှင်အား အမှန်ကိုပြောပြရန် ဝန်လေးနေ၏။

ရှောက်လုံ မျက်လုံးတစ်ချက်ပင့်ပြီး မေးလိုက်၏။

“ဘာကြောင့် လိုက်ရှာနေရတာလဲ”

အသံရှင် ပြန်ဖြေသည်။

“သူတို့ ဘာကြောင့် မိုးဓားစန့်ကျူးကို လိုက်ရှာနေရသလဲ
ဆိုတဲ့ အချက်ကို သိချင်လို့”

အသံရှင်၏အဖြေမှာ ပဟေဠိဆန်နေသည်။

“ဒါဆို ငွေဒဂါးက ဘာကြောင့် နဂါးဂိုဏ်းသားတွေကို သတ်နေတာလဲ”

ရှောက်လုံ၏အမေးကို အသံရှင်က အေးဆေးစွာ ပြန်ဖြေသည်။

“ဒါတော့ ကျုပ်လည်းမသိဘူး၊ အဲသည်ဂြိုဟ်ဆိုးကောင်တွေဟာ လူသတ်တဲ့နေရာမှာ အင်မတန် ဝါသနာကြီးတယ်၊ ဘယ်လူပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့နဲ့တိုးရင်တော့ အကြောင်းမရှိဘဲ သတ်သွားချင်သတ်သွားတယ်”

ရှောက်လုံက သူသိချင်နေသောအချက်ကို ထပ်ဆင့်၍မေးလိုက်လေသည်။

“သူက လူသတ်တိုင်း သည်လိုပဲ အမှတ်အသားကို ထားသွားတတ်သလား”

“တစ်ခါမှ မကြားမိသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူလူသတ်သွားတဲ့အခါ ထူးဆန်းတဲ့ လက်နက်ပုန်းသုံးတယ်ဆိုတာတော့ သိနိုင်တယ်”

ရှောက်လုံက စိတ်ဝင်စားသွားဟန်ဖြင့် ...

“ဘယ်လို လက်နက်ပုန်းဖြစ်မလဲ”

အသံရှင်က တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“အလွန်ပါးလွှာတဲ့ ငွေဒဂါးလေးပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“သူက ဓားကိုရော သုံးတတ်သလား”

အသံရှင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဓားကိုတော့ သူ မသုံးတတ်ဘူး”

ရှောက်လုံ၏မျက်နှာပေါ်တွင် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားပြီး ...

“ဒါဆို နေ့လယ်ကတွေ့ရတဲ့ အလောင်းရှစ်လောင်းဟာ ဓားဒဏ်ရာတွေနဲ့ သေဆုံးနေတာ တွေ့ရတယ်၊ အဲသည်လူတွေရဲ့ အနီးသစ်ပင်တစ်ပင်မှာ ငွေဒဂါးအမှတ်အသား ထားခဲ့တယ်”

အသံရှင်က တအံ့တဩဖြင့် ...

“အင်း ... ဒါဆို ဒီကိစ္စရဲ့နောက်ကွယ်မှာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုခုရှိနိုင်တယ်၊ ဒါနဲ့ မောင်ရင် ဒီကို ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ”

ဤတွင် ရှောက်လုံက မိုးဓားစန့်ကျူးအား ရှာဖွေသုတ်သင်ပုံကို ရှင်းပြလိုက်၏။

ရှမ်းယွင်အကြောင်းကိုမူ ထိန်ချန်ထားလေသည်။

၂၀၂ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

ရှောက်လုံ၏စကား နားထောင်နေပြီးနောက် အသံရှင် သက်
ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

“မိုးစားစန့်ကျူး သေသွားခဲ့တာမှန်ရင် မိုက်ရူးရဲဂူယဲ့က မင်းကို
အလွတ်ပေးလိမ့်မယ် မထင်ဘူး”

ရှောက်လုံ သက်ပြင်းချကာ ...

“ကျွန်တော့် မိဘနှစ်ပါးအတွက် သွေးကြွေးဆပ်ဖို့ကလွဲရင်
ဘာမှ အရေးမစိုက်တော့ပါဘူး”

ထိုစဉ် ...

စကားသံတစ်ခုက သူတို့ထံ ပျံ့လွင့်လာ၏။

* * *

စကားသံနှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ခုသည်လည်း သူတို့ရှေ့သို့
ရောက်ရှိလာသည်။

ပိုင်ကွမ်းပင် ဖြစ်သည်။

ပိုင်ကွမ်းက ပြုံးရင်း ...

“ဂူယဲ့က လက်စားချေဖို့အကြောင်း မရှိပါဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ

အမုန်းနွယ်ယက် အိမ်မဲ့ (၁) * ၂၀၃

ဆိုတော့ သူက သိုင်းလောကထဲကို ဘယ်တော့မှ ဝင်လာတော့မှာ
မဟုတ်ဘူး”

ရှောက်လုံ အံ့အားသင့်သွားကာ ...

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ဒါဟာ မပြောအပ်တဲ့ လျှို့ဝှက်တစ်ခုမို့ ကျုပ် မပြောပြနိုင်
တာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

ရှောက်လုံက ...

“ကောင်းပြီလေ ... ဒီလိုဆို ကျုပ်သိချင်တာ တစ်ခုပဲမေးမယ်
စန့်ကျူးဟာ ဘာကြောင့် သိုင်းပညာ မဲ့သွားရတာလဲ”

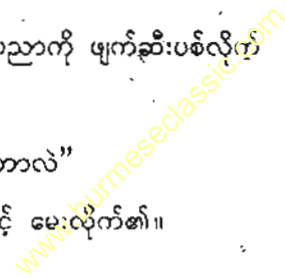
ပိုင်ကွမ်းမှာ ယခုထက်တိုင် ရှောက်လုံအား မသိသေးဘဲ
စုကျားမြို့လမ်းမပေါ်၌ တွေ့ခဲ့စဉ်ကလို မြင်းလှည်းသမားအဘိုးအိုဟု
ပင် ထင်မှတ်နေသေးသည်။

သူက အေးဆေးစွာ ပြောလိုက်၏။

“တကယ်တော့ စန့်ကျူးရဲ့သိုင်းပညာကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်
တဲ့သူက ဂူယဲ့ကိုယ်တိုင်ပါပဲ”

“သူက ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ”

ရှောက်လုံက မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် မေးလိုက်၏။

၂၀၄ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

ပိုင်ကွမ်းက ...

“သူတို့မှာ မပြေမလည် ဖြစ်နေတဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေ ရှိနေတယ်လေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာတော့ ကျုပ်လည်း သိပ်မသိဘူး။”

ဂူယဲ့ကိုယ်တိုင် သူ့ညီတော်၏သိုင်းပညာအား ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ခြင်းမှာ အရေးကြီးသော အကြောင်းတစ်ရပ်ရှိရမည်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်ပေသည်။

ရှောက်လုံက ပိုင်ကွမ်းအား အကဲခတ်ကြည့်ကာ ...

“ဒါထက် ခင်ဗျားက ဘယ်လိုကြောင့် ဒီကိုရောက်လာတာလဲ”

“ကျုပ်တို့ရိုဏ်းက ထွက်ခွာသွားတာ ကြားပြီဖြစ်တဲ့ တုကူးယင်းကို လိုက်ရှာနေတာပါ။”

ပိုင်ကွမ်းက ထိုမျှသာပြောပြီးနောက် ရှောက်လုံအားနှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာသွားတော့၏။

အသံရှင်က ...

“ပြဿနာကတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပိုရှုပ်လာပြီ။ မင်းရဲ့ ပင်ကိုရုပ်မပေါ်အောင် သတိထားပါ။ ဒီကိစ္စမှာ ငွေဒင်္ဂါးလည်း ပတ်သက်နိုင်တယ်။”

ရုတ်တရက် သူက စကားဖြတ်ကာ ရှောင်လုံ၏လက်ကိုဆွဲရင်း သစ်ပင်တစ်ပင်နောက်ကွယ်သို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

သူတို့ ပုန်းအောင်းပြီးမကြာမီ လူရိပ်နှစ်ခုပြေးလွှားလာလေတော့သည်။

လူရိပ်နှစ်ခုသည် တောအုပ်အတွင်းရှိ လူသေအလောင်းသုံးခုဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ ရောက်ရှိလာသည်။

တစ်ယောက်မှာ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ယောက်မှာ ငွေရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

အသံရှင်က လေသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“အဲဒီမိန်းကလေးက ငါ့ရဲ့ရန်သူ တုကူးယင်းပဲ။ ဟိုအဘိုးကြီးကတော့ ငွေဒင်္ဂါးဟန်စနန်းပဲ။”

ထိုစဉ် ငွေရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော ငွေဒင်္ဂါးဟန်စနန်းထံမှ စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

၂၀၆ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

“တုကုယင် ... မင်း ဘာကြောင့်လူတွေသတ်ပြီး သစ်ပင်ပေါ်မှာ ငွေဒင်္ဂါးအမှတ်အသား လုပ်ထားခဲ့တာလဲ”

တုကုယင် ခေါင်းခါယမ်းကာ ...

“ကျွန်မက ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရမှာလဲ”

သူတို့ပြောနေကြသည့် စကားများအရ လူရှစ်ဦးကိုသတ်ခဲ့ရသူမှာ တုကုယင်ဖြစ်ပြီး သစ်ပင်ပေါ်၌ စိုက်လျက်ထားခဲ့သော အမှတ်အသားမှာ တုကုယင်ထားခဲ့သည့် အမှတ်အသားမဟုတ်ချေ။

ဤသို့ဆိုလျှင် အမှတ်အသားအား မည်သူက ထားရှိခဲ့သနည်း။

ရှောက်လုံ တွေးတောနေစဉ် အသံရှင်က ...

“ရှောက်လုံ ... ကျုပ်က တုကုယင်နဲ့တွေ့တုန်း စာရင်းရှင်းပစ်ချင်တယ်၊ ဒီတော့ မင်းက ငွေဒင်္ဂါးဟန်စန်းကို များခေါ်သွားပါ”

ရှောက်လုံ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ...

“ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီး”

ထို့နောက် ...

သူက ရုတ်ခြည်း ခုန်ထွက်လိုက်ပြီး ...

“ဟန်စန်း... ခင်ဗျား မသေသေးဘဲကိုး၊ ကျုပ်က တွေ့ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

အမှန်းနွယ်ယက် အိမ်ပိမ့် (ပ) * ၂၀၇

တုကုယင်က သူ့အားမြင်လျှင် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေသည်။

“အမည်မဲ့အဘိုးအိုဆိုတာ သူပေါ့”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်၏။

ဟန်စန်းက ...

“နောင်ကြီးက ဝိညာဉ်အလံ့ရဲ့ညီဆိုတာ ဟုတ်လား”

ရှောက်လုံက ငြိမ်သက်စွာရပ်နေရင်း ပြန်ပြောသည်။

“သူများရဲ့စကားကို မယုံကြည်ပါနဲ့”

ဟန်စန်းမှာ ရှောက်လုံအား မည်သို့မျှပြန်မပြောဘဲ လေထဲသို့ ခုန်တက်လိုက်၏။

ဤတွင် ရှောက်လုံကလည်း နေရာရွေ့၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

ရှောက်လုံ ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်မှာ နောက်ဘက်သို့ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ...

သူတို့နှစ်ဦး၏ အကွာအဝေးမှာ ပို၍ ဝေးသွားလေသည်။

“ကျုပ်ကိုမိအောင် လိုက်နိုင်မလား”

ရှောက်လုံကပြောပြီး တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွား၏။

ဟန်စန်းကလည်း အားကျမခံ ပြေးလိုက်သွားသည်။

၂၀၈ * တက္ကသိုလ် ဝင်းကြွယ်

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ပြေးသွားကြရာ တုကုယင်တို့နှင့် ဝေးကွာသောအရပ်ဆီသို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။

ရှောက်လုံသည် မြေကွက်လပ်တစ်ခုရှေ့သို့ရောက်လျှင် ခြေလှမ်းတုန်ခနဲရပ်သွားကာ ဟန်စန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ရုပ်နေလိုက်တော့သည်။

ပထမပိုင်း ပြီး၏

တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်